

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 4: Hội Ngộ Bóng Tối

Contents

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 4: Hội Ngộ Bóng Tối	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	20
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	24
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	28
30. Chương 30	28
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	32
35. Chương 35	33
36. Chương 36	34
37. Chương 37	35
38. Chương 38	35
39. Chương 39	36
40. Chương 40	37
41. Chương 41	38

42. Chương 42	39
43. Chương 43	40
44. Chương 44	41
45. Chương 45	42
46. Chương 46	43
47. Chương 47	43
48. Chương 48	44
49. Chương 49	45
50. Chương 50	46
51. Chương 51	47
52. Chương 52	48
53. Chương 53	49
54. Chương 54	49
55. Chương 55	50
56. Chương 56	51
57. Chương 57	52
58. Chương 58	53
59. Chương 59	54
60. Chương 60	55
61. Chương 61	56
62. Chương 62	56
63. Chương 63	57
64. Chương 64	58
65. Chương 65	59
66. Chương 66	60
67. Chương 67	61
68. Chương 68	62
69. Chương 69	62
70. Chương 70	63
71. Chương 71	64
72. Chương 72	65
73. Chương 73	66
74. Chương 74	66
75. Chương 75	67
76. Chương 76	68
77. Chương 77	69
78. Chương 78	70
79. Chương 79	71
80. Chương 80	72
81. Chương 81	72
82. Chương 82	73
83. Chương 83	74
84. Chương 84	75
85. Chương 85	76
86. Chương 86	77
87. Chương 87	78
88. Chương 88	79
89. Chương 89	79
90. Chương 90	80
91. Chương 91	81
92. Chương 92	82
93. Chương 93	83
94. Chương 94	84
95. Chương 95	85

96. Chương 96	85
97. Chương 97	86
98. Chương 98	87
99. Chương 99	88
100. Chương 100	89
101. Chương 101	90
102. Chương 102	90
103. Chương 103	91
104. Chương 104	92
105. Chương 105	93
106. Chương 106	94
107. Chương 107	95
108. Chương 108	95
109. Chương 109	96
110. Chương 110	97
111. Chương 111	98
112. Chương 112	99
113. Chương 113	100
114. Chương 114	101
115. Chương 115	101
116. Chương 116	102
117. Chương 117	103
118. Chương 118	104
119. Chương 119	105
120. Chương 120	106
121. Chương 121	107
122. Chương 122	107
123. Chương 123	108
124. Chương 124	109
125. Chương 125	110
126. Chương 126	111
127. Chương 127	112
128. Chương 128	112
129. Chương 129	113
130. Chương 130	114

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 4: Hội Ngộ Bóng Tối

Giới thiệu

Thông Tin Ebook: Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 1: Thức Tỉnh Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

1. Chương 1

“Tất cả sẽ y như ngày xưa ấy,” Caroline nồng nhiệt nói, siết tay Bonnie thật chặt.

Nhưng không phải thế. Không gì có thể giống như trước khi Elena chết cả. Không gì hết. Và Bonnie thật sự thấy bất an về buổi tiệc Caroline đang tìm cách tổ chức này. Một cảm giác bất rút mớ hồ tận sâu thẳm trong lòng mạch bảo với cô rằng, vì lý do nào đó, buổi tiệc này là một ý kiến rất, rất dở.

“Sinht nhật Meredith đã qua mất rồi mà” Cô chỉ ra vấn đề “Từ thứ Bảy tuần trước lận mà”.

“Nhưng cậu ấy đâu có tiệc tùng gì, không hề có bữa tiệc thật sự nào giống như lần này. Bọn mình có đến cả đêm; bố mẹ mình đi đến tận sáng Chủ Nhật mới về. Thôi mà, Bonnie, nghĩ mà xem, Meredith sẽ ngạc nhiên đến mức nào”

Ừ, ngạc nhiên là cái chắc rồi, Bonnie nghĩ bụng. Ngạc nhiên đến nỗi sau đó, dám cậu ấy giết mình luôn ấy chứ. “Nghe này, Caroline, lí do Meredith không tổ chức sinht nhật đình đám là vì chẳng có tâm trạng đâu mà tiệc tùng. Nó có vẻ... thiếu tôn trọng sao sao ý...”

“Nhưng vậy là không nên Elena sẽ muốn bọn mình được vui vẻ, cậu thừa biết mà Elena thích tiệc tùng lắm. Và chắc chắn cậu ấy chẳng thích thú gì chuyện sáu tháng sau ngày cậu ấy mất mà bọn mình vẫn còn ngồi đây khóc lóc đâu.” Caroline chồm người tới trước, đôi mắt xanh như mắt mèo đầy vẻ thành khẩn. Trong đó không hề có nét giả tạo, không hề có kiểu thao túng đáng ghét như mọi khi. Bonnie tin cô nàng thực sự thành tâm.

2. Chương 2

“Mình muốn cả bọn quay lại làm bạn như trước đây,” Caroline nói. “ Hồi đó chúng ta lúc nào cũng ăn sinht nhật cùng nhau, chỉ bốn đứa mình thôi, nhớ không ? Với lại, cậu còn nhớ chuyện lũ con trai lúc nào cũng tìm cách đột nhập vào những buổi tiệc của bọn mình chứ? Chẳng biết năm nay tại nó có lập lại trò đó không nữa”.

Bonnie thấy tình hình càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát của cô. Đây là một ý kiến rất dở, đây là một ý kiến rất dở, cô nghĩ bụng. Nhưng Caroline cứ tiếp tục nói, nét mặt mớ màng đến mức gần như lãng mạn khi nói về những tháng ngày tươi đẹp trước kia. Bonnie không nỡ bảo thẳng với cô nàng rằng, những ngày huy hoàng đó đã tuyệt chủng cùng với nhạc disco rồi.

“Nhưng giờ làm gì còn đủ bốn đứa nữa. Có ba người làm sao tiệc tùng được.” Bonnie yếu ớt phản đối ngay khi có thể ngắt lời.

“Vậy thì mời luôn cả Sue Carson Meredith chơi được với cậu ta mà phải không?”

Bonnie phải thừa nhận chuyện đó; ai chẳng chơi được với Sue. Nhưng dù có vậy đi chẳng nữa, Caroline cũng phải hiểu là mọi thứ không cách chi trở lại như trước kia được. Không thể có chuyện đem Sue Carson thế vào chỗ Elena rồi kêu: “Đó, vậy là mọi thứ lại như xưa rồi.”

Nhưng làm sao giải thích cho Caroline được bây giờ? Bonnie kêu thầm trong bụng. Bất ngờ cô nghĩ ra một cách.

“Mời luôn Vickie Benett đi.” Cô nói.

Caroline giật mình “Vickie Benett hả? Cậu đùa chắc. Đi mời con bé chán ngắt, quái dị từng thoát y trước cả trường sao? Sau những chuyện đã xảy ra đó hả?”

“Vì những chuyện đã xảy ra nên càng phải mời,” Bonnie cương quyết. “Nghe này, mình biết Vickie chưa bao giờ nằm trong hội của chúng ta. Nhưng giờ cậu ấy chẳng còn trong đám ăn chơi trác táng nữa rồi; đám

ấy chẳng muốn cho Vickie vào, còn Vickie thì sợ bọn nó chết khiếp. Cậu ấy cần bạn bè. Bọn mình thì cần thêm người. Mời cậu ấy đi.”

Trong một thoáng, Caroline trong có vẻ tức tối đến tuyệt vọng. Bonnie ngênh mặt lên, tay chống hông chờ đợi. Cuối cùng Caroline thở dài.

“Thôi được, cậu thắng. Nhưng phải tìm cách đưa Meredith tới nhà mình vào tối thứ Bảy đây. Và Bonnie này, làm sao cho Meredith không biết gì hết nhé. Mình thực sự muốn đây là một bất ngờ.”

“Ôi, chắc chắn rồi,” Bonnie gay gắt đáp. Cô không lường trước được chuyện khuôn mặt Caroline sáng bừng lên, cô nàng bất thành linh hồn chằm lầy Bonnie.

“Mình rất vui khi cậu đồng quan điểm với mình” Caroline nói. “Và thật tuyệt biết bao nhiêu khi cả đám lại được bên nhau.”

Cô nàng này chẳng hiểu cái gì cả, Bonnie choáng váng nhận ra khi Caroline buông tay. Phải làm gì để cậu ấy sáng ra đây hả trời? Chẳng lẽ lại đi nện cho Caroline một cú?

Rồi sau đó cô nghĩ: Ôi Chúa ơi, mình phải báo cho Meredith biết thôi.

Nhưng đến cuối ngày, Bonnie quyết định rằng có lẽ không nên báo cho Meredith thì hơn. Caroline muốn làm Meredith bất ngờ, vậy cô sẽ mang Meredith tới đó mà cô ấy hoàn toàn không biết gì hết tới đó. Thế thì trước đó, ít ra Meredith cũng không phải lo lắng gì về nó. Đúng thế, Bonnie kết luận, có khi không kể gì cho Meredith nghe lại là việc làm nhân đạo nhất.

3. Chương 3

Mà ai biết được, tối thứ Sáu cô viết vào nhật ký của mình. Chắc mình đã quá khắt khe với Caroline rồi. Có thể cậu ta thực sự hối hận về những chuyện đã gây ra cho bọn mình, như tìm cách làm Elena bẽ mặt trước toàn thị trấn hay khiến cho Stefan bị bắt vì tội giết người chẳng hạn. Có khi từ đó đến nay, Caroline đã trưởng thành hơn và học được cách nghĩ đến người khác ngoài bản thân mình. Biết đâu bọn mình lại thực sự có một buổi tiệc vui vẻ thì sao.

Và biết đâu mình lại được người ngoài hành tinh bắt cóc trước chiều mai, Bonnie nghĩ bụng khi gấp cuốn nhật kí lại. Cô chỉ biết hy vọng về điều đó.

Quyển nhật kí là một cuốn sổ trắng rẻ tiền mua ngoài tiệm tạp hoá, ngoài bìa in những bông hoa nho nhỏ, Bonnie chỉ mới viết nhật kí từ lúc Elena mất, nhưng cô đã bắt đầu trở nên nghiện rồi. Đây là nơi duy nhất cô có thể muốn nói gì thì nói, mà không sợ người khác hoảng hồn kêu lên “Bonnie McCullough!” hay “Trời ạ, Bonnie ơi là Bonnie”

Bonnie vẫn tiếp tục nghĩ đến Elena khi tắt đèn và chui vào trong chăn.

Cô đang ngồi trên một thảm cỏ xanh mượt được cắt tỉa cẩn thận trải rộng tít tắp về mọi hướng. Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, không khí ấm áp và thơm lừng. Chim chóc hát ca ríu rít.

“Mình rất vui vì cậu đến được.” Elena nói.

“À, đúng thế.” Bonnie đáp “Mình cũng vậy, dĩ nhiên rồi.” Cô đưa mắt nhìn quanh, rồi vội vàng quay trở lại phía Elena

“Thêm trà nhé!”

Trong tay Bonnie có một tách trà mong manh và dễ vỡ như vỏ trứng. “Ừ... được rồi. Cảm ơn cậu.”

Elena đang mặc một chiếc váy thời thế kỷ thứ XVIII bằng vải mousseline trắng mỏng bó sát người, để lộ toàn thân hình thon thả. Cô rót trà thật gọn gàng, không làm tràn ra lấy một giọt.

“Cậu có muốn dùng chuột không?”

“Dùng cái gì kia ?”

“Mình nói là, cậu có muốn dùng sandwich với trà không?”

“À, sandwich. Có chứ. Tốt quá” Đó là những lát dưa leo xắt mỏng phết sốt mayonnaise đặt trên miếng bánh mì vuông trắng be be. Loại bánh không vỏ.

Khung cảnh đẹp long lanh như một bức tranh của Seurat (* G. Seurat: Hoạ sĩ Pháp thế kỷ 19). Bọn mình đang ở Warm Springs, khu cắm trại cũ. Bonnie nghĩ thầm. Nhưng chắc chắn là bọn mình có nhiều chuyện cần phải bàn hơn là ba cái vụn trà nước này rồi.

“Dạo này ai làm tóc cho cậu thế?” cô hỏi. Từ trước tới nay, Elena chưa bao giờ có khả năng tự làm tóc ỳnh.

“Cậu thích không?” Elena đưa tay lên, chạm vào búi tóc vàng nhạt óng mượt như tơ sau cổ.

“Kiểu này đẹp tuyệt.” Bonnie đáp, y hệt như kiểu nói chuyện của mẹ cô trong dạ tiệc do Hội Những Người Con Gái Của Cách Mạng Hoa Kỳ (* Những Người Con Gái Của Cách Mạng Hoa Kỳ: Một tổ chức dành cho nữ hậu duệ của những người có công với nền độc lập của nước Mỹ, có chi hội tại khắp các bang và một số nước khác) tổ chức.

4. Chương 4

“Ừ, cậu biết đấy, tóc là thứ quan trọng mà,” Elena nói. Mắt cô bạn ánh lên một sắc xanh sẫm hơn màu trời, sắc xanh của lam ngọc. Bonnie đưa tay lên chạm vào mấy lọn tóc đỏ của mình, cảm thấy không thoải mái lắm.

“Dĩ nhiên, máu cũng quan trọng nữa,” Elena nói tiếp.

“Máu ư? Ừ... đúng thế, dĩ nhiên rồi.” Bonnie bối rối trả lời. Cô chẳng hiểu nổi Elena đang nói chuyện gì, và cảm giác như đang phải đi trên dây qua một đầm lầy lúc nhúc cá sấu vậy. “Đúng là máu quan trọng thật,” Bonnie yếu ớt phụ họa.

“Ăn sandwich nữa nhé?”

“Cám ơn cậu.” Lần này là phô mai và cà chua. Elena cũng chọn một chiếc và cắn rất kiểu cách. Bonnie ngồi nhìn cô bạn, thấy cảm giác bứt rứt khó chịu trong người mỗi lúc một tăng lên, và rồi...

Rồi cô nhìn thấy bùn nhão rỉ ra từ mép của chiếc sandwich.

“Cái – cái gì thế kia?” Giọng Bonnie the thé vì kinh hoàng. Đến lúc này, giấc mơ mới có vẻ đúng là một giấc mơ, và cô thấy mình không nhúc nhích được, chỉ có thể thở hổn hển và trợn mắt nhìn. Một giọt lớn cái thứ màu nâu đỏ lọt ra khỏi chiếc bánh của Elena, rơi bệt xuống tấm trải caro. Đúng là bùn thật. “Elena... Elena, cái gì...?”

“Ôi dào, dưới đây bọn ta toàn ăn thứ này không ầy mà” Elena cười đáp lại, nhe hàm răng dính bùn. Chỉ có điều, đó đâu phải giọng Elena; mà là một giọng đàn ông méo mó và gớm ghiếc. “Rồi người cũng sẽ ăn thôi.”

Bầu không khí không còn ấm áp thơm tho nữa, nó trở nên nóng nực và bốc mùi bắp cải héo nhũn ngon ngọt muốn phát bệnh. Những hố đen xuất hiện trên nền cỏ xanh, lúc này không phải được cắt tỉa gọn ghẽ mà là um tùm hoang dại. Đây không phải là Warm Springs. Bonnie đang ngồi trong khu nghĩa địa cổ; sao này giờ cô lại không nhận ra được nhỉ? Chỉ khác ở chỗ, những huyệt mộ này còn rất mới.

“Thêm một con chuột chết nữa nè!” Elena vừa hỏi vừa rúc rich cười một cách thô lỗ.

Bonnie nhìn xuống miếng sandwich ăn dở dang cầm trong tay và thét lên. Từ đầu bánh lũng lẳng thò ra một chiếc đuôi màu nâu. Cổ lấy hết sức bình sinh ném nó văng bệt vào một tấm bia. Rồi cô đứng dậy cuống cuống chùi tay vào quần jeans, bụng dạ nhộn nhạo muốn nôn.

“Người chưa đi được đâu. Những người khác vừa đến thôi mà.” Khuôn mặt Elena từ từ biến đổi; tóc cô đã rụng hết đi, làn da ngả sang màu xám ngoét nhìn như da thuộc. Có nhiều thứ đang động đậy trong đĩa sandwich và những huyệt mộ mới đào. Bonnie không muốn nhìn thấy chúng sợ rằng mình sẽ phát điên lên mất.

“Người không phải Elena!” Cô thét lên, bỏ chạy.

Gió thổi tung tóc vào mặt Bonnie làm cô không thấy gì hết. Kẻ đang đuổi theo cô ở ngay sau lưng. Bonnie có thể cảm thấy nó ngay phía sau mình. Chạy ra chỗ cây cầu, cô nghĩ thầm, và chột va phải một thứ.

“Ta đợi người lâu rồi,” cái thứ xám xịt tro xương với những chiếc răng dài đang vụn vụn trong bộ váy của Elena lên tiếng. “Nghe mình đây, Bonnie.” Nó túm chặt lấy cô bằng sức mạnh khủng khiếp.

5. Chương 5

“Người không phải Elena! Người không phải Elena!”

“Nghe mình đây, Bonnie!”

Đó là giọng nói của Elena, giọng nói thật của chính Elena, không còn vẻ khoải trá thô tục hay trầm đục méo mó, mà hết sức gấp gáp. Nó đến từ đâu đó sau lưng Bonnie, quét qua giấc mơ như một làn gió lạnh lẽo và trong lành “Bonnie ráng nghe cho kịp này...”

Mọi thứ đang tan chảy ra. Bàn tay xương xẩu nắm lấy cánh tay Bonnie, những nắm mồ ngổ nguậy, bầu không khí nóng bức hôi hám. Trong một khoảnh khắc, giọng Elena vang lên rõ mồn một, nhưng lại đứt đoạn như một cuộc điện thoại đường dài tín hiệu xấu.

“.. Hẳn đang móp méo và thay đổi mọi thứ. Mình không mạnh bằng hẳn...” Bonnie bỏ sót mất vài từ “...nhưng chuyện này rất quan trọng. Cậu phải đi tìm.. ngay bây giờ.” Giọng Elena nhỏ và yếu dần.

“Elena, mình không nghe được! Elena!”

“... một câu thần chú đơn giản, chỉ có hai thành phần thôi, những thứ mình đã nói với cậu đấy..”

“Elena!”

Bonnie vẫn chưa dứt tiếng la khi cô ngồi bật dậy trên giường.

Chương 2

“Mình chỉ nhớ được có thế” Bonnie kết luận khi cô cùng Meredith đi bộ xuôi theo đường Hướng Dương, giữa hai mặt phố toàn những toà nhà Victoria sừng sững.

“Nhưng có chắc đó là Elena không?”

“Chắc, và cậu ấy cố gắng nói điều gì đó với mình vào khúc cuối. Nhưng đoạn đó lại không rõ ràng, ngoại trừ truyện đó rất quan trọng, quan trọng khủng khiếp. Cậu nghĩ thế nào?”

“Sandwich kẹp chuột và những ngôi mộ nứt ra ư?” Meredith nhướn một bên lông mày lá liễu. Mình nghĩ cậu đang lẫn lộn giữa Stephen King(*Stephen King :tiểu thuyết gia kinh dị nổi tiếng của Mỹ) và Lewis Carroll(*Lewis Carroll:Nhà văn Anh nổi tiếng với tác phẩm dành cho thiếu nhi ‘Alice lạc vào xứ thần tiên’) đấy”.

Bonnie nghĩ có khi bạn mình nói đúng. Nhưng giấc mơ vẫn ám ảnh cô; nó đã khiến Bonnie bất an suốt cả ngày, đủ để xua tan mọi lo lắng trước đó của cô khỏi đầu. Giờ đây, khi cùng Meredith bước đến gần ngôi nhà của Caroline, những lo lắng cũ lại ồ ạt kéo nhau quay trở lại.

Lẽ ra mình nên kể cho Meredith nghe chuyện này mới phải. Bonnie nghĩ bụng, đưa mắt ái ngại nhìn sang cô bạn cao ráo. Cô thực sự không nên để Meredith bước vào đó mà không hề phòng bị gì cả.

Meredith ngược nhìn lên những ô cửa sáng đèn của ngôi nhà mang phong cách Nữ hoàng Anne(*một phong cách kiến trúc ở Mỹ thời Victoria,nổi bật ở sự cầu kì và phô trương trong thiết kế nhà cửa), thở dài: “Cậu có thực sự cần bông tai đó tới nay không?”

“ Có, mình cần chứ. Cần lắm ấy”. Quá trễ rồi. Được tới đâu hay tới đó vậy. “Cậu mà thấy sẽ thích mê đi cho xem”. Bonnie nói thêm, nghe giọng mình sắc mùi tuyệt vọng cố che đậy bằng vẻ vui tươi.

6. Chương 6

Meredith dừng lại, đôi mắt đen sắc sảo tò mò dò xét khuôn mặt Bonnie. Rồi cô gõ cửa “Mình chỉ cần mong tối nay Caroline đừng có nhà. Có khi cuối cùng bọn mình lại xui xẻo bị nó túm lấy cũng nên”.

“Caroline mà chịu ở nhà tối thứ bảy à?” Cậu cứ khéo đùa”. Bonnie đã nín thở quá lâu. Cô bắt đầu thấy đầu óc lâng lâng. Tiếng cười lạnh lạnh của cô bật ra nghe rất giả tạo. Khi Meredith bảo: “Mình nghĩ chả có ai ở nhà đâu” và đưa tay vặn nắm cửa, Bonnie liền nói “Cậu nghĩ gì lạ vậy” với vẻ kích động. Ma xui quỷ khiến làm sao cô còn hứng chí nói thêm “Nghĩ gì nhầm như cái thảm”.

Dừng tay trên nắm cửa, Meredith đứng sững lại và quay nhìn Bonnie.

“Bonnie” cô bạn khẽ hỏi “ Bộ cậu mới uống nhầm thuốc hả?”

“Đâu có” Bonnie xui xuống ngay tức khắc, có chụp lấy tay Meredith và khẩn thiết nhìn vào mắt bạn. Cánh cửa tự nhiên mở ra “ôi chúa ơi Meredith, làm ơn đừng giết mình nhé.”

“Ngạc nhiên chưa!”Ba giọng nói cùng kêu lên.

“Cười đi” Bonnie rít lên, đẩy thân hình trơ ra như phồng của cô bạn qua cánh cửa, vào trong căn phòng sáng trưng đầy tiếng động và bông giấy ánh kim lấp lánh. Chính cô cũng cười tươi rạn rở và nói qua hàm răng nghiến chặt. “Muốn giết mình thì hãy để sau – mình cũng đáng bị vậy lắm – nhưng giờ thì làm ơn cười tươi giùm mình với”.

Trên bàn khách có bong bóng Mylar đắt tiền và một đồng quà. Thậm chí còn có cả một lẵng hoa, mặc dù Bonnie để ý thấy những bông hoa lan cắm trên đó hoàn toàn “tông xuýt tông” với chiếc khăn quàng xanh nhạt trên cổ Caroline. Đó là một chiếc khăn lụa Hermes với hoạ tiết hình dây nho và lá nho. Mình cá một hồi thể bào cậu ta cũng ngắt một bông hoa lan cài lên tóc cho xem, Bonnie nghĩ thầm trong bụng.

Đôi mắt xanh của Sue Carson thoáng gọn lo âu, nụ cười của cô héo đi một chút “Mình hy vọng tối nay cậu không bận chuyện gì to tát chứ Meredith” cô hỏi.

“Chuyện gì thì mình cũng huỷ được mà” Meredith trả lời. Cô bạn cười đáp lại với vẻ thân tình gượng gạo và Bonnie thở phào nhẹ nhõm. Sue đã từng là một công chúa Hồi Hương(*công chúa Hồi Hương:Một trong những ứng cử viên được tập thể học sinh trong trường bầu chọn ra để tranh cử chức Nữ hoàng Hồi hương của Lễ hội Hồi hương(Hom ing),một lễ hội thường được tổ chức vào đầu năm học mới ở các trường trung học Mỹ,bao gồm nhiều hoạt động như thể thao,văn nghệ,khiêu vũ) trong triều đình của Elena, cùng với Bonnie, Meredith và Caroline. Cô là nữ sinh duy nhất trong trường, ngoài Bonnie và Meredith, vẫn đứng cùng phe với Elena khi mọi người khác đã quay lưng lại. Ở đám tang của Elena, Sue đã nói rằng Elena sẽ luôn là Nữ hoàng thật sự của trường Robert E.Lee, cô còn rút lui không tranh cử danh hiệu Nữ Chúa Tuyết để tưởng nhớ Elena nữa. Chẳng ai có thể ghét Sue được. Điều tệ hại nhất đã qua rồi, Bonnie nghĩ bụng.

“Mình muốn chụp một tấm cả nhóm ngồi trên salon” Caroline nói, đẩy họ ngồi xuống phía sau lẵng hoa “Vickie cậu chụp giùm nhé!”.

Nãy giờ Vickie Bennett đang lặng im đứng bên lề chẳng được ai để ý tới. Cô bạn đáp “Ừ, dĩ nhiên rồi” và lúng túng hất mái tóc nâu nhạt ra khỏi mặt, cầm lấy máy chụp hình.

7. Chương 7

Làm như cậu là người hầu vậy, Bonnie nghĩ thầm, và rồi ánh đèn flash loé lên làm cô loá cả mắt.

Khi tấm hình chụp lấy hên đã hiện hình, và Sue cùng Caroline đang cười đùa bên cạnh về lịch sử khô khan của Meredith, Bonnie lại chú đến một thứ khác. Bức ảnh khá đẹp; Caroline trông vẫn lộng lẫy như mọi khi với mái tóc hung vàng bóng bẩy và lẵng hoa phong lan xanh nhạt trước mặt. Kìa là Meredith, ánh nhìn cam chịu và chua cay, vẻ đẹp u uẩn bẩm sinh chẳng cần giả bộ. Còn chính Bonnie thì thấp hơn lũ bạn đến cả cái đầu, mấy lọn tóc đỏ bù xù, khuôn mặt thoáng nét ngượng ngập. Nhưng điều kì lạ nằm ở người ngồi bên cạnh cô trên salon. Đó là Sue, tất nhiên là Sue rồi nhưng trong khoảnh khắc mái tóc vàng và đôi mắt xanh đó nhìn như của người khác. Một người đang nhìn cô với ánh mắt khẩn khoản như sắp nói điều gì

quan trọng lắm. Bonnie nhú mồm nhìn bức hình chụp, chớp mắt lia lịa. Hình ảnh đó quay cuồng trước mặt cô, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống.

Không phải, trong hình chỉ là Sue thôi mà. Chắc chắn Bonnie đã bị loạn thần kinh trong phút chốc, hoặc cô đã để cho ước ao “tất cả lại được bên nhau” của Caroline ảnh hưởng đến mình.

“Tắm sau để mình chụp cho” Bonnie bật dậy kêu “Ngồi xuống đi, Vickie, và xích sát vào. Không ra xa một chút, một chút nữa...rồi đó!”. Mọi hành động của Vickie đều hấp tấp và căng thẳng. Khi ánh đèn flash loé lên, cô bạn giật bắn người, y như một con vật sợ sệt sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Caroline đứng dậy đi thẳng vào bếp, chẳng thèm liếc nửa con mắt đến bức hình vừa mới chụp “Đoán thử xem bọn mình sẽ ăn gì thay cho bánh kem nào?” cô nàng nói “Mình đang làm món Cái Chết Chocolate theo công thức riêng của mình nhé. Vào đây, giúp mình đun chảy kẹo dẻo với” Sue đi theo Caroline và sau một thoáng ngập ngừng do dự, Vickie cũng chạy vào.

Chút vui tươi còn sót lại trên mặt Meredith bốc hơi mất, cô quay sang Bonnie “Lẽ ra cậu phải nói trước với mình chứ”.

“Mình biết thế” Bonnie cúi đầu ăn năn đến cả phút. Rồi cô ngẩng lên toét miệng cười “Nhưng nếu nói thì cậu đâu có chịu đến, và bọn mình sẽ không được ăn Cái Chết Chocolate”.

“Bộ cái đó đáng lắm sao?”

“Ừ thì, cũng một phần nào đó” Bonnie đáp, làm ra vẻ công bằng. “Và nói thật, chắc mọi chuyện cũng không đến nỗi nào đâu. Caroline thực sự đang cố gắng tỏ ra tử tế, với lại lâu lâu được ra khỏi nhà cũng tốt cho Vickie mà...”

“Mình thấy có tốt gì đâu” Meredith căng thẳng “Nhìn cậu ta cứ như sắp đứng tim tới nơi ấy”.

“Chắc cậu ấy căng thẳng thôi”. Theo Bonnie, Vickie thấy căng thẳng cũng chả có gì là lạ. Gần hết cả mùa thu năm ngoái, cô bạn lúc nào cũng ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ, bị một thể lực mà cô không hiểu được dần đã làm cho hoá điên. Chẳng ai dám nghĩ Vickie sẽ hồi phục được như ngày nay cả.

Mặt Meredith vẫn lạnh như tiền “Ít ra thì hôm nay cũng đâu phải sinh nhật của cậu” Bonnie an ủi.

8. Chương 8

Meredith nhặt chiếc máy ảnh lên, lật qua lật lại. Mặt vẫn nhìn xuống tay, cô nói “Hôm nay đúng là sinh nhật nhật của mình đấy”.

“Cái gì?” Bonnie giật mình, hỏi to hơn “Cậu nói cái gì cơ?”

“Mình nói, hôm nay là sinh nhật thật của mình. Chắc mẹ Caroline đã nói với nó, hồi xưa mẹ nó với mẹ mình từng là bạn thân mà”.

“Meredith, cậu nói gì vậy? Sinh nhật cậu hồi tuần trước, ngày 30 tháng Năm mà”.

“Không phải đâu. Là hôm nay, ngày 6 tháng Sáu. Thật đấy, nó được in trên bằng lái xe và mọi giấy tờ của mình. Ba mẹ mình hay tổ chức sớm lên một tuần, bởi vì ngày 6 tháng Sáu là ngày không vui đối với họ. Đó là ngày ông ngoại mình bị tấn công và hoá điên”. Khi Bonnie há hốc miệng không thốt ra được câu nào, cô bạn điềm nhiên nói thêm. “Cậu biết không, ông đã định giết bà mình. Định giết cả mình nữa”. Meredith đặt chiếc máy ảnh xuống đúng ngay chính giữa chiếc bàn. “Bọn mình phải vào bếp thôi” cô khẽ nhắc “Mình nghĩ thấy mùi chocolate rồi”.

Bonnie vẫn ngồi tê liệt, nhưng trí óc bắt đầu hoạt động trở lại. Cô lơ mơ nhớ ra hình như trước đây Meredith đã có lần nói chuyện này, nhưng lúc đó cô bạn chưa kể toàn bộ sự thật. Và cũng không nói nó xảy ra lúc nào.

“Bị tấn công – ý cậu là giống như Vickie bị tấn công ấy hả?” Bonnie buột miệng. Cô không dám nhắc đến từ ma cà rồng, nhưng cô biết rằng Meredith hiểu.

“Ừ, giống như Vickie bị tấn công” Meredith xác nhận “Đi thôi nào” cô nói thêm, giọng còn thấp hơn cả lúc này. “Mấy người kia đang đợi chúng ta đấy. Mình không có ý làm cậu nghĩ ngợi đâu”.

Meredith đã không muốn mình nghĩ ngợi thì mình sẽ không nghĩ ngợi vậy, Bonnie tự nhủ trong lúc chế siro lên bánh chocolate và kem chocolate. Mặc dù bọn mình đã chơi với nhau từ lớp một đến giờ, và cậu ấy không thêm kể ỉnh nghe bí mật này.

Trong khoảnh khắc, cô thấy lạnh cả người và những từ ngữ bỗng nhiên tái hiện từ một xó xỉnh nào đó trong óc. Chẳng có ai giống như vẻ ngoài của họ cả. Năm ngoài Bonnie đã từng được giọng nói của bà Honoria Fell cất lên thông qua cô cảnh báo về điều đó, và lời tiên tri hoá ra đã chính xác đến đáng sợ. Rủi như nó còn chưa kết thúc thì sao?

Rồi Bonnie lắc đầu nguây nguậy. Cô không được nghĩ đến chuyện đó lúc này còn cả buổi tiệc phải lo cơ mà. Và mình phải làm sao cho đây là một buổi tiệc ra trò và mọi người đều thoải mái với nhau, Bonnie tự nhủ với bản thân.

Kể cũng lạ, hoá ra mọi chuyện đâu đến nỗi khó khăn lắm. Mới đầu Meredith và Vickie chẳng truyện trò gì nhiều, nhưng Bonnie đã cố gắng hết sức để đối xử tử tế với Vickie, và ngày cả Meredith cũng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồng quà cáp gói giấy màu sắc sỡ trên bàn khách. Đến lúc cô bạn mở gói quà cuối cùng ra thì tất cả mọi người đều cười đùa vui vẻ với nhau. Bầu không khí hoà hoãn và hữu nghị tiếp tục được duy trì khi cả bọn kéo lên phòng Caroline xem qua tủ quần áo, mớ CD và mấy cuốn album của cô nàng. Đến lúc gần nửa đêm họ nằm vật ra túi ngủ, miệng vẫn huyền thuyên không ngừng.

9. Chương 9

“Dạo này thầy Alaric sao rồi? Sue hỏi Meredith.

Anh thầy Alaric Saltman là bạn trai của Meredith - gần như vậy. Thầy là sinh viên vừa tốt nghiệp Đại học Duke chuyên ngành cận Tâm lý học, năm ngoái được mời đến Fell’s Church khi những vụ tấn công của ma cà rồng bắt đầu xuất hiện. Lúc đầu tuy là kẻ thù, nhưng cuối cùng anh thầy lại trở thành một đồng minh – và một người bạn.

“Anh ấy đang bên Nga” Meredith trả lời. “Perestroia các cậu biết chỗ đó không? Alaric sang ven đó tìm hiểu xem người ta làm gì những người có khả năng ngoại cảm vào thời Chiến tranh Lạnh.

“Thế cậu định nói gì với Alaric khi thầy ấy quay trở lại?” Caroline hỏi.

Đó là một câu hỏi mà chính bản thân Bonnie cũng muốn hỏi Meredith. Bởi vì thầy Alaric lớn hơn họ đến gần bốn tuổi, nên Meredith đã bảo anh thầy đợi chờ cho đến khi cô tốt nghiệp xong mới bàn đến chuyện tương lai. Nhưng giờ Meredith đã mười tám tuổi rồi – chính xác là vào hôm nay, Bonnie tự nhắc mình – và chỉ còn hai tuần nữa là tốt nghiệp. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

“Mình chưa quyết định nữa” Meredith đáp “Alaric muốn mình đến học ở trường Duke, ở đó người ta cũng chịu nhận rồi, nhưng mình chưa chắc chắn lắm. Mình phải suy nghĩ đã”.

Bonnie mừng thầm trong bụng. Cô muốn Meredith đến học ở Cao đẳng Boone cùng với mình, chứ không phải tách đi đâu đó lấy chồng hay thậm chí là đính hôn. Thật ngốc ngếch khi đang còn trẻ như thế mà đã ổn định với một anh chàng nào đó rồi. Bản thân Bonnie khá tau tiếng trong chuyện bay nhảy tùy hứng hết từ chàng này sang chàng khác. Cô rất dễ thích một người, và sau đó hết thích họ cũng dễ dàng không kém.

“Cho tới giờ này, mình vẫn chưa gặp ai đáng để ột mình một lòng một dạ chung thủy cả” Bonnie lên tiếng.

Mọi người nhìn sang cô. Sue chống cằm lên tay hỏi “Kể cả Stefan sao?”.

Lẽ ra Bonnie phải đoán được chứ. Với ánh sáng duy nhất là ngọn đèn ngủ mờ mờ tỏ tỏ, và âm thanh duy nhất là tiếng lá non xào xạc trên rặng liễu rủ trước nhà, câu chuyện thể nào cũng quay trở lại với chủ đề Stefan - và Elena.

Chuyện của Stefan Salvatore và Elena Gilbert đã trở thành một giai thoại trong thị trấn, tương tự như Romeo và Juliet vậy. Lúc Stefan mới đến Fell’s Church, mọi cô gái đều ao ước chiếm được cậu ta. Và Elena,

cô gái xinh đẹp nhất, nổi tiếng nhất, cao giá nhất trong trường cũng vậy. Chỉ đến sau khi có được Stefan thì cô mới nhận ra mối nguy hiểm. Stefan không hề giống như vẻ bề ngoài - cậu ta có một bí mật đen tối không ai tưởng tượng ra nổi. Và cậu ấy cũng có một người anh trai, Damon, một người thậm chí còn bí ẩn và nguy hiểm hơn nhiều. Elena bị kẹt giữa hai anh em, trong lòng thì yêu Stefan nhưng lại bị hút về phía ngọn lửa hoang dại bên trong Damon. Cuối cùng, cô đã hy sinh thân mình để bảo vệ cả hai và cứu vãn tình cảm anh em giữa họ.

“Stefan thì may ra - nếu mình là Elena” Bonnie lẩm bẩm, đồng ý với lập luận đó. Không khí trong phòng đã thay đổi, trở nên trầm lặng và đượm buồn, rất phù hợp cho tiết mục tỉ tê tâm sự đêm khuya.

10. Chương 10

“Mình vẫn không thể nào tin được cậu ấy mất rồi,” Sue khẽ nói, lắc đầu và nhắm mắt lại. “Elena tràn đầy sức sống hơn bất cứ ai khác”.

“Ngọn lửa bên trong cậu ấy cháy sáng hơn” Meredith đáp, mắt nhìn ánh sáng đèn ngủ vàng hồng hắt trên trần nhà. Giọng cô bạn nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát, và với Bonnie, dường như những lời đó miêu tả Elena chính xác hơn mọi điều cô từng nghe trước đây.

“Có nhiều khi mình ghét Elena lắm, nhưng mình chẳng bao giờ lơ đi sự có mặt của cậu ấy được.” Caroline thừa nhận, đôi mắt xanh lục nheo lại hồi tưởng. “Elena không phải là kiểu mà người khác có thể bỏ qua”.

“Có một điều mình học được từ cái chết của Elena” Sue nói “là chuyện đó có thể xảy đến cho bất kì ai trong chúng ta. Không nên bỏ phí bất cứ phút giây nào, vì chẳng bao giờ biết được mình còn sống bao lâu cả.”

“Có thể là sáu mươi năm hoặc chỉ sáu mươi phút mà thôi,” Vickie hạ giọng đồng tình “Bất cứ ai trong bọn mình cũng có thể chết đêm nay”.

Bonnie khó chịu ngọ nguậy người. Nhưng trước khi cô kịp lên tiếng, Sue đã lặp lại, “Mình vẫn không thể tin được cậu ấy đã mất rồi. Nhiều lúc mình thấy như Elena vẫn còn đâu đó quanh đây ấy”.

“Ừ mình cũng vậy” Bonnie đáp, bắt đầu nghĩ vẩn vơ. Quang cảnh Warren Springs loé lên trong óc cô, và trong một thoáng trở nên sống động hơn căn phòng ngủ mờ tối của Caroline nhiều. “Đêm qua mình mơ thấy cậu ấy, và mình cảm giác như thực sự là Elena và cậu ấy đang cố nói chuyện gì đó với mình. Giờ mình vẫn còn cảm giác đó này”. Cô nói với Meredith.

Những người còn lại lặng im ngó cô. Đã từng có thời cả lũ bỏ ra cười mỗi khi Bonnie nhắc đến chuyện gì đó siêu nhiên, nhưng giờ thì không. Năng lực ngoại cảm của cô là không thể chối cãi, kì diệu và có gì đó đáng sợ nữa.

“Thật vậy sao?” Vickie thở mạnh

“Cậu nghĩ Elena muốn nói gì?” Sue hỏi

“Không biết. Đến khúc cuối cậu ấy cố giữ liên lạc với mình nhưng không thể”.

Im lặng lại bao trùm. Cuối cùng Sue ngập ngừng nói, giọng nhẹ như gió thoảng “Cậu có nghĩ..., cậu có nghĩ sẽ tìm được cách liên lạc với Elena không?”

Đó là điều mà tất cả đều đang thắc mắc, Bonnie nhìn sang Meredith. Lúc này cô bạn đã tin vào giấc mơ đó, nhưng giờ đây Meredith đang nhìn lại Bonnie hết sức nghiêm túc.

“Mình không biết nữa,” Bonnie từ từ lên tiếng. Những hình ảnh trong cơn ác mộng cứ lờn vờn chung quanh. “Mình không muốn lên đồng và để ngổ tâm trí ột thể lực bất kỳ nào ngoài kia, cái đó là điều chắc chắn”.

“Bộ đó là cách duy nhất liên lạc với người cõi âm sao? Còn cầu cơ(*cầu cơ:phương pháp liên lạc với người chết bằng cách sử dụng một tấm bảng trên đó in bảng chữ cái và các con số.Những người tham gia cầu cơ sẽ đặt tay lên một miếng gỗ/đồng xu và đặt câu hỏi,miếng gỗ/đồng xu sẽ tự động chạy đến các chữ cái hoặc con số trên tấm bảng để ghép lại thành câu trả lời) hay mấy thứ khác thì thế nào?” Sue hỏi.

11. Chương 11

“Bố mẹ mình có một bàn cầu cơ đấy” Caroline nói khá lớn tiếng. Bỗng nhiên bầu không khí trầm lắng bị phá vỡ và một cảm giác căng thẳng không rõ rệt bao trùm. Cả bọn ngồi thẳng lên, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi. Ngay cả Vickie cũng có vẻ tò mò lẫn ắt sợ sệt.

“Liệu có hiệu quả gì không?” Meredith hỏi Bonnie.

“Có nên không?” Sue tự hỏi thành tiếng.

“Bọn mình có dám hay không, đó mới là vấn đề. Meredith bảo. Một lần nữa, Bonnie lại thấy mọi ánh mắt hướng về phía mình. Cô do dự thêm một chút, rồi cuối cùng nhún vai, bụng nhộn nhạo vì phấn khích.

“Sao lại không nhỉ?” Cô đáp “Có gì để mất đâu”.

Caroline quay sang Vickie. “Vickie, dưới chân thang lầu có cái tủ. Bàn cầu cơ chắc là nằm trong ngăn kéo trên cùng, chung với mấy trò chơi khác đấy”.

Cô nàng thậm chí không thèm nói câu “Cậu làm ơn đi lấy giùm được không?” Bonnie nhú mồm mở miệng định nói, nhưng Vickie đã ra khỏi cửa rồi.

“Sao cậu không nói năng lịch sự hơn một chút?” Bonnie bảo Caroline “Thế này là sao, cậu định đóng vai mù đi ghê trong truyện lọ lem hả?”.

“Ôi thôi đi mà, Bonnie” Caroline tỏ vẻ sốt ruột “Bọn mình mời nó là may cho nó lắm rồi, chính nó cũng biết vậy mà”.

“Vậy mà mình tưởng bị nguyên một dàn mấy đứa bọn mình lẫn ắt là cũng đủ cho Vickie rồi chứ” giọng Meredith khô khốc.

“Hơn nữa...” Bonnie vừa cất giọng thì đã bị cắt ngang. Âm thanh đó yếu ớt, the thé và tắt ngúm vào khúc cuối nhưng không thể nhầm lẫn được. Đó là tiếng thét. Liên sau đó là im lặng chết chóc, và rồi bất chợt từng tràng, từng tràng những tiếng la chối tai nối tiếp nhau vang lên.

Trong khoảnh khắc những cô gái đứng chết trân trong phòng. Rồi tất cả cùng phóng ra hành lang và lao xuống cầu thang.

“Vickie!” Meredith chân dài nhất lên xuống đến nơi trước tiên. Vickie đang đứng trước tủ, giơ tay ra như để bảo vệ khuôn mặt mình. Cô bạn túm lấy Meredith, miệng vẫn la hét không ngừng.

“Vickie, chuyện gì vậy?” Caroline hỏi vặn, nghe có vẻ bức tức hơn là sợ hãi. Vài hộp trò chơi nằm rải rác trên sàn, còn những tấm thẻ bài Trivial Pursuit và mấy viên quân cờ Monopoly thì vương vãi khắp nơi.

“Cậu la hét cái gì thế hả?”

“Nó chụp lấy mình. Mình đang với tay lên ngăn kéo thì có cái gì đó chụp ngang hông mình”.

“Từ đằng sau hả”

“Không. Từ trong tủ”

Bonnie hoảng hốt nhìn vào trong chiếc tủ mở toang. Những chiếc áo choàng mùa đông treo chặt tủ, vài chiếc dài đến tận sàn. Nhẹ nhàng gỡ tay Vickie ra khỏi người, Meredith nhặt một chiếc ô lên và bắt đầu chọc chọc mấy cái áo.

“Ôi đừng mà...” Bonnie buột miệng kêu lên, nhưng chiếc ô chỉ chọc vào lớp vải dày mà thôi. Meredith đang dùng chiếc ô vệt những chiếc áo sang bên, để lộ cả bức vách tủ bằng gỗ tuyết tùng không sơn phết.

“Cậu thấy chưa. Làm gì có ai”. Cô nhẹ nhàng bảo “Như cậu biết đấy, trong này có mấy cái ống tay áo khoác. Nếu cậu chồm người vào sâu bên trong thì sẽ có cảm giác như ai đó đang ôm mình vậy.”

12. Chương 12

Vickie bước tới trước, chạm vào một ống tay áo buông thõng rồi ngược mắt nhìn lên kệ. Cô bạn đưa tay lên ôm mặt, mái tóc dài óng ả phủ xuống đằng trước che kín mặt. Ban đầu Bonnie hết hồn, tưởng Vickie đang khóc, nhưng rồi cô nghe thấy tiếng rúc rích cười.

“Ôi chúa ơi. Mình cứ tưởng – mình đúng là ngốc nghếch thật! Để mình dọn dẹp lại cho” Vickie nói.

“Để sau rồi dọn” Meredith dứt khoát nói. “Bọn mình vào phòng khách đi”.

Bonnie ném thêm một cái nhìn nữa về phía tủ áo khi cả bọn dời khỏi đó.

Lúc cả năm cô gái đều quây quần bên bàn khách và vài ngọn đèn đã được tắt bớt đi để tạo hiệu ứng. Bonnie nhẹ nhàng đặt ngón tay lên miếng nhựa nhỏ xíu. Cô chưa từng cầu cơ bao giờ, nhưng biết phải làm thế nào. Miếng nhựa sẽ di chuyển đến các chữ cái và ghép thành thông điệp – đương nhiên là nếu các linh hồn chịu lên tiếng.

“Tất cả bọn mình đều phải đặt tay lên” Bonnie bảo và những người khác nghe theo. Những ngón tay của Meredith dài và thanh mảnh, những ngón tay Sue thon thon búp măng với móng tay cắt hình ovan, móng tay Caroline phủ sơn màu đồng còn móng tay Vickie thì bị cắn nham nhở.

“Giờ bọn mình phải nhắm mắt lại và tập trung, “Bonnie khẽ nói. Nhiều tiếng hít hà hồi hộp vang lên khi các cô gái làm theo; bầu không khí căng thẳng đã ảnh hưởng đến tất cả bọn họ.

“Hãy nghĩ đến Elena. Hình dung ra cậu ấy trong đầu. Nếu Elena có ngoài đó thì bọn mình muốn kéo cậu ấy đến đây.”

Căn phòng im lặng phăng phắc. Mắt nhắm tịt, Bonnie dường như tưởng ra mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh như ngọc của Elena.

“Đến đây nào, Elena,” cô thì thầm “ Nói chuyện với mình đi”.

Miếng nhựa bắt đầu di chuyển.

Không thể nào có chuyện ai đó trong bọn điều khiển nó được; vì mỗi người đang ấn tay vào từ một hướng khác nhau. Tuy vậy, miếng nhựa nhỏ hình tam giác vẫn đang lướt đi một cách trơn tru và tự tin. Bonnie nhắm chặt mắt, đợi cho đến khi nó dừng lại mới mở mắt ra nhìn. Miếng nhựa đang chỉ vào chữ Yes.

Vickie thốt lên một âm thanh nho nhỏ, nghe như là tiếng nấc.

Bonnie đưa mắt nhìn sang những người kia. Caroline đang thở gấp, đôi mắt xanh lục nheo lại. Sue là người duy nhất trong bọn lúc này vẫn kiên quyết nhắm tịt mắt. Meredith thì tái mặt.

Tất cả họ đều trông đợi là cô biết phải làm gì tiếp theo.

“Tiếp tục tập trung nhé” Bonnie bảo họ. Cô thấy mình vẫn chưa sẵn sàng và có phần hơi ngổ ngổ khi nói chuyện với khoảng không. Nhưng cô là “Người điều khiển buổi cầu cơ này” phải làm thôi.

“Phải cậu đó không, Elena?” Bonnie cất tiếng.

Miếng nhựa đánh một vòng nhỏ và quay lại chữ Yes.

13. Chương 13

Bất thành linh tim Bonnie đập nhanh đến nỗi cổ sợ những ngón tay mình sẽ run lên mất. Miếng nhựa dưới tay cô có cảm giác rất lạ lùng, gần như tích tụ đầy năng lượng điện, tựa hồ như một sức mạnh siêu nhiên nào đó đang tuôn chảy bên trong nó. Cô không còn cảm thấy mình ngốc nghếch nữa. Mặt Bonnie rơm rớm và cô thấy mắt Meredith cũng trở nên long lanh, Meredith gật đầu với cô.

“Làm sao bọn mình chắc chắn được?” Caroline nói lớn, giọng đầy nghi ngờ. Caroline không hề cảm thấy điều đó. Bonnie nhận ra, cô nàng không cảm được bất cứ gì mình thấy cả. Xét về mặt ngoại cảm mà nói, cô nàng hoàn toàn vô tích sự.

Miếng nhựa lại di chuyển, lần này là chạm đến các chữ kí tự, nhanh đến nỗi Meredith phải khó khăn mới kịp đánh vần thành thông điệp. Ngay cả khi không có chấm phẩy gì nó vẫn rất rõ ràng.

CAROLINE ĐỪNG CÓ NGU NGỐC NHƯ THẾ, miếng nhựa nói. TÔI CHỊU NÓI CHUYỆN VỚI CẬU LÀ MAY MẮN LẮM RỒI ĐÂY.

“Đúng là Elena, không chạy đi đâu được” Meredith khô khan lên tiếng.

“Nghe thì giống cậu ấy đấy, nhưng mà...”

“Ôi thôi im đi Caroline” Bonnie bảo “Elena, mình mừng quá” Cô ghen ngào cổ gắt lặp lại.

BONNIE KHÔNG CÓ THỜI GIAN ĐAU ĐỪNG CÓ SỤT SÙI NỮA MÀ VÀO VIỆC NGAY ĐI.

Cái giọng đó cũng đúng là của Elena, Bonnie sụt sùi nói tiếp “Đêm qua mình nằm mơ thấy cậu”.

TRÀ

“Đúng rồi” Tim Bonnie khua như trống trận “Mình muốn nói chuyện với cậu, nhưng mọi thứ tự nhiên trở lên kỳ quặc và bọn mình bị ngắt liên lạc...”

BONNIE ĐỪNG LÊN ĐỒNG KHÔNG ĐƯỢC LÊN ĐỒNG KHÔNG ĐƯỢC LÊN ĐỒNG.

“Được rồi” Điều đó đã trả lời cho câu hỏi của cô, và làm cô nhẹ cả người.

THẾ LỰC XẤU ĐANG LÀM NHIỀU LIÊN LẠC CỦA CHÚNG TA CÓ NHỮNG THỨ TỒI TỆ HẾT SỨC TỒI TỆ Ở NGOÀI ĐÂY.

“Ví dụ như cái gì?” Bonnie chồm người đến gần tấm bảng “Như cái gì mới được”.

KHÔNG CÓ THỜI GIAN ĐAU. Miếng nhựa như muốn thêm vào dấu chấm than cuối câu. Nó chạy như điên từ kí tự này sang kí tự khác, giống như Elena không ngăn cản được sự thiếu kiên nhẫn của mình. HẮN ĐANG BẬN NÊN MÌNH MỚI NÓI CHUYỆN ĐƯỢC NHƯNG KHÔNG CÓ NHIỀU THỜI GIAN NGHE ĐÂY SAU KHI NÓI CHUYỆN XONG THÌ RA KHỎI NHÀ CHO NHANH CÁC CẬU ĐANG GẶP NGUY HIỂM.

“Nguy hiểm ư!” Vickie lập lại, nhìn như sắp nhảy lên khỏi chỗ ngồi và bỏ chạy tới nơi.

KHOAN NGHE MÌNH NÓI ĐÃ CẢ THỊ TRẦN ĐANG GẶP NGUY HIỂM.

“Bọn mình làm gì bây giờ? Meredith hỏi ngay.

CÁC CẬU CẦN ĐƯỢC GIÚP ĐỠ HẮN MẠNH HƠN CÁC CẬU NHIỀU MẠNH KHỦNG KHIẾP GIỜ NGHE MÌNH NÓI VÀ LÀM THEO NHÉ CÁC CẬU PHẢI THỰC HIỆN MỘT CÂU THẦN CHÚ TRIỆU TẬP VÀ NGUYÊN LIỆU ĐẦU TIÊN LÀ T—

Không hề báo trước, miếng nhựa dật lùi khỏi phần kí tự và điên cuồng chạy vòng quanh tấm bảng. Nó chỉ vào hình ảnh cách điệu của mặt trăng, rồi mặt trời, rồi chỉ vào dòng chữ Công ty Anh Em nhà Parker.

14. Chương 14

“Elena”.

Miếng nhựa nảy lên quay trở lại các con chữ.

MỘT CON CHUỘT NỮA MỘT CON CHUỘT NỮA MỘT CON CHUỘT NỮA

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Sue hét lên, mắt lúc này đã mở trừng trừng.

Bonnie sợ chết khiếp. Miếng nhựa đang chứa đầy năng lượng, một thứ năng lượng đen tối xấu xa như hắc ín sôi sùng sục nhồi lên dưới ngón tay cô. Nhưng cô cũng cảm thấy được sợi chỉ bạc mong manh run rẩy vốn

là năng lượng của Elena đang cố gắng chống cự lại nó “Đừng bỏ tay ra!” Bonnie tuyệt vọng la lên “Đừng ai bỏ tay ra hết”.

CHUỘTBỪNGGIẾTNGƯỜI, tấm bảng quay vòng vòng MÁUMÁUMÁU. Và rồi... BONNIE RA KHỎI ĐÂY CHẠY ĐI HẸN ĐANG Ở ĐÂY CHẠY CHẠY CH...

Miếng nhựa giật một phát giật dữ, trượt bên dưới những ngón tay của Bonnie và tuột khỏi tầm tay cô, văng sang đầu phía bên kia tấm bảng và bay trong không khí như có ai ném nó đi vậy. Vickie bật lên tiếng thét. Meredith đứng bật dậy.

Rồi tất cả đèn đóm tự nhiên tắt phụt, nhấn chìm cả ngôi nhà trong bóng tối đen kịt.

Chương 3

Vickie thét lên điên cuồng. Bonnie cảm thấy nỗi hoảng loạn đang trào lên trong lồng ngực.

“Vickie, thôi đi! Nhanh lên, bọn mình phải ra khỏi đây!” Meredith phải la lên ọi người khác nghe thấy mình. “Đây là nhà cậu, Caroline. Mọi người nắm tay nhau lại đi, còn cậu dắt bọn mình ra cửa trước.”

“Được,” Caroline nói. Giọng cô nàng không hoảng sợ như những người kia. Đó là lợi ích của việc không hề có chút trí tưởng tượng nào trong đầu, Bonnie nghĩ thầm. Người ta sẽ không hình dung ra được những chuyện kinh khủng sắp xảy đến với mình.

Cô thấy bình tĩnh hơn khi nắm lấy bàn tay lạnh và gầy của Meredith, Bonnie quờ quạng sang phía bên kia và chụp được tay Caroline, cảm thấy những chiếc móng tay dài cứng cứng đâm vào tay mình.

Cô chẳng trông thấy gì hết. Lẽ ra đến lúc này mắt cô phải quen với bóng tối rồi chứ, nhưng Bonnie chẳng thể nào nhìn ra được cho dù là một tia sáng hay bóng người khi Caroline bắt đầu dắt họ đi. Chẳng có ánh sáng nào từ ngoài đường hắt qua cửa sổ cả; hình như đầu đầu cũng cúp điện. Caroline chửi đổng khi vấp phải một món đồ, và Bonnie ngã chúi vào cô nàng.

Vickie khẽ bật lên tiếng rên rĩ từ phía cuối hàng. “Cố lên,” Sue thì thào “Cố lên Vickie, bọn mình sẽ làm được mà”.

Họ rục rịch lần mò di chuyển trong bóng tối. Rồi Bonnie cảm thấy sàn nhà lát gạch dưới chân mình. “Đến sảnh trước rồi,” Caroline nói, “Đứng đợi một chút để mình đi tìm cửa ra vào đã.” Những ngón tay cô nàng tuột khỏi tay Bonnie.

“Caroline! Đừng buông tay ra – cậu đâu rồi? Caroline, đưa tay cậu đây ỳnh nào!” Bonnie la lớn, điên cuồng quờ quạng như một người mù.

Từ trong bóng tối, thứ gì đó lớn và ẩm ướt túm lấy những ngón tay cô. Đó là một bàn tay. Không phải tay Caroline.

15. Chương 15

Bonnie thét lên.

Vickie ngay lập tức phụ họa bằng cách rú lên điên cuồng. Bàn tay nóng rực nhớp nháp đang lôi Bonnie về phía trước. Cô đá dậm, vùng vẫy nhưng vô hiệu. Rồi Bonnie cảm thấy đôi cánh tay Meredith ôm ngang hông và lôi mình trở lại. Bàn tay cô thoát được ra khỏi bàn tay to lớn đó.

Bonnie quay đầu bỏ chạy, cảm đầu mà chạy, chỉ lơ mơ ý thức được rằng Meredith đang ở ngay sau lưng. Cô chẳng hề nhận ra mình vẫn đang la hét, cho đến khi đâm sầm vào một chiếc ghế bành lớn chắn ngang đường và nghe thấy tiếng mình.

“Suyt! Bonnie, im lặng, đừng hét nữa!” Meredith đang lay cô. Cả hai đã trượt dọc lưng ghế và ngồi bệt xuống sàn.

“Cái gì đó túm lấy mình! Có thứ gì đó chụp lấy mình, Meredith ơi!”

“Mình biết, Im lặng đi! Nó vẫn đang đâu đó chung quanh đấy!” Meredith nói, Bonnie vùi mặt vào vai bạn để khỏi thét lên nữa. Rồi nó đang ở chung phòng với chúng ta thì sao đây?

Nhiều giây trôi qua, và im lặng bao trùm lấy họ. Dù cho Bonnie có căng tai ra đến mức nào, cô vẫn không nghe thấy gì ngoài tiếng thở của Meredith và nhịp đập thành thịch của trái tim mình.

“Nghe này! Bọn mình phải đi tìm cửa sau thôi. Chắc là chúng ta đang ở trong phòng khách. Có nghĩa là bếp ở ngay sau lưng. Phải tới được đó,” Meredith hạ giọng thì thào.

Bonnie khỏ sở gật đầu, rồi ngẩng phắt lên, “Vickie đâu rồi?” Giọng cô khản đặc.

“Mình không biết. Mình phải buông tay cậu ấy ra để lòi cậu thoát khỏi thứ đó mà. Đi thôi nào.”

Bonnie chụp cô bạn lại. “Nhưng tại sao cậu ấy không la hét nữa?”

Một cơn rung mình chạy dọc theo người Meredith “Mình không biết.”

“Ôi, Chúa ơi. Ôi, Chúa ơi. Bọn mình không thể bỏ Vickie lại được, Meredith.”

“Bọn mình phải bỏ.”

“Không thể được, Meredith à. Chính mình ép Caroline phải mời cậu ấy. Không phải tại mình thì Vickie đâu có đến đây. Bọn mình phải cứu cậu ấy ra.”

Một khoảng im lặng, rồi Meredith rít lên, “Thôi được! Nhưng cậu thật khéo biết lựa chọn thời điểm để tỏ ra cao thượng đấy Bonnie ạ.”

Một cánh cửa đóng sầm lại khiến cả hai nhảy dựng lên. Rồi có tiếng kéo kẹt, nghe giống tiếng chân bước lên cầu thang. Bonnie nghĩ bụng. Liền sau đó, một giọng nói cất lên.

“Vickie, cậu đâu rồi? Không – Vickie, không! Không!”

“Giọng Sue đấy,” Bonnie kêu, nhòm người lên “Từ phía trên lầu!”

“Sao bọn mình không có lấy một cái đèn pin cơ chứ!” Meredith nổi điên lên.

Bonnie hiểu ý bạn. Trời tối quá không thể chạy lạng quạng quanh nhà được, ý tưởng đó thật đáng sợ. Một nỗi kinh hoàng nguyên thủy đang thành hình trong óc cô. Cô cần ánh sáng, bất cứ ánh sáng nào cũng được.

Bonnie không thể nào mò mẫm dần bước vào trong bóng tối đó một lần nữa, trơ thân mình ra từ mọi phía. Cô không thể.

16. Chương 16

Tuy nhiên, cô vẫn run rẩy bước ra khỏi chỗ chiếc ghế.

“Đi nào,” Bonnie thở hổn hển, và Meredith đi theo, cả hai lần hồi từng bước tiến vào trong màn đêm đen kịt.

Bonnie tưởng như cái bàn tay nóng hổi nhớp nháp lại đã sắp thò ra chụp lấy mình. Mỗi centimet trên làn da cô đều râm ran chuẩn bị tinh thần cho việc chạm phải nó, đặc biệt là bàn tay đang duỗi ra quờ quạng tìm đường của cô.

Rồi Bonnie trot dại nhớ đến giấc mơ đó.

Ngay lập tức, mùi bắp cải ngòn ngọt phát bệnh bao phủ lấy cô. Cô tưởng tượng đến cảnh những thứ bò ra khỏi huyết mọ, và nhớ đến khuôn mặt Elena xám xịt, tóc tai rụng sạch, môi teo tóp để lộ hàm răng đang nhe ra. Nếu cái thức đó chụp lấy cô thì...

Mình không thể đi xa hơn được; mình không thể, không thể, Bonnie nghĩ thẳm trong bụng. Mình rất tiếc cho Vickie, nhưng mình không thể tiếp tục. Làm ơn, xin hãy để mình dừng lại đây thôi.

Cô túm chặt lấy Meredith suýt khóc. Rồi từ trên lầu vọng xuống âm thanh kinh hoàng nhất mà Bonnie từng nghe thấy.

Thực ra đó là cả một chuỗi âm thanh liên tiếp, nhưng chúng liên nhau đến nỗi quện vào thành một mớ tạp âm hỗn độn. Đầu tiên là tiếng hét, tiếng hét của Sue, “Vickie! Vickie! Đừng!” Rồi một tiếng va chạm chói tai, tiếng kính vỡ loảng xoảng, tựa hồ như cả trăm cánh cửa sổ đang bị đập tan cùng một lúc. Và trên tất cả là một tiếng thét kéo dài trong nỗi kinh hoàng tột độ.

Rồi tất cả im bật.

“Cái gì thế! Chuyện gì xảy ra vậy, Meredith?”

“Chuyện tồi tệ.” Giọng Meredith nghẹn lại. “Chuyện gì đó rất tồi tệ. Bonnie, buông tay ra. Để mình lên xem.”

“Không, cậu không được đi một mình.” Bonnie quyết liệt.

Họ tìm ra được cầu thang và chạy lên. Khi đến chỗ khúc quanh, Bonnie có thể nghe thấy một tiếng động kỳ lạ và đáng sợ, tiếng những mảnh kính vỡ rơi lạnh canh xuống đất.

Rồi đèn vụt sáng.

Quá bất ngờ, Bonnie buột miệng hét lên một tiếng. Chạy sang Meredith, cô suýt chút nữa lại hét thêm lần nữa. Mái tóc đen của Meredith xoả tung ra, xương gò má nhô cao, khuôn mặt cô bạn hốc hác và trắng bệch vì sợ hãi.

Lạnh canh, lạnh canh.

Có đèn sáng càng tệ hơn, Meredith đang bước về phía cánh cửa cuối cùng trên hành lang; nơi tiếng động đó phát ra. Bonnie đi theo, nhưng bất thành linh cô nhận ra, bằng cả trái tim rằng mình không muốn nhìn vào bên trong căn phòng đó.

Meredith kéo cửa ra. Cô bạn sững lại nơi ngưỡng cửa trong giây lát rồi lao vào trong. Bonnie chạy về phía cánh cửa.

“Ôi Chúa ơi, cậu đừng lại gần đây!”

Bonnie không hề dừng bước. Cô nhào qua ngưỡng cửa và đứng chững lại. Thoạt nhìn trông như cả một bức vách của ngôi nhà đã bị phá hủy. Những cánh cửa nối phòng ngủ chính với hành lang dường như đã nổ tung, gỗ vỡ vụn, kính thì tan nát. Những mảnh kính nhỏ dính đầy đó trên phần khung gỗ còn sót lại, rớt xuống đất lạnh canh.

17. Chương 17

Những bức màn trắng trong mờ tung bay phần phật vì gió thổi vào từ lỗ hổng trên tường nhà. Bonnie có thể nhìn thấy bóng Vickie phía trước. Cô bạn đang đứng, tay buông thõng bên mình, bất động như một pho tượng đá.

“Vickie, cậu có sao không?” Bonnie nhẹ hẫng cả người khi thấy Vickie còn sống. “Vickie ơi?”

Vickie không quay lại, cũng không trả lời. Bonnie thận trọng bước ra trước mặt bạn, nhìn vào mặt cô. Vickie đang nhìn trân trân về phía trước, đồng tử thu lại còn hai chấm nhỏ xíu. Cô bạn hít vào thở ra gấp gáp, ngực phập phồng.

“Mình là người tiếp theo. Nó nói mình là người tiếp theo,” Vickie thì thào lặp đi lặp lại, nhưng dường như không phải đang nói với Bonnie. Cô có vẻ như chẳng nhìn thấy Bonnie nữa kia.

Bonnie rung mình quay đi. Meredith đang đứng trên ban công. Cô bạn quay lại khi Bonnie bước đến chỗ tấm màn, cố gắng chặn đường Bonnie lại.

“Đừng nhìn. Đừng nhìn xuống dưới đó,” Meredith kêu lên.

Xuống dưới đâu kia? Bất chợt Bonnie hiểu ra. Cô xô Meredith sang bên để bước tới, và suýt rơi xuống dưới nếu không có Meredith chụp tay ngay lại. Lan can ban công cũng bị thổi tung đi tương tự như cánh cửa, và Bonnie có thể nhìn thẳng xuống khoảng sân được chiếu sáng phía dưới. Trên mặt đất là hình thù méo mó

như một con búp bê hồng, tay chân trật đi, cổ ngoặt sang một bên ghê rợn, mái tóc vàng tỏa ra trên nền đất đen của khu vườn. Đó là Sue Carson.

Thế là xuyên suốt thời khắc hỗn độn sau đó, có hai suy nghĩ cứ thay phiên nhau hiện ra trong đầu Bonnie. Một là, bây giờ Caroline chẳng còn bộ tứ như mong ước nữa rồi. Và hai là, thật không công bằng khi chuyện này lại xảy ra đúng hôm sinh nhật Meredith. Không công bằng chút nào.

*

“Bác rất tiếc, Meredith à. Nhưng bác nghĩ nó chưa thể đi chơi được đâu.”

Bonnie nghe giọng bố mình vang lên ngoài cửa trước lúc đang lơ đãng khuấy đường vào tách trà hoa cúc. Cô bèn đặt ngay chiếc thìa xuống. Việc duy nhất Bonnie không thể làm lúc này là ngồi lại trong nhà bếp thêm một giây một phút nào nữa. Cô cần phải ra ngoài.

“Bố, con ra ngay đây.”

Sắc diện Meredith nhìn chẳng khác hơn đêm qua chút nào, mặt mũi bơ phờ, mắt thì thâm quầng. Miệng cô mím chặt lại thành một đường thẳng.

“Chúng con lái xe đi vòng vòng một chút thôi.” Bonnie nói với bố. “Có thể là đi gặp vài đứa bạn nữa. Xét cho cùng thì, chẳng phải chính bố đã nói việc đó chẳng có gì là nguy hiểm sao?”

Bố cô còn biết nói gì nữa bây giờ? Ông McCullough nhìn xuống cô con gái bé nhỏ của mình. Nó đang vênh cái cằm bướng bỉnh thừa hưởng từ chính ông ra trước và nhìn thẳng vào mắt ông. Ông đành gờ hai tay lên.

“Gần bốn giờ rồi. Về nhà trước khi trời tối nhé con,” ông nói.

“Cái gì họ cũng muốn hết,” Bonnie nói với Meredith trong lúc tiến về phía xe cô bạn. Khi đã vào bên trong, cả hai ngay lập tức chốt cửa xe lại.

18. Chương 18

Khi Meredith cho xe vào số, cô ném sang Bonnie một cái nhìn hoàn toàn thông cảm.

“Bố mẹ cậu cũng đâu có tin, đúng không?”

“Ôi giờ, chuyện gì mình nói ra mà họ chẳng tin – ngoại trừ những chuyện quan trọng. Sao họ lại có thể ngốc nghếch đến thế được nhỉ?”

Meredith cười khan. “Cậu phải đặt mình vào vị trí của họ chứ. Họ tìm thấy một xác chết, trên người chẳng có dấu vết gì ngoại trừ mấy vết thương do cú ngã gây ra. Họ biết được rằng toàn khu vực bị cúp điện, do một vụ hồng hóc thiết bị ở Điện lực Virginia. Họ thấy chúng ta hồn vía lên mây, đáp lại câu hỏi của họ bằng những câu trả lời hằn phai hết sức quái dị. Ai là thủ phạm? Một con quái vật nào đó có bàn tay nhớp nháp mồ hôi. Làm sao chúng ta biết điều đó? Người bạn Elena đã chết báo cho chúng ta thông qua bàn cầu cơ. Chuyện họ nghi ngờ cũng có gì đâu mà lạ?”

“Nếu như họ chưa từng gặp mấy chuyện như thế này trước đây thì còn hiểu được.” Bonnie kêu lên, đấm tay vào cửa xe một phát. “Đằng này họ gặp rồi mà. Chẳng lẽ họ nghĩ bọn mình bịa ra chuyện lũ chó tấn công mọi người ở Vũ Hội Tuyết năm ngoái sao? Bộ họ nghĩ Elena bị giết bởi một thứ chỉ có trong tưởng tượng sao?”

“Họ đã quên rồi.” Meredith khẽ đáp “Chính cậu đã dự đoán trước đây thôi. Cuộc sống đã quay trở lại như bình thường, và mọi người ở Fell’s Church thấy như thế thì an toàn hơn. Tất cả đều cảm thấy như vừa tỉnh dậy khỏi một cơn ác mộng, và điều cuối cùng họ muốn là bị lôi vào đó thêm một lần nữa.”

Bonnie chỉ biết lắc đầu.

“Cho nên, chuyện một lũ con gái mới lớn yếu bóng vía đang chơi cầu cơ, giữa chừng bị cúp điện nên hồn xiêu phách lạc bỏ chạy, và một đứa trong bọn cuống cuồng đến nỗi đâm đầu ngay ra khỏi cửa sổ thì dễ tin hơn nhiều.”

Một khoảng lặng im, rồi Meredith nói thêm, “Mình ước phải chỉ có anh Alaric ở đây.”

Gặp lúc bình thường, chắc hẳn Bonnie đã chọc vào hông bạn mình mà bảo “Mình cũng thế” bằng giọng đầy đùa rôi. Thầy Alaric là một trong những anh chàng bảnh trai nhất mà cô từng gặp, ngay cả khi thầy đã hai mươi hai tuổi, già chat. Nhưng lúc này, Bonnie chỉ buồn bã siết tay Meredith.

“Cậu không tìm cách gọi điện được à?”

“Gọi qua Nga ấy hả? Mình còn không biết lúc này anh ấy đang ở cái xó xỉnh nào bên Nga nữa kia”

Bonnie cắn môi.

Rồi cô ngồi thẳng lên, Meredith đang lái xe xuôi xuống phố Lee, và trong bãi đỗ xe của trường học có một đám đông đang tụ tập.

Bonnie và Meredith nhìn nhau, và Meredith gật đầu. “Bọn mình thử xem,” cô nói. “Biết đâu họ hiểu chuyện hơn các bậc phụ huynh thì sao?”

Bonnie nhìn thấy những khuôn mặt giật mình quay lại khi chiếc xe từ từ tiến vào bãi. Khi cô cùng Meredith bước ra, mọi người lùi về sau, tránh đường cho họ đi đến chính giữa trung tâm của đám đông.

19. Chương 19

Caroline đang ở đó, hai tay ôm lấy cùi chỏ, hất mớ tóc tung về phía sau một cách lơ đãng.

“Gia đình tôi sẽ không ở lại ngôi nhà đó nữa, cho đến khi nó được sửa sang lại,” cô nàng run rẩy nói trong chiếc áo len màu trắng. “Bố tôi nói, từ giờ đến đó cả nhà sẽ tìm một căn hộ ở Heron để ở.”

“Vậy thì có khác gì đâu? Mình chắc chắn là hẳn có thể bám theo cậu đến Heron mà” Meredith bảo.

Caroline quay lại, nhưng đôi mắt xanh như mắt mèo có vẻ như không dám nhìn thẳng vào Meredith. “Ai cơ?” Cô nàng thờ ơ hỏi.

“Ôi Caroline, cả cậu cũng vậy nữa sao?” Bonnie nổi điên lên.

“Mình chỉ muốn ra khỏi đây thôi,” Caroline nói, ngược mắt lên và trong khoảnh khắc, Bonnie nhận ra cô nàng hoảng sợ đến mức nào. “Mình không thể chịu nổi nữa đâu.” Như thế muốn chứng minh cho lời nói của mình ngay tức khắc, Caroline chen qua đám đông bỏ đi.

“Để cậu ta đi đi, Bonnie,” Meredith bảo. “Chả tích sự gì đâu.”

“Chính cậu ta mới chả được tích sự gì ấy,” Bonnie điên tiết nói. Nếu như ngay cả Caroline, người biết rõ mọi chuyện, mà còn như thế thì những người khác sẽ thế nào đây?

Bonnie nhìn thấy câu trả lời trên những khuôn mặt xung quanh mình. Ai ai cũng tỏ ra sợ sệt, như thể cô và Meredith đang mang theo trong mình một thứ ôn dịch ghê gớm nào đó. Như thể chính cô và Meredith mới là vấn đề vậy.

“Mình không thể nào tin nổi,” Bonnie lầm bầm.

“Mình cũng không tài nào tin nổi,” Deanna Kennedy, một người bạn của Sue, nói. Cô gái đang đứng ngay hàng đầu tiên. Trông cô ít căng thẳng hơn những người còn lại. “Mình mới nói chuyện với Sue ngay chiều hôm qua, lúc đó cậu ấy còn vui tươi biết bao. Không thể nào cậu ấy đã mất được.” Deanna nắc lên. Anh bạn trai vòng tay ôm lấy cô, và một vài nữ sinh khác cũng bắt đầu khóc. Lũ con trai trong nhóm khé rục rịch, khuôn mặt họ đanh lại.

Bonnie thoáng thấy một tia hy vọng lóe lên. “Sue sẽ không phải là người duy nhất thiệt mạng đâu,” cô nói thêm. “Elena nói với bọn tôi rằng cả thị trấn đang gặp nguy hiểm. Elena bảo rằng...” Bonnie thấy giọng mình từ từ tắt lịm. Cô có thể nhận ra điều đó qua cách ánh mắt họ đờ đẫn đi khi nhắc đến tên Elena. Meredith nói đúng, họ đã bỏ lại tất cả những chuyện xảy ra hồi mùa đông năm ngoái sau lưng. Họ không còn tin vào điều đó nữa.

“Mọi người bị sao hết vậy hả?” Bonnie kêu lên tuyệt vọng, cô thấy muốn chọi cái gì đó. “Mọi người không thực lòng nghĩ Sue tự té ra khỏi ban công đấy chứ!”

“Thiên hạ đang đồn đại là..” Bạn trai của Deanna lên tiếng rồi so vai lại, cảnh giác. “Ừm, các cậu đã khai với cảnh sát là lúc đó Vickie Bennett có trong phòng, đúng không? Và bây giờ cô ta lại dở điên dở dại. Mà trước đó ít lâu có phải các cậu nghe thấy tiếng Sue la lên, “Không, Vickie, không!?”

Bonnie cảm thấy như không khí bị ép ra khỏi phổi mình. “Cậu nghĩ rằng chính Vickie đã..ôi Chúa ơi,các người điên thật rồi! Nghe tôi nói đây.Có một thứ trong ngôi nhà đó đã túm lấy tay tôi,và đó không phải là Vickie.Vickie chả liên quan gì đến chuyện Sue bị ném ra khỏi ban công cả.”

20. Chương 20

“Trước tiên là cậu ấy không đủ sức.” Meredith chỉ ra vấn đề . “Có đem nhúng nước thì cậu ấy cũng chỉ nặng chừng bốn mươi ba kí lô là cùng.”

Ai đó phía cuối hàng lảm bảm rằng người điên hay sở hữu sức mạnh phi thường. “Vickie vốn có tiền sử bệnh tâm thần...”

“Elena bảo với chúng tôi rằng đó là một gã đàn ông!” Bonnie gần như hét lên,mất cả tự chủ.Những khuôn mặt đang hướng về phía cô hoàn toàn trở lì và vô cảm.Rồi Bonnie nhìn thấy một khuôn mặt khiến cô nhẹ cả người. “Matt ! Nói với họ cậu tin chúng tôi đi.”

Matt Honeycutt đang đứng bên lề,hai tay đút túi,đầu cúi gằm.Giờ cậu ta mới ngẩng lên,và điều Bonnie trông thấy trong đôi mắt xanh đó khiến cô phải hít vào một hơi.Ánh mắt Matt không đánh lại và cô cảm như những người,nhưng lại chất chứa nỗi vô vọng chán chường,mà điều đó có khi còn tệ hơn.Cậu ta nhún vai,thậm chí không thèm rút tay khỏi túi quần.

“Ừ thì coi như tôi tin các cậu đi.” Matt nói. “Nhưng cũng có khác gì đâu ?Đằng nào thì cuối cùng mọi chuyện cũng thế cả mà.”

Lần đầu tiên trong đời,Bonnie hoàn toàn không thốt lên lời.Matt đã rất đau khổ từ lúc Elena chết,nhưng đến mức này thì...

“Nhưng mà cậu vẫn tin chúng tôi.” Meredith nói nhanh,tận dụng giây phút đó . “Bây giờ,bọn tôi phải làm gì để thuyết phục những người còn lại đây?”

“Bắt liên lạc với Elvis (*Elvis Presley : 1935-1977:vua nhạc rock & roll người Mỹ) cho tụi này nói chuyện chẳng hạn.” một giọng nói cất lên,ngay lập tức khiến Bonnie sôi máu.Tyler.Tyler Smallwood,đang cười nhảu nhở như dưới trời trong cái áo len hiệu Perry Ellis xa xỉ của hần ta,nhe hàm răng trắng ớn.

“Trò đó tuy không hay ho bằng e-mail tâm linh từ một Nữ hoàng hồi hương đã chết,nhưng cũng là một bước khởi đầu khá khá đấy” Tyler nói thêm.

Matt lúc nào cũng bảo rằng cái nụ cười nhảu nhở đó đáng bị nhận một đấm.Nhưng Matt,chàng trai duy nhất trong đám có thể hình sánh ngang được với Tyler,lúc này lại đang lãnh đạm nhìn xuống đất.

“Im đi,Tyler! Cậu đâu có biết chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà đó!” Bonnie nạt.

“Rõ ràng là mấy người cũng đâu có biết.Nếu mấy người không trốn chui trốn nhủi trong phòng khách thì biết đâu đã nhìn thấy được chuyện xảy ra rồi.Lúc đó họa may ra mới có người tin.”

Đòn phản kích của Bonnie tắt ngúm trên đầu lưỡi.Cô nhìn Tyler trừng trừng,há miệng ra rồi ngậm miệng lại.Tyler chờ đợi.Khi thấy Bonnie không nói gì,hắn lại nhe răng ra.

“Tôi dám đem tiền ra đánh cược rằng chính con nhỏ Vickie là thủ phạm.” Tyler nháy mắt với Dick Carter,bạn trai cũ của Vickie. “Cô em bé bỏng đó dung sức lắm mà,đúng không Dick?Dám cô ta làm lắm chứ.” Hắn quay đầu lại và cố tình nói với thêm “Hoặc là cái tên Salvatore đó đã quay lại thị trấn rồi.”

“Đồ tồi!” Bonnie kêu lên. Ngay cả Meredith cũng giận dữ buột miệng thành tiếng. Bởi vì đúng như Tyler đã tính trước, thiên hạ nhốn nháo cả lên ngay khi thể của Stefan được nhắc tới. Người này quay sang nhìn người kia, kêu lên hoảng hốt, sợ hãi, và cả phẫn khích. Phẫn khích nhất chủ yếu vẫn là bọn con gái.

21. Chương 21

Đám đông giải tán ngay tức thì. Trước đó người ta đã len lén tìm cách lảng đi sẵn rồi, giờ thì họ tản ra thành từng nhóm hai, ba người đứng tranh cãi, sau đó vội vã chuồn mất.

Bonnie đứng nhìn theo, giận tím cả người.

“Giả sử họ có tin cậu đi, thì cậu muốn họ làm gì bây giờ!” Matt hỏi. Bây giờ, cô không để ý cậu ta đứng bên cạnh

“Tôi không biết. Nhưng cũng không thể ngồi yên đợi tới lượt mình lên đĩa mà chẳng làm gì.” Bonnie cố nhìn thẳng vào mặt cậu ta “Matt, cậu không sao đấy chứ?”

“Tôi không biết, còn cậu?”

Bonnie ngẫm nghĩ. “Tôi ổn. Ý tôi là, một mặt tôi thấy ngạc nhiên làm sao mình có thể bình tĩnh đến như thế, trong khi cái hồi Elena chết, tôi không thể nào chịu đựng nổi. Tuyệt đối không luôn. Nhưng tôi với Sue thì không thân thiết đến mức đó, với lại... Tôi không biết nữa!” Cô lại thấy muốn chọi cái gì đó “Mọi chuyện thật quá sức!”

“Cậu đang giận dữ.”

“Đúng thế, tôi đang giận dữ.” Bonnie chợt hiểu ra cảm giác gặm nhấm bên trong cô suốt cả ngày hôm nay. “Sát hại Sue không chỉ là việc làm sai trái, mà còn rất xấu xa. Thực sự xấu xa. Và cho dù thủ phạm có là ai đi nữa thì hắn cũng không thoát tội được đâu. Như thế thì quá – nếu cuộc đời này mà như vậy, một kẻ gây ra một tội ác như thế mà không bị trừng phạt... nếu thật sự cuộc đời là như vậy thì...” Cô không tìm ra lời để nói hết câu.

“Thì sao chứ? Cậu sẽ không muốn sống nữa à? Rủi như thật sự cuộc đời là như vậy thì sao?”

Ánh mắt Matt thật lạc lõng và cay đắng. Bonnie lặng người đi, nhưng cô vẫn nói cứng, “Tôi sẽ không để điều đó xảy ra đâu. Và cả cậu cũng không.”

Cậu ta chỉ nhìn cô như nhìn một đứa trẻ đang khẳng khái rằng ông già Noel hoàn toàn có thật.

Meredith lên tiếng. “Nếu muốn người khác tin chúng ta, bản thân chúng ta phải tin vào việc mình làm trước đã, Elena thật sự đã liên lạc với bọn tôi. Cậu ấy muốn bọn tôi làm gì đó. Nếu đã tin như thế, tốt nhất chúng ta phải tìm hiểu xem nó là cái gì.”

Khuôn mặt Matt co rúm lại khi nghe nhắc đến tên Elena. Chàng trai tội nghiệp, cậu vẫn còn yêu cô ấy nhiều lắm chứ gì, Bonnie thầm nghĩ. Chẳng biết có cách nào khiến cậu quên được Elena không nữa. “Cậu sẽ giúp bọn tôi chứ, Matt?” cô hỏi.

“Tôi sẽ giúp.” Matt khẽ đáp. “Nhưng tôi vẫn không biết hai cậu định làm gì cả.”

“Bọn tôi sẽ ngăn cái tên sát nhân man rợ đó lại trước khi hắn giết thêm người nào nữa.” Bonnie trả lời. Đây là lần đầu tiên bản thân cô nhận ra đó chính là sứ mệnh của mình.

“Chỉ mình hai cậu thôi sao? Bởi vì cậu biết đấy, các cậu hoàn toàn đơn độc.”

“Chúng ta hoàn toàn đơn độc.” Meredith sửa lưng. “Nhưng đó là chuyện Elena muốn nói. Cậu ấy bảo chúng ta phải thực hiện một câu thần chú triệu tập để gọi người đến giúp.”

22. Chương 22

“Một câu thần chú đơn giản với hai nguyên liệu.” Bonnie nhớ lại giấc mơ của mình. Cô thấy nôn nao trong dạ. “Và Elena bảo, cậu ấy đã nói ình nghe đó là gì rồi – nhưng làm gì có.”

“Đêm qua Elena có nói rằng thế lực xấu đang làm nhiều liên lạc giữa cậu ấy và bọn mình.” Meredith nói, “Mình thì thấy, có vẻ như đó chính là chuyện đã xảy ra trong giấc mơ. Cậu có chắc người mà cậu uống trà chung thực sự là Elena không?”

“Chắc.” Bonnie khẳng định. “Ý mình là, mình biết không phải hai đứa đang thực sự tham dự một buổi tiệc trà vớ vẩn tại Warm Springs, nhưng mình nghĩ chính Elena đã gửi thông điệp đó vào trong óc mình. Rồi giữa chừng, có cái gì đó chen vào và đẩy cậu ấy sang bên. Nhưng Elena đã chống cự, và vào giây phút cuối cùng thì giành lại được quyền kiểm soát giấc mơ.”

“Hiểu rồi. Vậy tức là chúng ta phải tập trung vào đoạn đầu tiên, lúc chính bản thân Elena vẫn đang liên lạc với cậu. Nhưng nếu những gì cậu ấy nói đã bị làm méo mó đi bởi thế lực bên ngoài, thì có khi nó lại thành ra kì cục. Biết đâu không phải những gì Elena nói ra miệng, mà là những gì cậu ấy làm..”

Bonnie đưa tay lên chạm vào những lọn tóc trên đầu. “Tóc!” cô kêu lên.

“Cái gì?”

“Tóc! Mình hỏi ai làm tóc cho cậu ấy, thế là hai đứa bàn chuyện đó, rồi Elena bảo, ‘Tóc là thứ rất quan trọng.’ Mà Meredith ơi – đêm qua khi cậu ấy định nói cho tụi mình nghe hai nguyên liệu đó là gì, một trong hai thứ bắt đầu bằng chữ T!”

“Đúng thế!” Đôi mắt đen của Meredith long lanh. “Giờ bọn mình chỉ cần tìm ra thứ còn lại thôi.”

“Nhưng mình cũng biết luôn rồi!” Bonnie bật cười khanh khách. “Elena nói ngay sau khi bọn mình bàn chuyện tóc tai. Vậy mà mình cứ tưởng cậu ấy bị chạm thần kinh hay sao chứ. Cậu ấy bảo ‘máu cũng rất quan trọng.’”

Meredith ngờ ngàng nhắm mắt lại, “Và đêm qua, bàn cầu cơ hiện ra chữ ‘Máu máu máu’. Mình ứ nghĩ đó là cái thứ kia đang đe dọa bọn mình, nhưng hóa ra không phải,” cô nói và mở mắt ra. “Bonnie, cậu có chắc đó đúng là nguyên liệu không, hay bọn mình phải lo đi kiếm bunn, sandwich, chuột với trà đây?”

“Chính xác mà,” Bonnie nói chắc như đinh đóng cột. “Hai chữ nguyên liệu đó mà dùng làm thần chú triệu tập thì nghe rất có lý. Mình chắc chắn sẽ tìm ra được một nghi lễ nào đó liên quan đến chúng trong mấy cuốn sách pháp thuật Celtic của mình. Giờ bọn mình phải nghĩ xem người cần phải triệu tập là ai nữa thôi...” Một ý nghĩ xẹt qua đầu cô, và giọng Bonnie tắt ngấm giữa chừng.

“Tôi cũng đang tự hỏi đến khi nào cậu mới để ý chuyện đó đây,” đến tận lúc này Matt mới lên tiếng. “Cậu đâu có biết đó là ai đâu, đúng không?”

Chương 4

Meredith ném về phía Matt một cái nhìn châm biếm. “Hmm” Cô bạn nói “chứ theo cậu nghĩ thì Elena sẽ gọi ai khi có chuyện đây?”

23. Chương 23

Đang nhe răng cười, Bonnie chợt thấy lương tâm cắn rứt khi nhìn thấy vẻ mặt của Matt. Không nên chọc ghẹo cậu ấy về chuyện này. “Elena bảo rằng kẻ sát nhân quá mạnh, nên chúng tôi mới phải cần có người giúp” cô bảo Matt. “Mà tôi thì chỉ nghĩ ra được một người trong số những người Elena quen biết có khả năng chống lại kẻ sát nhân có năng lực siêu nhiên thôi.”

Matt chậm chậm gật đầu. Bonnie chẳng biết cậu ta đang nghĩ gì. Matt và Stefan có thời từng là bạn thân, ngay cả sau khi Elena bỏ Matt đi theo Stefan. Nhưng đó là trước lúc Matt khám phá ra Stefan là ai và có thể hung hãn đến mức nào. Trong cơn giận dữ và đau buồn vì cái chết của Elena, Stefan đã suýt giết chết

Tyler Smallwood và năm gã khác. Liệu Matt có thực sự quên đi chuyện đó hay không? Liệu cậu ta có chấp nhận được chuyện Stefan quay lại Fell's Church?

Quai hàm bạnh ra của Matt chẳng che giấu câu trả lời và Meredith lên tiếng “ vậy chúng ta chỉ cần nhả vài giọt máu xuống nước, mất đi vài lọn tóc không khiến cậu xót ruột đấy chứ, Bonnie?”

Bonnie đang phân tâm nên suýt không nghe thấy. Không, không, không. Không phải cần tóc và máu của bọn mình đâu, mà là máu của người mình muốn triệu tập kia.”

“Cái gì chứ? Nhưng như vậy thì vớ vẩn quá! Nếu bọn mình mà có máu với tóc của chính Stefan thì còn phải triệu tập cậu ta làm chi ệt, đúng không?”

“Mình đã không nghĩ đến chuyện đó.” Bonnie thừa nhận, “thông thường thì muốn dùng thần chú triệu tập cậu phải có sẵn mấy thứ đó từ trước và dùng nó khi nào muốn gọi một người quay lại. Bọn mình quay làm sao đây Meredith? Chuyện đó hoàn toàn không thể được?”

Lông mày Meredith chau lại “ Nếu không được thì sao Elena lại bảo mình làm thế?”

“ Elena hay đòi hỏi những chuyện bất khả thi lắm” Bonnie u ám “Đừng tỏ vẻ như vậy, Matt, cậu thừa biết như vậy mà Elena đâu phải là thánh.”

‘Có thể, nhưng chuyện này không hẳn là không làm được.” Matt nói “tôi có thể nghĩ ra một nơi chắc chắn có máu của Stefan, may ra còn có tóc của cậu ấy nữa. Trong hầm mộ.”

Bonnie co rúm người lại, nhưng Meredith thì chỉ gạt đầu “Dĩ nhiên rồi.” cô bạn đáp “Trong lúc bị trói dưới đó, chắc chắn máu me cậu ta phải dấy ra khắp nơi. Và đánh nhau như thế thì thế nào cũng phải rụng vài cọng tóc chứ. Chỉ cần chưa ai đụng chạm gì đến hiện trường dưới đó thôi.”

“Tớ nghĩ từ lúc Elena mất tới giờ chẳng có ai mò xuống đó đâu.” Matt bảo “ Cảnh sát điều tra xong rồi cũng bỏ đi. Nhưng chỉ có một cách để biết.”

Hóa ra mình đã làm, Bonnie nghĩ bụng. Mình cứ lo không biết Matt có chịu được chuyện Stefan quay lại hay không, vậy mà giờ đây cậu ấy lại đang làm mọi cách giúp bọn mình triệu tập Stefan về. “Matt, tôi muốn ôm hôn cậu ghê!” cô kêu.

Trong một thoáng, có cái gì đó lóe lên trong ánh mắt Matt mà Bonnie không xác định được là gì. Ngạc nhiên, chắc chắn rồi, nhưng không chỉ có thế. Tự nhiên Bonnie thắc mắc không biết Matt sẽ làm gì nếu như cô ôm hôn cậu ta thật.

“Mọi cô gái đều nói câu đó cả.” cuối cùng Matt bình tĩnh đáp, nhún vai làm bộ chịu thua. Như thể trước giờ cậu ta vẫn vô lo như thế.

24. Chương 24

Tuy nhiên, Meredith lại rất nghiêm trang. “ Đi nào. Nhiều chuyện cần phải làm lắm, và chắc chắn không ai trong chúng ta muốn kẹt lại dưới hầm mộ khi trời sụp tối đâu.”

*

Hầm mộ nằm bên dưới ngôi nhà thờ cổ nằm trên đỉnh đồi, giữa khu nghĩa trang. Lúc này mới chỉ đầu giờ chiều thôi, trời vẫn còn sáng trưng mà. Bonnie cứ bụng bảo dạ như thế trong lúc cả ba leo lên đồi, nhưng tay chân cô vẫn nổi hết da gà. Nghĩa trang mới xây nằm một bên thôi cũng đủ sợ lắm rồi, còn thêm bãi tha ma cổ xưa nằm phía bên kia, trông rợn tóc gáy ngay cả trong ánh sáng ban ngày. Rất nhiều tấm bia đồ nát nằm ngả nghiêng giữa cỏ mọc um tùm, đại diện cho vô vàn chiến sỹ trẻ tuổi đã ngã xuống trong thời Nội Chiến. Chẳng cần có khả năng ngoại cảm mới nhận thấy sự hiện diện của họ nơi đây.

“ Những linh hồn không siêu thoát.” Bonnie lẩm bẩm.

“Hử?” Meredith hỏi, chân bước qua đồng gạch vụn có thời là tường nhà thờ. “Nhìn kìa, nắp mộ vẫn còn đang mở. Nếu không bọn mình chả nâng ... nổi đâu.”

Bonnie băng khuâng đưa mắt ngắm hai pho tượng cẩm thạch trắng tạc trên nắp quan tài bị xô lệch. Honoria Fell đang nằm đó cạnh chồng mình, tay xếp trên ngực, khuôn mặt vẫn buồn bã như trước nay. Nhưng Bonnie biết chẳng còn trông cậy gì được ở sự giúp đỡ của bà nữa rồi. Nghĩa vụ bảo vệ thị trấn của Honoria đã hoàn tất.

Để lại cho Elena đưa lưng gánh hết, Bonnie chua cay nghĩ bụng trong lúc cúi nhìn lỗ hổng hình chữ nhật dẫn xuống hầm mộ. Những bậc thang sắt mất hút trong bóng tối.

Ngay cả với sự giúp sức từ cây đèn pin của Meredith, trèo xuống căn phòng ngầm dưới đất đó thật chẳng dễ dàng chút nào. Trong hầm mộ tối đen và im phăng phắc, bốn bức tường được lát đá nhẵn nhụi, Bonnie phải cố lắm mới không run bắn lên.

“Xem này!” Meredith khê bảo.

Matt quét ánh đèn qua cánh cổng sắt ngăn cách giữa lối vào với gian chính của hầm mộ. Sàn nhà bằng đá vậy màu đen sẫm ở vài chỗ. Nhìn những dòng, những vũng máu đã đông lại khiến Bonnie xây xẩm hết mặt mày.

“Bọn mình đã biết Damon bị thương nặng nhất.” Meredith nói và tiến lên phía trước. Cô bạn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng Bonnie nghe thấy sự cố gắng kiềm chế trong giọng nói của cô. “Cho nên anh ta phải ở phía có nhiều máu nhất. Stefan nói Elena bị trói ở giữa. Có nghĩa là Stefan thì ... đây.” Meredith cúi xuống.

“Để tôi làm cho.” Matt nói cộc lốc “Cậu cầm đèn đi” cậu ta cạo cạo lên phiến đá bằng một con dao nhựa dùng đi cắm trại lấy ra từ xe Meredith. Bonnie nuốt bọt, lấy làm mừng rằng buổi trưa mình đã uống trà trừ cơm. Máu me theo ý nghĩa trừu tượng thì không sao, nhưng khi thực sự phải nhìn tận mắt quá nhiều máu như thế này, nhất là khi đó là máu của một người bạn bị tra tấn nữa thì ...

Bonnie quay mặt đi, nhìn những bức tường đá và nghĩ đến Katherine. Cả Stefan và người anh trai, Damon, đều say mê Katherine hồi còn ở Florence (*Florence :một thành phố thuộc nước Ý) thời thế kỷ mười lăm. Nhưng họ không biết rằng, cô gái mình yêu không phải là người. Một ma cà rồng sống trong làng, nơi quê nhà cô bên Đức, đã biến đổi Katherine để cứu cô thoát khỏi căn bệnh thập tử nhất sinh. Đến phiên mình, Katherine lại biến hai anh em họ thành ma cà rồng.

25. Chương 25

Rồi sau đó, Bonnie ngẫm nghĩ, cô ta đã giả vờ chết để cho Stefan và Damon dừng hiềm khích nhau vì mình nữa. Nhưng cách đó chẳng có tác dụng gì. Hai người đó càng căm ghét nhau thêm, và Katherine ghét cả hai về chuyện đó. Cô ta quay trở lại với ma cà rồng đã tạo ra mình, và theo thời gian trở lên độc ác chẳng thua gì lão. Cho đến một ngày, Katherine chỉ còn muốn hủy diệt hai anh em cô ả đã từng có lúc yêu thương. Cô ta dụ cả hai đến Frell's Church để giết họ, và suýt tý nữa thành công trong chính căn phòng này. Elena đã hy sinh trong lúc cố gắng ngăn chặn bàn tay độc ác của Katherine.

“Xong rồi đó.” Matt nói. Bonnie chớp mắt quay trở lại thực tại. Matt đứng đó, tay cầm chiếc khăn ăn bằng giấy bên trong có vụn máu của Stefan “Giờ đến phiên tóc,” cậu ta bảo.

Cả ba dùng tay rê trên sàn, tìm thấy cả lá khô và những mảnh vụn của những thứ mà Bonnie không muốn xác định xem là gì. Giữa đám bụi đất là những sợi tóc dài màu bạch kim. Tóc Elena- hoặc cũng có thể là tóc Katherine, Bonnie nghĩ bụng. Hai người đó trông giống hệt nhau. Cũng có những sợi tóc đen ngắn hơn và hơi quăn. Tóc Stefan.

Phải loại ra từng thứ và xếp những cọng tóc vào một chiếc khăn giấy khác là một công việc tỉ mỉ, lâu lắc. Matt gần như phải làm hết. Đến lúc xong chuyện, cả ba đều mệt nhoài và ánh sáng tỏa xuống từ lối vào hình chữ nhật trên đầu đã ngả sang màu xanh mờ mờ tối. Meredith nở nụ cười đắc thắng.

“Bọn mình thành công rồi” cô bảo “Tyler muốn stefan quay trở lại chứ gì; được thôi, bọn mình sẽ mang Stefan về đây cho hắn thỏa lòng mong ước nhé”

Thế là Bonnie - lúc này đang đắm chìm trong suy tư, đầu óc tận đầu tận đầu - chợt sững người lại.

Nãy giờ cô đang nghĩ đến những thứ hoàn toàn khác chẳng dính dáng gì đến Tyler, nhưng một chuyện tự nhiên bật lên trong óc Bonnie khi nghe nhắc đến tên hắn. Một chuyện cô đã nhận ra từ lúc đang trong bãi xe, nhưng sau đó lại quên khuấy đi mất vì mải lo tranh cãi. Những lời Meredith vừa nói đã gợi lại nó, và mọi thứ chợt trở lên rõ như ban ngày. Làm sao tên đó biết được chứ, Bonnie tự hỏi, tim đập thình thịch.

“Bonnie? chuyện gì thế?”

“Meredith này” cô nói rất khẽ “cậu có khai rõ với cảnh sát là bọn mình đang trong phòng khách với lúc mọi chuyện xảy ra với Sue trên lầu không?”

“Không, mình nhớ chỉ nói là chúng ta ở dưới nhà thôi. Sao vậy?”

“Bởi vì mình cũng không nhắc tới chuyện đó. Mà Vicky chắc chắn không thể khai báo với cảnh sát được rồi, cậu ấy đã quay trở lại tình trạng dở điên dở dại; Sue thì đã chết, còn Caroline thì khi đó đang ở bên ngoài. Vậy mà Tyler lại biết. Nhớ không, tên đó nói: “Nếu mấy người không trốn chui trốn nhủi trong phòng khách, thì biết đâu đã nhìn thấy chuyện xảy ra rồi.” Làm sao hắn biết được?”

26. Chương 26

“Bonnie, nếu ý cậu muốn nói Tyler chính là thủ phạm thì chuyện đó vô lý. Trước hết là tên đó không đủ trí tuệ để lên kế hoạch ột âm mưu giết người đâu.” Meredith bảo.

“Nhưng còn chuyện này nữa, Meredith. Năm ngoái ở Vũ hội dành cho học sinh khối mười một, Tyler đã chạm vào bên vai trần của mình. Mình sẽ không bao giờ quên nỗi cảm giác đó. Bàn tay hắn rất lớn, múp múp, nóng rực và nhóp nhóp mồ hôi nữa” Bonnie rùng mình nhớ lại. “Y hết như cái bàn tay đã túm lấy mình đêm qua ấy.”

Nhưng Meredith vẫn lắc đầu, ngay cả Matt cũng tỏ vẻ ngờ vực. “Nếu vậy thì Elena tốn thời gian bảo chúng ta triệu hồi Stefan về đây làm gì” cậu ta bảo “Mình tôi thôi cũng sợ sức xù Tyler bằng vài cú đâm móc hàm đúng kiểu rồi.”

“Bonnie, cậu nghĩ lại xem.” Meredith hòa theo “Tyler làm gì có năng lực siêu nhiên để dịch chuyển bàn cầu cơ hay đột nhập vào giấc mơ của cậu, phải không nào?”

Đúng là thế thật. Xét về khả năng ngoại cảm, thì Tyler cũng vô dụng chẳng kém gì Caroline. Bonnie không thể chối cãi điều đó. Nhưng cô cũng chẳng thể chối bỏ được linh tính của mình. Nghe thì vô lý, nhưng cô vẫn cảm thấy Tyler có mặt trong nhà vào cái đêm đó.

“Bọn mình về thôi,” Meredith bảo “Trời sắp tối rồi, không khéo bố cậu nổi giận thì khôn.”

Cả bọn chẳng ai nói với ai câu nào suốt dọc đường về nhà Bonnie vẫn nghĩ đến Tyler. Khi về đến nhà cô, cả ba lén chuồn lên lầu cùng với những chiếc khăn giấy và bắt đầu lục tìm trong mấy cuốn sách nói về các Thầy tế và phép thuật Celtic của Bonnie. Kể từ lúc phát hiện ra mình là hậu duệ của một dòng họ lâu đời những người thực hành phép thuật, Bonnie bắt đầu thấy hứng thú với các thầy tế. Cuối cùng, cô tìm thấy nghi thức thực hiện thần chú triệu tập trong một cuốn sách.

“Chúng ta phải đi mua nến,” Bonnie nói. “Và nước tinh khiết nữa - tốt hơn hết là mua nước đóng chai đi.” Cô bảo Meredith “cả phần để vẽ một vòng tròn trên sàn, và một vật gì đó để đốt một ngọn lửa bên trong nữa. Mấy thứ này mình có thể tìm trong nhà. Không cần vội đâu, thần chú phải được thực hiện lúc nửa đêm mà.”

Còn lâu lắm mới tới nửa đêm, Meredith ra hiệu tạp hóa mua mấy thứ cần thiết mang về. Họ dùng bữa tối với gia đình Bonnie, mặc dù chẳng ai hứng thú gì chuyện ăn uống. Đến mười một giờ, Bonnie lấy phần vẽ một vòng tròn trên sàn gỗ phòng ngủ và đặt những vật liệu khác trên một chiếc ghế dài thấp bên trong vòng tròn. Khi đồng hồ gõ điểm nửa đêm, cô bắt đầu tiến hành.

Trong lúc Matt và Meredith quan sát, Bonnie đốt một đồng lửa nhỏ trong chiếc thố bằng đất nung. Ba ngọn nến đang cháy cắm phía sau cái thố. Bonnie cầm chiếc kim xuyên qua phần nửa cây nến chính giữa. Rồi cô giơ một chiếc khăn giấy ra, cẩn thận khuấy những vụn máu khô vào trong cốc nước thủy tinh. Nước chuyển sang màu đỏ nhàn nhạt.

Bonnie gỡ tiếp chiếc khăn còn lại. Ba nhúm tóc đen cháy xèo xèo trong lửa bốc mùi khét lẹt. Rồi co nhỏ tiếp ba giọt nước pha máu vào ngọn lửa.

Bonnie đưa mắt lướt qua những dòng chữ trong cuốn sách đang mở.

27. Chương 27

Nghe thần chú của ta triệu hồi,

Dạ bút rút như lửa thiêu lửa đốt.

Hãy lập tức bước đi như bay,

Đến bên ta nội trong đêm nay.

Cô rành mạch đọc thành tiếng câu thần chú ba lần, rồi ngồi ngả ra sau. Ngọn lửa vẫn cháy nghi ngút. Ánh nền chập chà chập chờn.

“Giờ làm gì nữa đây?” Matt hỏi.

“Mình không biết. Sách chỉ bảo đợi cây nến chính giữa cháy đọng đến cây kim thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Mình nghĩ là, tới lúc chuyện xảy ra thì khắc biết.”

Ở thành Florence, mặt trời vừa ló dạng.

Stefan nhìn cô gái bước xuống, tay khẽ vịn trên thành cầu thang để giữ thăng bằng. Cử động của cô chậm chạp và hơi lơ đãng, giống như đang trôi nổi vậy.

Bất chợt, cô gái lão đảo bám chặt hơn vào tay vịn Stefan thoát di chuyển đến phía sau, chụp lấy khuỷu tay cô.

“Cô có sao không?”

Cô gái ngẩng lên nhìn hấn cũng với vẻ mơ màng như thế. Cô rất xinh đẹp, trang phục hợp mốt và mái tóc rối kiểu cò có màu vàng óng. Một du khách. Hấn biết cô là người Mỹ ngay cả trước khi cô kịp mở miệng ra.

“Chắc không sao... tôi nghĩ vậy...”. Đôi mắt nâu của cô gái lạc thần.

“Cô có cách nào để về nhà không? Cô đang trọ ở đâu?”

“Trên đường Via Dei Conti, gần nhà nguyên Medici. Tôi đang đi cùng đoàn Conzaga trong chương trình ở Florence.”

Chết tiệt! Hóa ra không phải khách du lịch, mà là sinh viên. Vậy có nghĩa là, cô gái sẽ mang câu chuyện về nhà, và kể cho các bạn học của mình nghe về anh chàng người Ý bảnh trai mà cô gặp tối qua. Cái anh chàng có đôi mắt đen huyền đã dẫn cô về ngôi nhà sang trọng trên đường Tornabuoni, rót rượu cho cô uống, mời cô ăn tối, và rồi trong ánh trăng sáng vàng vạc, có thể là trong phòng anh ta hay trên sân riêng có tường bao chung quanh, cúi xuống thật gần, nhìn thật sâu vào mắt cô, và ...

Stefan ngoảnh đi, không muốn nhìn hai vết thương đỏ bầm trên cổ họng cô gái nữa. Hấn đã quá quen với những dấu vết như thế rồi - sao chúng vẫn còn có thể khiến hấn khó chịu đến thế? Đó là điều stefan đang cảm thấy, hấn thấy muốn bệnh và trong tâm can như có lửa thiêu đốt.

“Tên cô là gì?”

“Rachael. Có chữ a.” Cô gái đánh vắn.

“Được rồi Rachael, nhìn tôi này. Cô sẽ quay về khách sạn của mình và không nhớ gì những chuyện xảy ra đêm qua. Cô sẽ không nhớ mình đã đi đâu hay đã gặp ai. Và cô cũng chưa từng gặp ai bao giờ. Lập lại xem nào”

“Tôi không nhớ được gì xảy ra đêm qua.” Cô gái ngoan ngoãn đáp, mắt dán chặt vào mắt Stefan. Quyền năng của stefan không mạnh vì không uống máu người, nhưng hắn vẫn đủ sức làm việc này.”Tôi không biết mình đã đi đâu hay đã gặp ai. Tôi chưa từng gặp anh.”

28. Chương 28

“Tốt. Cô có tiền về nhà hay không? Đây này!” Stefan lôi ra một mớ tiền nhả nhúm ra khỏi túi – đa số toàn những tờ 50.000 và 100.000 lire(*lire:đơn vị tiền tệ của Ý trước khi có đồng Euro) - rồi dẫn cô ra ngoài.

Khi cô gái đã an toàn trong taxi, hắn trở vào trong và xăm xăm bước thẳng tới phòng Damon.

Damon đang đứng gần cửa sổ gọt cam, thậm chí còn chưa bận đồ tề chỉnh. Anh ta ngẩng lên khó chịu khi Stefan bước vào.

“Theo phép lịch sự thông thường thì phải gõ cửa chứ”

“Anh gặp cô ta ở đâu vậy?” Stefan hỏi. Khi Damon nhướn mắt nhìn tỏ ý không hiểu, hắn nói thêm, “Cái cô Racheal ấy”.

Stefan rúng lắm mới không nổi khùng lên “Không phải chỉ mỗi chuyện đó là anh không bận tâm đâu. Anh cũng chẳng thèm thèm miên cho cô ta quên anh luôn. Bộ anh muốn bị bắt lầm hả Damon?”

Damon cong môi lên nở nụ cười trong lúc cắt đi một vòng vỏ cam xoắn. “Anh mà không bao giờ bị bắt cả, chú em nhỏ à”

“Vậy chứ anh định làm gì khi họ sẵn lòng anh đây? Khi có ai đó nhận ra:” Chúa ơi, có một con quỷ hút máu người sống trên đường Tornabuoni!” Giết chết tất cả sao? Hay đợi tới khi họ phá cửa xông vào rồi mới tan biến vào trong bóng tối?”

“Sao lại không nhỉ? Anh ta nói.

“Quỷ tha ma bắt anh đi.” Stefan kêu lên. “Nghe đây Damon. Những chuyện này phải chấm dứt ngay!”

“Anh rất cảm động khi thấy mày quan tâm đến sự an toàn của anh như thế.”

“Chơi như vậy là không đẹp, Damon. Đi dụ dỗ những cô gái không tự nguyện như thế...”

“Ôi cô ta sẵn lòng mà, em trai. Cô ta rất, rất sẵn lòng nữa là khác.”

“Thế anh có nói cho cô ấy nghe anh định làm gì không? Có cảnh báo với cô ấy về hậu quả của việc trao đổi máu với ma cà rồng không? Những cơn ác mộng, những hình ảnh tiên tri? Cô ấy có sẵn lòng chịu những thứ đó không hả?” Damon im lặng không có ý định trả lời, nên Stefan nói tiếp “ Anh biết như vậy là sai trái mà.”

“Đương nhiên là anh mà biết.” Damon nở nụ cười đáng ghét của anh ta ra.

“Nhưng anh không quân chứ gì?” Stefan thẫn thờ nói, quay mặt đi.

Damon quăng trái cam đi. Giọng anh ta êm mượt như nhung: “Em trai à, thế giới này đầy rẫy những thứ mà mày gọi là ‘sai trái’,” Damon nói “ Sao không nghĩ thoáng một chút và theo về phe thắng thế? Vui hơn nhiều, anh bảo đảm đấy!”

Stefan giận sôi lên “Sao anh có thể mở miệng ra nói như thế được?” hắn dộp lại “Chẳng lẽ anh không học được bài học gì từ Katherine sao? Cô ta đã chọn ‘phe thắng thế’ đấy!”

“Chẳng qua Katherine chết sớm quá thôi.” Damon đáp. Anh ta lại mỉm cười, nhưng đôi mắt lạnh tanh.

“Giờ thì trong đầu anh chỉ còn có mỗi chuyện trả thù.” Nhìn người anh trai, Stefan thấy lòng ngực nặng như đeo đá. ‘Trả thù cộng với những thú vui của bản thân anh.’

29. Chương 29

“Thì đời ngoài hai thứ đó ra còn gì khác nữa đâu? Hoan lạc là thứ duy nhất có thật, chú em nhỏ à - hoan lạc và quyền lực. Xét về bản chất thì mày cũng là một kẻ săn mồi chẳng khác gì anh đâu.” Damon đáp. Anh ta nói thêm “Mà anh nhớ rõ ràng là đâu có mời mày tới Florence ở chung? Nếu không vui thì hà cớ gì phải ở lại đây mãi?”

Ngực Stefan chột thất lại đau buốt, nhưng hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt Damon không hề nao núng. “Anh biết lý do mà.” Hắn khẽ nói. Cuối cùng, Stefan cũng có được sự hả hê khi Damon cụp mắt xuống.

Stefan có thể nghe thấy giọng nói của chính Elenna vang lên trong óc. Lúc đó cô đang hấp hối, giọng chỉ thều thào nhưng hắn vẫn nghe rất rõ ràng từng chữ. Hai anh phải quan tâm lẫn nhau thôi. Stephan, anh có hứa với em không? Hứa rằng hai anh sẽ lo lắng cho nhau ấy? Và Stefan đã hứa với Elena, nên hắn sẽ giữ lời. Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa.

“Anh thừa biết tại sao tôi ở lại,” Stefan lại nói, Damon vẫn cương quyết không nhìn hắn. “Anh có thể giả bộ như không quan tâm. Anh có thể đánh lừa cả thế gian này. Nhưng tôi thì tôi biết.” Có lẽ sẽ là sự nhân đạo nếu ngừng lời ở đây và để Damon lại một mình, nhưng Stefan đang không có hứng để mà nhân đạo. “Anh biết cái cô mà anh chọn có vấn đề gì không? Rachael ấy? Hắn nói tiếp “Tóc tai thì cũng được, nhưng mắt sai màu rồi. Mắt Elena màu xanh kia.”

Nói đoạn hắn quay lưng bỏ đi, định để Damon lại suy nghĩ cho thấu đáo - dĩ nhiên là nếu Damon chịu làm một việc mang tính xây dựng như thế. Nhưng Stefan chẳng bao giờ ra được tới cửa.

“Tối rồi đó!” Meredith đánh giọng, mắt nhìn ngọn nến đã cháy tới cây kim.

Bonnie hít vào một hơi. Thứ gì đó đang hé mở trước mắt cô như một sợi chỉ bạc, một đường hầm thông tin màu bạc. Cô đang trôi tuột theo nó mà không có cách chi dừng lại hay kiểm soát tốc độ được. Ôi Chúa ơi, Bonnie nghĩ thầm, khi mình đến đầu bên kia và đâm sầm vào thì ...

Ánh chớp lóe lên trong đầu Stefan hoàn toàn không hình dáng, không tiếng động, và dữ dội như một tiếng sét. Cùng lúc đó, hắn thấy mình bị lôi kéo thật mạnh. Một thôi thúc phải đi theo - thứ gì đó. Không giống như sự rù quẩn xảo quyệt đầy ẩn ý của Katherine xúi bẩy hắn bám gót, mà là một tiếng thét tâm linh. Một mệnh lệnh không thể bất tuân.

Bên trong ánh chớp đó, Stefan cảm thấy sự hiện diện của một người. Nhưng hắn gần như không tin nổi khi biết người đó là ai.

Bonnie hả?

Stefan ! Đúng là cậu! thành công rồi!

Bonnie, cậu đã làm gì thế?

Elena bảo mình làm. Thật mà. Stefan, chính cậu ấy bảo mình làm đấy. Bọn mình đang gặp rắc rối và bọn mình cần...

Chỉ có thế. Kênh liên lạc đứt ngang, thu nhỏ lại bằng đầu kim và tắt phụt. Sau khi nó biến mất, cả căn phòng như rung động vì Quyền năng.

30. Chương 30

Chỉ còn mỗi Stefan và người anh trai đang nhìn nhau sững sốt.

Bonnie thở hắt ra một hơi dài và mở mắt, này giờ cô không nhận ra mình đang nín thở và nhắm mắt lại. Cô đang nằm ngửa trên sàn, Matt và Meredith cúi xuống bên trên, nét mặt hoảng hốt.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Có tác dụng gì không?” Meredith hỏi vặn.

“Có.” Bonnie để cho các bạn kéo mình dậy. “Mình đã bắt liên lạc được với Stefan. Mình còn nói chuyện với cậu ấy nữa. Giờ tụi mình chỉ còn biết ngồi chờ xem cậu ấy có đến hay không nữa thôi.”

“Cậu có nhắc đến tên Elena chứ?” Matt hỏi.

“Có.”

“Vậy thì chắc chắn cậu ta sẽ đến.”

Chương 5

11:15 tối, thứ 2 ngày 8 tháng 6.

Nhật ký thân mến,

Đêm nay mình ngủ không được ngon lắm nên quyết định thức viết nhật ký cho rồi.

Suốt ngày hôm nay mình cứ chờ đợi một điều gì đó sẽ xảy ra. Không thể nào mình đã thực hiện một câu thần chú kiểu đó, đạt được kết quả như thế mà sau đó lại không có chuyện gì xảy ra được.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Mình không đi học vì mẹ nghĩ mình nên ở nhà thì tốt hơn. Mẹ rất bực mình vì chuyện Matt và Meredith ở lại chơi quá khuya hôm Chủ nhật, và nói rằng mình phải nghỉ ngơi. Nhưng cứ mỗi lần nằm xuống là mình lại nhìn thấy khuôn mặt Sue.

Bố Sue là người đọc điều văn tại tang lễ Elena. Mình tự hỏi không biết ai sẽ đọc điều văn cho Sue hôm Thứ tư đây?

Phải thôi không nghĩ đến những chuyện như thế nữa.

Chắc mình đi ngủ lại đây. Biết đâu nếu vừa nằm vừa đeo headphone thì mình không nhìn thấy Sue cũng nên.

Bonnie cất quyển nhật ký trở lại vào trong ngăn kéo bên cạnh giường và lấy máy Walkman ra. Cô chuyển từ đài này sang đài khác trong lúc ngược đôi mắt nặng trĩu lên trần nhà. Giọng một DJ vang lên trên nền tiếng Radio rè rè.

“Và sau đây là bản nhạc bắt hủ dành cho các fan của thập niên 80. ‘Ngủ ngon, em yêu’ do nhóm The Spaniels trình bày...”

Bonnie chìm vào giấc ngủ trong tiếng nhạc.

Món kem soda có vị dâu mà Bonnie ưa thích. Chiếc máy hát đang tự động hát bài ‘Ngủ ngon, em yêu’ còn quán ba thì sạch bóng như chùi. Còn Elena thì Bonnie biết không bao giờ mặc một chiếc đầm xòe dài ngoài đời thật cả.

“Đừng mặc đầm xòe chứ.” Cô nói, đưa tay chỉ. Elena ngược mắt lên khỏi món kem nước quả. Mái tóc vàng của cô bạn buộc túm sau đầu. “Mà ai nghĩ ra mấy thứ này đây?” Bonnie hỏi.

“Cậu chứ còn ai, đồ ngốc ạ. Mình chỉ là ghé qua thôi.”

“Thế à?” Bonnie hút một ngụm soda. Những giấc mơ, có một lý do để sợ những giấc mơ, nhưng cô chịu không thể nghĩ ra lúc này.

“Mình không ở lâu được đâu.” Elena nói “Mình nghĩ hẳn ta đã biết mình đang ở đây rồi. Chỉ muốn ghé qua bảo cậu là...” Cô nhún mày.

31. Chương 31

Bonnie nhìn bạn, tỏ vẻ thông cảm “Cậu cũng không nhớ à?” cô hút thêm soda. Nó có vị kỳ kỳ.

“Mình chết khi còn quá trẻ, Bonnie à. Còn quá nhiều thứ mình phải làm, phải đạt được. Vậy mà bây giờ mình lại phải giúp cậu.”

“Cảm ơn cậu.” Bonnie đáp.

“Chẳng dễ dàng chút nào đâu, cậu biết chứ. Mình chẳng có nhiều sức mạnh đến thế. Rất khó để xâm nhập vào đây và làm ọi thứ liên mạch lắm.”

“Phải giữ ọi thứ liên mạch.” Bonnie gật đầu đồng ý. Cô thấy đầu óc lâng lâng rất lạ. Trong soda có cái gì vậy hả trời?

“Mình không kiểm soát được nhiều, và mọi thứ cứ trở nên kỳ cục. Chắc do hấn làm đấy. Hấn lúc nào cũng chống lại mình. Hấn theo dõi cậu. Cứ mỗi lần chúng ta tìm cách liên lạc với nhau là hấn lại tìm tới.”

“Ừ.” Căn phòng đang chao đảo.

“Bonnie, cậu có nghe mình nói không đấy? Hấn ta có thể dùng nỗi sợ của cậu để chống lại chính cậu. Đó là cách hấn đột nhập vào.”

“Ừ.”

“Nhưng đừng để cho hấn vào. Bảo với mọi người như thế. Và nói với Stefan là... Elena ngừng bật, đưa tay lên che miệng. Có thứ gì đó rơi xuống ly kem nước quả.

Đó là một chiếc răng.

“Hấn đang ở đây.” Giọng Elena rất lạ và mơ hồ. Bonnie trần trối nhìn chiếc răng trong nỗi kinh hoàng tột độ. Nó đang nằm giữa lớp kem cùng những hạt hạnh nhân xay nhuyễn “Bonnie, nói với stefan là...”

Một chiếc răng khác rơi bộp xuống, rồi một chiếc nữa. Elena nấc lên, đưa cả hai tay che miệng. Đôi mắt cô hoảng hốt và tuyệt vọng. “Bonnie, đừng đi mà...”

Nhưng Bonnie đang ngã ngửa về phía sau. Mọi thứ quay cuồng. Món soda đang ùng ục trào ra khỏi ly, nhưng đó không phải là soda; mà là máu. Đỏ lòm và sủi bọt, như cái thứ mà người ta ho ra lúc hấp hối. Dạ dày Bonnie quặn lên.

“Nói với Stefan là mình yêu anh ấy.” đó là giọng của một bà lão răng cò rụng hết, kết thúc bằng một tràng những tiếng nấc thổn thức. Bonnie thấy mừng khi được chìm vào bóng tối và quên đi tất cả mọi chuyện.

Bonnie ngồi cắn bút, mắt nhìn đồng hồ, tâm trí thì để cả ở tờ lịch. Còn phải ráng sống sót qua tám ngày rưỡi còn lại của năm học. Mà có vẻ như mỗi phút, mỗi giây đều khiến cô khổ sở vô cùng.

Một nam sinh đã nói thẳng vào mặt Bonnie khi tránh xa cô trên cầu thang rằng “ Không có ý xúc phạm đâu, chẳng qua tại bạn bè của cậu cứ thay phiên lẫn ra chết thôi.” Bonnie đã chui vào toilet và khóc một trận tưng bừng.

Giờ thì cô chỉ muốn bỏ học để thoát khỏi những khuôn mặt đưa đám và những ánh nhìn trách móc - hoặc tệ hơn là thương hại. Thầy hiệu trưởng đã có một bài phát biểu về “Chuyện không may mới xảy ra”, “mất mát khủng khiếp này”, và Bonnie cảm nhận được những ánh mắt như muốn xoi thủng lưng cô.

32. Chương 32

Khi chuông reo, cô là người đầu tiên phóng ra khỏi cửa. Nhưng thay vì đến lớp học tiếp theo, Bonnie lại chui vào toilet đợi đến khi hồi chuông kẻ tiếp vang lên. Khi hành lang chẳng còn ai, cô mới chạy vội về khu phòng học ngoại ngữ, băng qua những bản tin và băng rôn thông báo về các sự kiện cuối năm mà chẳng thèm liếc lấy nửa con mắt. Kỳ thi SAT thì có gì quan trọng, mà cũng làm gì còn thứ gì quan trọng nữa? Có khi đến cuối tháng, họ đã chết hết cả rồi cũng nên.

Bonnie suýt đâm sầm vào một người đang đứng giữa hành lang. Cô ngược mắt lên khỏi bàn chân của chính mình và trông thấy một đôi giày đế xuồng hàng ngoại rất hợp mốt. Phía trên đó là một chiếc quần Jeans ôm sát người cũ kĩ, mềm mại che đi những cơ bắp rắn chắc. Hông nhỏ, vòm ngực nở nang. Khuôn mặt đủ khiến ột nhà điêu khắc thít phat điên lên được, cái miệng gợi cảm, đôi gò má cao. Kính râm màu tối. Mái tóc đen hơi rối. Bonnie đứng há hốc miệng vài giây.

Ôi Chúa ơi, mình đã quên mất cậu ta đẹp trai đến cỡ nào, cô nghĩ bụng. Elena, tha lỗi ỉnh nhé, mình phải tóm lấy cậu ta thôi.

“Stefan!” cô kêu lên.

Rồi lý trí thoát quay trở lại với thực tế, cô hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh. Không có ai. Bonnie chụp lấy tay Stefan.

“Cậu điên hay sao mà thò mặt vào đây? Cậu có mắt đây không đấy?”

“Tôi phải đi tìm cậu mà. Tôi tưởng cậu bảo chuyện gấp lắm chứ.”

“Đúng là vậy, nhưng mà...” Stefan đứng giữa hành lang trường học trông hoàn toàn lạc quẻ. Quá nổi bật. Chẳng khác chi con ngựa vằn đứng giữa bầy cừu. Bonnie tìm cách đẩy cậu ta về phía một ngăn tủ chứa chổi.

Stefan không chịu đi. Mà cậu ta lại mạnh hơn cô. “Bonnie, cậu bảo đã nói chuyện với ...”

“Cậu phải trốn đi. Tôi sẽ tìm mang Matt và Meredith lại đây, rồi tới đó mình nói chuyện. Nếu có ai nhìn thấy cậu, cậu có thể bị họ thiêu sống đấy. Lại có thêm một vụ giết người nữa!”

Nét mặt Stefan biến đổi, sau đó cậu ta chịu thua để cho Bonnie đẩy vào tủ. Stefan há miệng ra định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

“Tôi sẽ đợi.” cuối cùng cậu ta chỉ nói có thế.

Chỉ mất vài phút, Bonnie đã tìm thấy Matt trong lớp công nghệ tự động và Meredith trong lớp kinh tế. Cả ba hối hả quay lại ngăn để chổi và tìm cách hộ tống Stefan ra khỏi trường mà không bị ai trông thấy, một việc còn khó hơn lên trời.

Chắc chắn thế nào cũng có người nhìn thấy bọn mình, Bonnie nghĩ bụng. Vấn đề chỉ nằm ở chỗ, người đó là ai và nhiều chuyện đến mức nào thôi.

“Chúng ta phải mang cậu ấy tới chỗ nào an toàn - mà không phải nhà đứa nào trong bọn hết.” Meredith nói. Cả lũ đang đi nhanh hết tốc lực băng qua bãi đỗ xe của trường.

“Tốt thôi, nhưng chỗ nào mới được? Đợi đã, thế còn nhà trọ thì sao...?” Bonnie bỏ dở câu nói giữa chừng. Có một chiếc xe hơi đen nhỏ đậu trong bãi ngay phía trước cô. Một chiếc xe Ý láng bóng, nhỏ gọn và đầy quyến rũ. Tất cả các cửa sổ đều lắp kính đen bí hiểm, chẳng ai nhìn thấy được bên trong. Rồi Bonnie nhận ra cái logo hình con ngựa phía sau đuôi xe.

33. Chương 33

“Ôi Chúa ơi !”

Stefan lơ đãng nhìn sang chiếc Ferrari “Xe Damon đấy!”

Ba cặp mắt sững sốt nhìn cậu ta “Xe Damon ư?” Bonnie kêu lên, lưỡi lúu cả lại. Cô hy vọng, Stefan chỉ có ý muốn nói Damon đã cho cậu ta mượn xe thôi.

Nhưng kính cửa sổ từ từ hạ xuống, để lộ ra mái tóc đen bóng mượt như chính lớp sơn của chiếc xe, cặp kính mắt phản chiếu một nụ cười lóa mắt. “Buon giorno(*tiếng Ý:xin chào),” Damon cất giọng quyến rũ. “Có ai muốn quá giang không nào ?”

“Ôi chúa ơi,” Bonnie lại kêu lên yếu ớt. Nhưng cô không lùi ra sau.

Nhưng Stefan mất kiên nhẫn thấy rõ. “Chúng tôi sẽ lái xe về nhà trọ. Các bạn đi theo nhé. Cho xe đậu phía sau kho thóc để đừng ai trông thấy.”

Meredith phải nắm tay Bonnie, lôi cô đi xa khỏi chiếc Ferrari, không phải là Bonnie thích Damon hay có ý định để cho anh ta hôn mình lần nữa, giống cái hôm dự tiệc ở nhà thầy Alaric. Mà là cô biết anh ta rất nguy hiểm, có thể là không xấu xa như Katherine, nhưng nhìn chung vẫn là kẻ xấu. Anh ta giết chóc bữa bái chỉ để cho vui. Damon đã giết chết thầy Tanner, giáo viên môn lịch sử, ở buổi tiệc gây quỹ Ngôi Nhà

Ma Ám vào đêm Halloween năm ngoái. Anh ta có thể lại ra tay giết ai đó vào bất cứ lúc nào. Có lẽ đó chính là lý do Bonnie cảm thấy giống như một con chuột đang dán mắt vào con rắn khi cô nhìn Damon.

Khi chỉ còn họ với nhau trong xe Meredith, Bonnie và Matt nhìn nhau.

“Lẽ ra Stefan đừng nên mang theo anh ta mới phải.” Meredith nói.

“Có thể anh ta tự đến.” Bonnie đưa ra ý kiến. Cô không nghĩ Damon thuộc tuýp người có thể bị mang đi bất cứ đâu.

“Để làm gì chứ? Chắc chắn không phải để giúp chúng ta rồi.”

Matt chẳng nói gì. Thậm chí cậu ta có vẻ như chẳng thêm quan tâm đến bầu không khí căng thẳng trong xe. Cậu chỉ ngồi nhìn đăm đăm qua lớp kính chắn gió, chìm trong suy tư.

Trời đang ùn ùn kéo mây.

“Matt?”

“Cứ để cậu ấy yên đi, Bonnie.”

Tuyệt thật, Bonnie nghĩ bụng. đám mây u ám bắt đầu tích tụ chung quanh cô. Matt, Stefan và Damon, tất cả đều tụ tập lại đây, và đều đang nghĩ đến Elena.

Họ đậu xe phía sau kho thóc cũ, kế bên chiếc xe hơi đen. Lúc cả ba bước vào trong. Stefan đang đứng một mình. Cậu ta quay lại, và Bonnie thấy stefan đã bỏ kính mát ra. Một cơn rung mình thoáng qua làm tay và cổ cô nổi hết da gà. Stefan chẳng giống bất cứ chàng trai nào cô từng gặp. Mắt cậu ta màu xanh lục, xanh như lá sồi vào mùa xuân vậy. Thế nhưng lúc này đây, cặp mắt đó đang có quầng thâm bên dưới.

Một thoáng ngượng ngập, cả ba người bạn đứng về một bên nhìn Stefan mà chẳng nói câu nào. Đường như không ai biết phải nói gì.

Rồi Meredith bước tới và nắm lấy tay cậu ta. “Trông cậu mệt mỏi quá!”

34. Chương 34

“Tôi đến đây nhanh hết mức có thể.” Stefan quàng tay qua người cô bạn, tặng cô một cái ôm ngập ngừng và ngắn ngủi. Cậu ta chẳng bao giờ làm thế trước đây cả, Bonnie nghĩ thầm. Trước đây, cậu ta rất dè dặt.

Cô tiến tới phía trước để cho Stefan ôm mình. Làn da cậu ta mát lạnh dưới làn áo thun, và Bonnie phải cố gắng để không rung mình. Lúc buông tay ra và lùi lại, mắt cô rơm rớm. Bonnie cảm thấy như thế nào đây, khi Stefan Salvatore đã quay lại Frell’s Church? Nhẹ nhõm ư? Buồn bã vì những ký ức cậu ta mang đến? Hay sợ hãi? Cô chỉ biết là mình đang muốn òa khóc lên.

Stefan và Matt đang nhìn nhau. Tới rồi đây, Bonnie nhủ thầm trong bụng. Biểu hiện trên mặt cả hai gần như khiến cho người khác phải buồn cười. Đau khổ và mệt mỏi, nhưng lại cố gắng không để lộ ra. Dù có chuyện gì đi nữa thì Elena vẫn luôn là một vật cản giữa họ.

Cuối cùng, Matt chìa tay ra và Stefan bắt tay cậu. Rồi cả hai lùi lại, có vẻ mừng vì đã xong nghĩa vụ.

“Damon đâu rồi?” Meredith hỏi.

“Chắc đi sục sạo đâu đó xung quanh đây rồi. Tôi cho là chúng ta cần một vài phút không có mặt anh ấy.”

“Chúng ta cần vài chục năm không có anh ta thì có.” Bonnie buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại, và Meredith nói “Không thể tin anh ta được đâu, Stefan.”

“Tôi nghĩ các cậu nhầm rồi.” Stefan khẽ nói. “Anh ấy có thể giúp ích rất nhiều nếu thực sự muốn.”

“Giúp giết bớt một vài người dân địa phương mỗi đêm ấy hả?” Meredith nói, nhướn mày lên “Lẽ ra cậu đừng nên mang anh ta đến, Stefan ạ.”

“Nó đâu có mang.” Một giọng nói vang lên sát rạt sau lưng Bonnie. Bonnie nhảy dựng lên, và theo bản năng nhào về phía Matt. Cậu ôm chặt lấy vai cô.

Damon thoáng mỉm cười nhếch mép. Anh ta đã tháo kính râm ra, nhưng đôi mắt đó không phải màu xanh lục mà đen kịt như bầu trời đêm không sao. Trông anh ta có khi còn đẹp trai hơn Stefan nữa, suy nghĩ đó quay cuồng trong đầu Bonnie, cô phải mò mẫm bám chặt vào những ngón tay của Matt.

“Vậy giờ cô ta là của cậu rồi à?” Damon tỉnh rụi hỏi Matt.

“Không.” Matt đáp. Nhưng vẫn giữ chặt lấy Bonnie.

“Chẳng phải Stefan mang anh theo sao?” Meredith từ bên kia hỏi với sang. Trong cả bọn, dường như chỉ có cô bạn là ít chịu tác động của Damon nhất, ít sợ anh ta nhất.

“Không.” Damon đáp, mắt vẫn nhìn Bonnie. Anh ta không thèm quay đầu lại như những người kia, cô nghĩ thầm. Damon cứ tiếp tục nhìn bất cứ thứ gì anh ta muốn, mặc cho người nói có là ai đi chăng nữa. “Mà chính là cô.”

“Tôi ư?” Bonnie khẽ rúm người lại, không biết Damon đang muốn nói ai.

“Cô. Chính cô thực hiện câu thần chú mà, đúng không?”

“Câu thần chú...” Ôi, chết tiệt thật. Một hình ảnh hiện lên trong óc Bonnie, những sợi tóc đen trên chiếc khăn ăn trắng. Cô đưa mắt nhìn sang mái tóc của Damon, mảnh hơn và thẳng hơn tóc Stefan nhưng cũng đen không kém. Rõ ràng là lúc phân loại, Matt đã lầm lẫn.

35. Chương 35

Giọng Stefan có vẻ mất kiên nhẫn. “Cậu đã gọi chúng tôi, Bonnie. Thế là chúng tôi đến. Có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Cả bọn ngồi xuống những bó cỏ khô mục, tất cả trừ Damon, anh ta vẫn đứng nguyên tại chỗ. Stefan đang chồm người ra phía trước, tay chống trên đầu gối, mắt nhìn Bonnie.

“Cậu nói với tôi - cậu bảo rằng Elena đã nói chuyện với cậu.” Cậu ta ngập ngừng một thoáng mới thốt ra được cái tên đó, khuôn mặt căng thẳng vì tập trung.

“Phải.” Cô ráng nặn ra một nụ cười “Tôi nằm mơ thấy thế này, Stefan ạ, một giấc mơ rất lạ...”

Bonnie kể cho cậu ta nghe về nó, và cả những sự kiện sau đó nữa. Mất một lúc lâu. Stefan chăm chú lắng nghe, đôi mắt xanh lục được lóe lên mỗi khi tên Elena được nhắc đến. Khi cô kể đến đoạn kết buổi tiệc của Caroline và việc họ đã tìm thấy thi thể của Sue nơi sân sau như thế nào, mặt Stefan tái đi, nhưng cậu ta không nói gì hết.

“Cảnh sát tới nói cậu ấy đã chết, nhưng bọn tôi biết sẵn rồi. Bonnie kết thúc câu chuyện. “Thế là họ mang Vikie đi - Vickie tội nghiệp lúc đó chỉ còn biết nói năng lảm nhảm. Họ chẳng cho chúng tôi nói chuyện với cậu ấy, còn bà mẹ thì cứ gọi tôi là cúp máy. Có người thậm chí còn bảo chính Vickie là thủ phạm, đúng là điên. Nhưng họ không chịu tin rằng Elena đã liên lạc với chúng tôi, nên họ chẳng tin bất cứ gì cậu ấy nói cả.”

“Và cậu ấy đã xài từ ‘hắn’?” Meredith chen ngang “Vài lần cơ. Đó là một gã đàn ông; một kẻ có rất nhiều sức mạnh tâm linh.”

“Và kẻ chụp tay tôi trong hành lang cũng là đàn ông.” Bonnie nói. Cô kể cho Stefan nghe về mối nghi ngờ của mình đối với Tyler, nhưng Meredith đã chỉ ra, Tyler không phù hợp với những mô tả còn lại. Tên đó không có não mà cũng chẳng có năng lực tâm linh, nên không thể nào là người mà Elena đã cảnh báo họ phải coi chừng.

“Còn Caroline thì sao?” Stefan hỏi “Cô ấy có nhìn thấy gì không?”

“Lúc đó cậu ta đang ở trước nhà.” Meredith nói “Caroline tìm thấy cửa ra và thoát ra khỏi đó, trong lúc bọn tôi đang cuống cuống bỏ chạy. Cậu ta nghe thấy tiếng thét nhưng sợ quá không dám quay trở lại. Mà nói thật, cũng chẳng trách Caroline được.”

“Vậy là chẳng ai thực sự nhìn thấy điều gì đã xảy ra, trừ Vickie?”

“Ừ, mà Vickie thì không nói được gì.” Bonnie kể tiếp câu chuyện đang dang dở. “Khi nhận ra không ai chịu tin mình, chúng tôi chợt nhớ ra chuyện Elena nhắc đến câu thần chú, và đoán người cậu ấy muốn triệu hồi là cậu, bởi vì cậu ấy cho rằng cậu có thể làm gì đó để giúp bọn tôi. Vậy thì ... cậu có làm được gì không?”

“Tôi sẽ cố.” Stefan đáp, đứng dậy bước đi vài bước và quay lưng về phía họ. Cậu ta cứ đứng im lặng như thế một lúc lâu, không nhúc nhích, rồi cuối cùng quay lại nhìn vào mắt Bonnie. “Bonnie này,” Stefan nói rất khẽ nhưng dứt khoát, “trong giấc mơ, cậu đã thực sự nói chuyện mặt đối mặt với Elena. Cậu có nghĩ rằng nếu lên đồng, cậu có khả năng làm lại chuyện đó một lần nữa không?”

36. Chương 36

Bonnie hơi hoảng vì những gì cô nhìn thấy trong mắt Stefan. Chúng đang sáng rực lên như hai đốm lửa màu ngọc lục bảo trên khuôn mặt nhợt nhạt của cậu ta. Bất chợt, cô như thể nhìn thấu qua lớp mặt nạ tự chủ của Stefan. Bên dưới đó là nỗi thống khổ, mong chờ mãnh liệt đến nỗi Bonnie không dám nhìn lâu vào đôi mắt ấy.

“Tôi có thể, ... chắc là vậy. Nhưng Stefan à..”

“Vậy thì chúng ta cứ làm như thế đi. Ngay tại đây, ngay lúc này. Và thử xem cậu có mang tôi theo cùng được không?” Đôi mắt đó khiến cho người ta không tài nào nhìn đi chỗ khác được, không phải vì quyền năng ẩn giấu trong đó, mà chỉ đơn thuần là do sức mạnh từ sự quyết tâm của Stefan. Bonnie muốn vì cậu ta mà thực hiện điều đó - cậu ta khiến cô muốn làm mọi điều. Nhưng ký ức về giấc mơ mới đây quả thực quá mức chịu đựng. Cô không thể đối diện với nỗi kinh hoàng đó thêm một lần nữa; nhất quyết không thể.

“Stefan ơi, nguy hiểm lắm. Tôi có thể mở tâm trí ra cho bất cứ thứ gì - và tôi sợ. Nếu cái thứ đó kiểm soát được trí óc của tôi thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Tôi không thể, Stefan à. Làm ơn. Ngay cả câu cơ còn gọi hấn đến nữa mà.

Trong một thoáng, Bonnie tưởng như Stefan sẽ tìm mọi cách ép buộc cô phải làm. Mối cậu ta mím lại thành một đường thẳng ngoan cố, đôi mắt thậm chí còn cháy sáng hơn lúc này. Nhưng rồi ngọn lửa đó từ từ lụi tắt.

Bonnie thấy tim mình như thất lại. “Stefan, xin lỗi cậu.” cô thì thầm.

“Chúng ta sẽ phải tự lực cánh sinh thôi.” Stefan đáp. Lớp mặt nạ đã quay trở lại, nhưng nụ cười đó có vẻ thiếu tự nhiên, như thể nó khiến cậu ta đau đớn vậy. “Đầu tiên là phải tìm hiểu xem kẻ sát nhân là ai, và hấn muốn gì ở đây. Tất cả những gì chúng ta biết, là một thế lực xấu xa nào đó đã lại đến Frell’s Church này.”

“Nhưng tại sao mới được?” Bonnie kêu “Sao bất cứ thứ gì xấu xa cũng chọn nơi này mà đến? Chẳng lẽ chúng tôi chịu đựng còn chưa đủ hay sao?”

“Đúng là trùng hợp kỳ lạ thật.” Meredith chut chát “Nhờ đâu mà chúng tôi có điểm phúc đó thế nhỉ?”

“Không phải trùng hợp ngẫu nhiên đâu.” Stefan đáp. Cậu ta đứng dậy, giơ tay lên như thể không biết phải bắt đầu như thế nào. “Trên trái đất có một số nơi ... khác biệt so với những chỗ khác,” cậu ta bảo “Chúng mang đầy năng lượng siêu nhiên, có thể tốt mà cũng có thể xấu, thánh thiện hay tà ác. Một số nơi thì ngay từ đầu đã như vậy rồi, như Tam giác Bermuda hay cánh đồng Salisbury, nơi người ta dựng lên Stonehenge chẳng hạn. Một số chỗ khác thì theo thời gian thành ra như thế, đặc biệt là những nơi thường xảy ra đổ máu.” Stefan nhìn sang Bonnie.

“Những linh hồn không siêu thoát.” Cô thì thào.

“Đúng vậy. Nơi đây đã từng xảy ra một trận chiến, đúng không?”

“Thời Nội Chiến Nam Bắc.” Matt đáp “Đó là lý do ngôi nhà thờ trong nghĩa địa bị phá hủy. Cuộc tắm máu lấy đi rất nhiều sinh mạng của cả hai phe. Trận chiến thì bất phân thắng bại, nhưng gần như tất cả những người tham gia đều chết hết. Mộ của họ nằm đầy trong rừng ấy.”

37. Chương 37

“Và mặt đất thì thấm đẫm máu người. Một nơi như vậy sẽ thu hút những thể lực siêu nhiên tìm đến. Đó là lý do tại sao ngay từ đầu Katherine đã bị cuốn hút đến Frell’s Church. Lần đầu tiên đến đây, chính tôi cũng cảm thấy điều đó mà.”

“Và bây giờ một thứ khác đã đến.” Meredith nói, lần đầu tiên giọng cô hoàn toàn nghiêm túc. “Nhưng bọn mình chống lại nó bằng cách nào bây giờ?”

“Trước hết phải biết mình đang chống lại cái gì đã. Tôi nghĩ là ...” Nhưng trước khi Stefan kịp dứt lời, có tiếng kè kệt và rồi một vật nặng ban ngày nhọt nhọt đầy bụi hất xuống những bó cỏ khô. Cửa kho đã mở ra.

Tất cả lập tức căng người ra thủ thế, sẵn sàng bật dậy để bỏ chạy hay chiến đấu nếu cần. Nhưng bóng người đang dùng một khuỷu tay đẩy cánh cửa đồ sộ sang bên trông chẳng có vẻ gì là đe dọa cả.

Bà Flowers chủ nhà trọ mỉm cười với họ, đôi mắt đen đầy vết chân chim. Tay bà lão bưng một chiếc khay.

“Ta nghĩ các cháu sẽ muốn uống chút gì đó trong lúc nói chuyện.” Bà nói tỉnh rụi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau bối rối. làm sao bà Flowers biết họ đang ở đây? Và tại sao bà lại có thể thần nhiên như thế?

“Của các cháu đây.” Bà Flowers nói tiếp “Đây là nước nho ép, làm từ mấy trái nho Concord của ta.” Bà lần lượt đặt mấy chiếc cốc giấy xuống cạnh Meredith, Matt rồi Bonnie. “Còn đây là bánh quy gừng, mới ra lò đây.” Bà lão giơ chiếc đĩa ra mời khắp lượt. Bonnie để ý tới bà lão không hề mời stefan hay Damon.

“Còn hai cháu, nếu thích có thể xuống hầm ném thử rượu sâm xôi ta làm.” Bà Flowers nói với họ, và Bonnie dám thề rằng có một cái nháy mắt kèm theo.

Stefan hít một hơi thật sâu “Ồ, thế này, bà Flowers ạ ...”

“Căn phòng cũ của cháu thì vẫn nguyên trạng như lúc cháu đi. Từ đó đến nay chẳng có ai đặt chân lên đó cả. Nếu muốn thì cháu cứ sử dụng, ta chẳng phiền hà gì đâu.”

Stefan dường như chẳng thốt lên lời. “Ồ... cảm ơn bà. Cảm ơn bà rất nhiều. Nhưng mà...”

“Nếu cháu lo ta sẽ kể với ai thì yên tâm đi. Ta không hay bép xép đâu. Trước đây cũng không, sau này cũng không. Nước nho thế nào?” - bất chợt bà quay sang hỏi Bonnie.

Bonnie hấp tấp uống một ngụm. “Ngon ạ.” Cô trả lời thành thật.

“Khi các cháu uống xong thì nhớ vứt cốc vào thùng rác nhé. Ta thích mọi thứ gọn gàng ngăn nắp.” Bà Flowers nhìn quanh kho thóc, lắc đầu thở dài “Tiếc thật. Một cô gái xinh đẹp như thế.” Bà lão nhìn như xoáy vào Stefan với đôi mắt đen nhánh như than. “Lần này, cháu có việc để làm rồi đấy, chàng trai ạ.” Bà nói rồi quay lưng rời khỏi đó, vừa đi vừa lắc đầu.

“Thế đấy!” Bonnie thốt lên, sững sờ nhìn theo bóng bà Flowers. Những người kia chỉ biết giương mắt nhìn nhau.

“Một cô gái xinh đẹp như thế - nhưng cô nào mới được?” cuối cùng Meredith lên tiếng. “Sue hay Elena?” Mùa đông năm ngoái đúng là Elena có tạm trú trong cái kho thóc này một tuần lễ, nhưng bà Flowers không lý nào lại biết. “Anh có nói gì với bà ấy về chúng ta không đấy?”

38. Chương 38

“Không một lời.” Damon có vẻ như thấy mọi chuyện rất khôi hài. “Bà ta già rồi nên lắm cảm ấy mà.”

“Bà lão đó sắc sảo hơn chúng ta tưởng nhiều đấy.” Matt nói. “Nghĩ lại cái hồi bọn mình rình xem bà ấy làm ba cái chuyện vặt vãnh dưới hầm – các cậu có nghĩ bà Flowers biết bọn mình theo dõi không?”

“Tôi chẳng biết phải nghĩ cái gì nữa.” Stefan chậm rãi đáp. “Chỉ thấy mừng là bà ấy có vẻ đứng về phe ta. Còn cho chúng tôi chỗ trú ngụ an toàn nữa.”

“Đừng quên nước nho.” Matt nhe răng cười với Stefan. “Muốn uống không?” cậu ta chìa ra cho Stefan chiếc cốc đang nhỏ giọt.

“Cảm ơn, cậu cứ việc giữ lại nước nho của cậu.” Nhưng chính stefan cũng suýt mỉm cười. Trong khoảnh khắc, Bonnie nhìn thấy hai người họ lại giống hệt như trước đây, lúc Elena chưa chết. Thân thiện, ấm áp và thoải mái bên cạnh nhau y như cô và Meredith. Một cơn đau chợt nhói lên trong cô.

Nhưng Elena đâu đã chết, Bonnie nghĩ thầm. Cậu ấy đang hiện diện ở đây hơn bao giờ hết. Cậu ấy đang điều khiển tất cả những gì bọn mình nói và làm.

Stefan đã nghiêm túc trở lại. “Lúc bà Flowers bước vào, tôi đang định nói là chúng ta bắt tay vào cuộc thôi. Và tôi nghĩ phải bắt đầu từ Vickie trước.”

“Cậu ấy không chịu gặp bọn mình đâu.” Meredith ngay lập tức đáp. “Bố mẹ cậu ấy không cho ai lại gần hết.”

“Thế thì chúng ta sẽ phải tìm cách vượt qua bố mẹ Vickie,” Stefan nói “Anh đi chung không, Damon?”

“Viếng thăm một cô em xinh đẹp nữa à? Tất nhiên là đi rồi.”

Bonnie hoảng hồn quay sang nhìn Stefan, nhưng cậu ta đã thì thầm trấn an trong lúc dẫn đường cho cô ra khỏi kho thóc. “Không sao đâu, tôi sẽ trông chừng anh ta.”

Bonnie cũng mong thế.

Chương 6

Nhà Vickie nằm ngay góc đường, nên cả nhóm chọn con hẻm bên hông để tiếp cận. Lúc này bầu trời đã bị bao phủ bởi những đám mây tím nặng nề. Ánh sáng mờ mờ như chiếu qua một lớp nước.

“Hình như trời sắp bão.” Matt nói.

Bonnie liếc nhìn Damon. Cả anh ta lẫn Stefan đều không thích ánh sáng mạnh. Và cô có thể cảm nhận được quyền năng đang tỏa ra từ người anh ta như một nốt trầm ngay bên dưới làn da. Damon mỉm cười, chẳng thèm nhìn sang cô, “Cô thấy thế nào nếu tuyết rơi vào tháng Sáu?”

Bonnie cố ngăn một cơn rùng mình.

Lúc trong kho thóc, thỉnh thoảng cô có nhìn sang phía Damon và thấy anh ta lắng nghe câu chuyện với vẻ dừng dừng, làm như chẳng liên quan gì đến mình. Không như Stefan, vẻ mặt anh ta không hề biến đổi khi nghe Bonnie nhắc đến Elena - hay khi cô kể về cái chết của Sue. Tình cảm thực sự của Damon với Elena là như thế nào nhỉ? Anh ta đã có lần tạo ra bão tuyết và bỏ mặc cô bạn suýt chết còng trong đó. Giờ đây, Damon đang cảm thấy gì? Liệu anh ta có quan tâm chút nào đến việc tóm cổ kẻ sát nhân không?

39. Chương 39

“Phòng ngủ của Vickie kia.” Meredith nói. “Cánh cửa sổ màu hồng phía sau nhà ấy.”

Stefan nhìn sang Damon “Trong nhà có cả thấy bao nhiêu người?”

“Hai. Một đàn ông, một đàn bà. Người đàn bà đang say rượu.”

Tội nghiệp bà Bennett, Bonnie nghĩ thầm.

“Tôi cần cả hai người bọn họ ngủ say.” Stefan bảo.

Bonnie không thể ngăn được cảm giác phấn khích trước Quyền năng dâng tràn cô cảm nhận được từ Damon. Trước đây, khả năng ngoại cảm của cô chưa bao giờ đủ mạnh để nhận ra tính chất cốt lõi của nó, nhưng giờ thì có. Lúc này, Bonnie có thể cảm thấy Quyền năng đó rõ ràng, chẳng khác gì nhìn thấy ánh sáng màu tím đang tắt dần, hay ngửi thấy mùi hoa kim ngân mọc dưới cửa sổ phòng Vickie vậy.

Damon nhún vai “Họ ngủ rồi đấy.”

Stefan gõ nhẹ vào lớp kính.

Chẳng có tiếng trả lời, ít ra là theo thính giác của Bonnie. Nhưng Stefan và Damon lại nhìn nhau.

“Cô ta dở ngây dở dại rồi.” Damon nói.

“Cô ấy sợ quá thôi. Để tôi làm, cô ấy biết tôi.” Stefan bảo. Cậu ta chạm đầu ngón tay lên mặt kính cửa sổ. “Vickie. Là Stefan Salvatore đây,” Stefan gọi. “Tôi tới để giúp cậu. Cho tôi vào với.”

Giọng cậu ta rất khẽ, tưởng như không tài nào nghe được từ phía bên kia lớp kính. Thế nhưng sau vài giây, tấm màn chột lay động và một khuôn mặt xuất hiện.

Bonnie buột miệng kêu lên một tiếng.

Mái tóc dài nâu nhạt của Vickie rối bù, nước da trắng bệch như vôi. Dưới mắt cô là hai quầng thâm đen sì, bản thân đôi mắt thì đỏ đẫm và ngây dại. Đôi môi Vickie khô nẻ.

“Nhìn cậu ta như đang hóa trang chuẩn bị diễn cảnh Ophelia hóa dại ấy.” Meredith thì thào. “Mặc áo ngủ, rồi đủ thứ.”

“Nhìn cậu ta như bị ma nhập thì có.” Bonnie thì thào căng thẳng đáp lại.

Stefan chỉ nói “Vickie, mở cửa ra đi.”

Một cách máy móc như búp bê được lên giây cót, Vickie mở một cánh cửa ra, và Stefan hỏi “Tôi vào được không?”

Ánh mắt lơ đãng của Vickie quét qua đám đông bên ngoài. Trong một thoáng Bonnie tưởng như cô bạn chẳng nhận ra ai trong số họ. Nhưng rồi cô chớp chớp mắt và chậm chậm nói. “Meredith.. Bonnie... Stefan? Cậu đã quay lại? Cậu làm gì ở đây vậy?”

“Mời tôi vào đi, Vickie.” Giọng Stefan như có ma lực.

“Stefan ...” ngừng lại một lúc, và rồi: “Cậu vào đi”.

Vickie lùi lại trong lúc cậu ta đặt tay lên thành cửa, lấy đà nhảy qua. Matt cũng vào theo, rồi tới Meredith. Bonnie đang mặc váy ngắn nên đành phải ở lại bên ngoài với Damon. Cô ước phải chỉ hôm nay mình mặc quần jeans đi học, nhưng lúc đó cô đâu biết sẽ có cuộc thám hiểm này.

“Lê ra cậu không nên ở đây,” Vickie nói với Stefan, gần như bình thản. “Hắn sắp đến bắt tôi. Hắn sẽ bắt luôn cả cậu nữa.”

40. Chương 40

Meredith choàng tay qua ôm lấy cổ Stefan chỉ hỏi “Ai?”

“Hắn. Hắn đến tìm tôi trong giấc mơ. Hắn đã giết Sue.” Cái giọng thần nhiên của Vickie còn đáng sợ hơn bất kỳ cơn kích động nào.

“Vickie, bọn mình đến để giúp cậu đây!” Meredith dịu dàng bảo. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. Bọn mình sẽ không để hắn ta hại cậu, mình hứa đấy”

Vickie quay ngoắt nhìn sang Meredith chòng chọc từ trên xuống dưới, như thể Meredith mới biến thành thứ gì đó ngoài sức tưởng tượng. Rồi cô bạn bắt đầu phá lên cười.

Đó là một tràng cười khùng khiếp, khàn đục như những tiếng ho khô khốc. Nó cứ kéo dài mãi không dứt đến nỗi Bonnie muốn bịt tai lại. “Vickie, thôi đi!”

Tràng cười tắt ngúm thành những tiếng nấc, và khi Vickie ngẩng đầu lên trở lại, nhìn cô bốt đỏ đẫm hơn mà có vẻ khổ sở thực sự. “Các cậu sẽ chết hết thôi, Stefan à,” cô lắc đầu nói “Chẳng ai có thể chống lại hắn mà sống sót đâu.”

“Chúng tôi cần biết về hắn mới có thể chống lại hắn được. Chúng tôi cần cậu giúp.” Stefan nói “Nói tôi nghe xem trông hắn như thế nào?”

Trong giấc mơ tôi không thể nhìn thấy hắn. Hắn chỉ là một cái bóng không có khuôn mặt thôi.” Vickie so vai thì thầm.

“Nhưng cậu đã nhìn thấy hắn ở nhà Caroline mà.” Stefan cứ khẳng định. “Vickie, nghe tôi nói này,” cậu ta nói thêm khi cô bạn quay ngoắt đi. “Tôi biết cậu sợ, nhưng chuyện này quan trọng lắm, quan trọng hơn cậu có thể hiểu được nhiều. Chúng tôi không thể chống lại hắn trừ khi biết mình đang đương đầu với cái gì, và cậu là người duy nhất, người duy nhất hiện nay có được những thông tin mà chúng tôi cần. Cậu phải giúp chúng tôi với.”

“Tôi không nhớ mà..”

Giọng Stefan vẫn không lay chuyển. “Tôi có cách giúp cho cậu nhớ,” cậu ta bảo “Cậu cho phép tôi thử nhé?”

Nhiều giây trôi qua, rồi Vickie thở dài đánh thượt, vai rũ xuống. “Cậu muốn làm gì thì làm,” cô trả lời lãnh đạm. “Tôi không quan tâm. Đẳng nào cũng vậy thôi.”

“Cậu can đảm lắm. Giờ thì nhìn tôi đi, Vickie. Tôi muốn cậu thư giãn. Chỉ nhìn tôi và thư giãn thôi.” Stefan hạ giọng thì thầm như ru ngủ có đến vài phút. Rồi mi mắt Vickie sụp xuống.

“Ngồi xuống đi” Stefan dắt cô đến ngồi xuống giường. Cậu ta ngồi xuống cạnh Vickie, nhìn vào khuôn mặt cô. “Vickie, cậu đang thấy rất thanh thản và thoải mái. Những gì cậu nhớ sẽ không thể làm hại cậu,” giọng Stefan vỗ về. “Bây giờ tôi muốn cậu nhớ lại tối hôm thứ Bảy. Cậu đang ở trên lầu, trong phòng ngủ chính của nhà Caroline. Sue Carson đang ở cùng cậu, và còn một người khác nữa. Tôi muốn cậu nhìn xem...”

“Không!” Vickie vịn vịn người như muốn thoát khỏi cái gì đó “Không! Tôi không thể...”

“Vickie, bình tĩnh lại. Hắn ta không thể hại cậu đâu. Hắn không thể hại cậu đâu. Hắn không thể nhìn thấy cậu, nhưng cậu thì có thể thấy hắn. Nghe tôi này.”

41. Chương 41

Khi Stefan nói, những tiếng rên rỉ của Vickie từ từ tắt, nhưng cô vẫn vùng vẫy và uốn éo mình mẩy.

“Cậu phải nhìn hắn, Vickie. Giúp chúng tôi chống lại hắn đi. Trông hắn như thế nào?”

“Trông hắn giống như quỷ dữ!”

Câu nói đó gần như là một tiếng hét. Meredith ngồi phía bên kia Vickie và nắm lấy tay cô bạn. Cô ngó qua cửa sổ nhìn Bonnie, Bonnie trợn mắt nhìn lại và khẽ nhún vai. Cô chẳng hiểu Vickie đang nói cái gì.

“Kể cho tôi nghe thêm đi,” Stefan điềm tĩnh nói.

Miệng Vickie méo xệch, lỗ mũi nở rộng như vừa ngửi thấy mùi gì khủng khiếp lắm. Khi cất tiếng, cô bật ra từng chữ như thể chúng khiến cô muốn bệnh.

“Hắn mặc... một chiếc áo mưa cũ. Gió thổi nó tung bay phần phật. Hắn khiến cho trời nổi gió. Mái tóc màu vàng. Gần như bạch kim, dựng đứng trên đầu hắn. Mắt hắn xanh lơ – xanh như điện vậy.” Vickie liếm môi và nuốt nước bọt, nhìn như sắp nôn tới nơi. “Màu xanh là màu chết chóc.”

Sấm chớp ầm ầm trên trời. Damon thoát ngáng lên nhìn, rồi nhíu mày, mắt nhắm lại.

“Hắn rất cao. Và hắn phá lên cười. Hắn thò tay về phía tôi. Nhưng Sue đã hét lên “Không, không” và cố lôi tôi trở lại. Cho nên hắn bắt cậu ấy. Cửa sổ bị vỡ, và ban công ở ngay đó. Sue kêu lên, ‘Làm ơn đừng mà’ Và rồi tôi đứng nhìn hắn – đứng nhìn hắn ném cậu ấy...” Hơi thở Vickie đứt quãng, giọng cô thất thanh đầy hoảng loạn.

“Vickie, không sao đâu mà. Cậu đâu có thực sự ở đó. Cậu an toàn mà.”

“Làm ơn đừng mà – Sue ! Sue ! Sue ! ”

“Vickie, ở lại với tôi. Nghe đây. Tôi chỉ cần biết một điều nữa thôi. Hãy nhìn hấn. Nói xem có phải hấn đeo một viên ngọc xanh...”

Nhưng Vickie đang gục gặc đầu như điên từ sau ra trước, nức nở càng lúc càng kích động. “Không! Không! Tôi là người tiếp theo.” Bất chợt cô mở bừng mắt ra như khi tự mình tỉnh dậy khỏi cơn thôi miên, miệng hớp hớp không khí rồi cô nhìn quanh quất.

Trên tường, một bức ảnh đang rung lên.

Tiếp theo là chiếc gương có khung bằng tre, những lọ nước hoa và những cây son trên chiếc bàn bên dưới. Rồi bông tai trên giá nổ tung như bắp rang. Tiếng rung lắc càng lúc càng lớn. Một chiếc mũ rơm văng khỏi móc. Hình ảnh rớt như mưa. Băng Cattsette và đĩa CD từ trên giá túa ra sàn như những lá bài đang được chia.

Meredith đứng bật dậy, và Matt cũng thế, tay cậu thu lại thành nắm đấm.

“Dừng nó lại ! Dừng nó lại đi!” Vickie gào thét.

Một tiếng sét nổ ngay phía trên ngôi nhà.

Bonnie nhảy dựng khi nhìn thấy một tia chớp hình zigzag rạch ngang bầu trời. Theo bản năng, cô túm lấy ngay một thứ để bám vào. Khi chớp lóe lên, một tấm poster trên tường phòng Vickie bị rạch chéo một đường như một lưỡi dao vô hình chém qua. Bonnie cố ngăn tiếng thét và túm chặt hơn.

Rồi, đột ngột như có ai đó tắt công tắc, tất cả mọi âm thanh ngừng bật.

42. Chương 42

Phòng Vickie lặng ngắt như tờ. Những chiếc tua đèn ngủ khẽ rung rinh. Tấm poster đã cuộn lại thành hai nửa bất thường, nửa trên nửa dưới. Vickie từ từ bỏ tay ra khỏi lỗ tai.

Matt và Meredith run run nhìn quanh.

Bonnie nhắm mắt lại và lẩm bẩm cầu nguyện. Đến khi mở mắt ra, cô mới nhận thấy, này giờ mình bám vào cái gì. Đó là lớp áo khoác da mềm mại, mát lạnh trên cánh tay Damon.

Tuy vậy, anh ta đã không né khỏi Bonnie. Ngay cả bây giờ anh ta vẫn đứng yên, người hơi khẽ nghiêng về phía trước, mắt nhắm lại, đắm đắm nhìn vào căn phòng.

“Nhìn tấm gương kia.” Damon nói.

Mọi người quay lại nhìn, và Bonnie hít vào một hơi, những ngón tay lại bấu chặt. Này giờ cô không trông thấy, nhưng chắc chuyện đó xảy ra lúc mọi thứ trong phòng đang loạn xạ lên.

Trên mặt kính của chiếc gương, bốn từ được khắc ngoặc viết lên bằng màu son đỏ cam của Vickie.

Ngủ ngon, em yêu.

“Ôi, Chúa ơi!” Bonnie thì thào.

Stefan rời mắt khỏi tấm gương, quay sang nhìn Vickie. Nhìn cậu ấy có cái gì đó khang khác, Bonnie thầm nghĩ... người vẫn thả lỏng nhưng lại trong tư thế sẵn sàng hành động, như một chiến sỹ nhận được lệnh hành quân ra mặt trận. Giống như cậu ta nhận được một lời thách thức nào đó nhằm vào cá nhân vậy.

Stefan lấy những thứ gì đó trong túi sau và mở ra, để lộ những nhánh cây có lá xanh dài và hoa màu tím nhạt bé xíu.

“Đây là cây roi ngựa còn tươi,” cậu ta khẽ nói, giọng rất trầm tĩnh và tập trung. “Tôi hái ở ngoại thành Florence, ở đó đang trong mùa hoa nở.” Stefan cầm lấy tay Vickie, nhét gói giấy vào. “Tôi muốn cậu giữ nó bên mình. Bỏ vào mỗi phòng trong nhà một ít, và nếu có thể thì nhét vài nhánh vào trong quần áo của bố mẹ cậu luôn, để lúc nào họ cũng có cây roi ngựa trong người. Chừng nào cậu còn mang theo nó thì hấn sẽ không điều khiển được tâm trí cậu. Hấn có thể làm cậu sợ hãi, Vickie ạ, nhưng hấn sẽ không sai khiến cậu

làm gì được, ví dụ như mở cửa sổ hay cửa lớn cho hán vào chẳng hạn. Và nghe đây, Vickie, bởi vì chuyện này rất quan trọng.”

Vickie đang run rẩy, mặt mày rúm rỏ. Stefan nắm lấy cả hai bàn tay cô bạn và bắt cô phải nhìn mình, nói chậm rãi và rành rọt từng tiếng một.

“Nếu như tôi đoán đúng, thì hán không thể vào đây trừ khi cậu cho hán vào, Vickie à. Cho nên hãy nói chuyện với bố mẹ cậu. Bảo họ rằng họ nhất quyết họ không được mời người lạ mặt nào vào nhà. Thực ra, tôi cũng có thể nhờ anh Damon cài suy nghĩ đó vào trong đầu họ ngay bây giờ.” Cậu nhìn sang Damon. Anh ta khẽ nhún vai, làm như đang chú tâm đến chuyện gì khác. Bonnie ngượng ngập buông tay khỏi áo khoác của Damon.

Vickie cúi gục đầu phía trên mớ cây roi ngựa. “Kiểu gì thì hán cũng sẽ vào được thôi.” Cô khẽ nói với sự quả quyết đến đáng sợ.

“Không đâu, Vickie, nghe tôi này. Kể từ giờ trở đi, chúng tôi sẽ thay phiên nhau canh gác nhà cậu. Chúng tôi sẽ đón lõng hán.”

43. Chương 43

“Chẳng ích lợi gì.” Vickie đáp “Các cậu không thể ngăn nổi hán đâu.” Cô bắt đầu khóc khóc cười cười cùng một lúc.

“Chúng tôi sẽ cố.” Stefan bảo. Cậu ta nhìn sang Meredith và Matt, hai người kia gật đầu. “Được rồi. Kể từ giây phút này trở đi, cậu sẽ không phút nào phải ở một mình cả. Sẽ luôn có ít nhất một người bạn tôi ở bên ngoài canh chừng cậu.”

Vickie vẫn cúi gằm mặt, lắc đầu. Meredith siết chặt tay cô bạn và đứng dậy khi thấy Stefan hất đầu về phía cửa sổ.

Lúc cả Meredith và Matt đã ra nhập bọn, Stefan hạ giọng nói với cả nhóm. “Tôi không muốn bỏ cô ấy lại đây mà không có ai canh chừng, nhưng bản thân tôi thì lúc này không thể ở lại. Tôi có chuyện phải làm, và tôi muốn một bạn nữ đi chung với tôi. Nhưng mặt khác tôi cũng không muốn để Bonnie hay Meredith ở lại đây một mình.” Cậu ta quay qua Matt. “Matt, liệu cậu có thể ...”

“Để ta ở lại cho” Damon nói.

Mọi người giật mình nhìn anh ta.

“Thì, đó là giải pháp hợp lý nhất mà, đúng không?” Damon tỏ vẻ thú vị. “Xét cho cùng, mày nghĩ mấy con người này làm được cái gì để chống lại tên kia đây?”

“Họ có thể gọi tôi. Ở khoảng cách đó tôi vẫn có thể theo sát được suy nghĩ của họ mà.” Stefan đáp, không chịu nhún nhường.

“Em trai à,” Damon chột nhả “nếu anh gặp rắc rối, thì anh cũng gọi mày được vậy. Đằng nào anh cũng chán ngấy ba cái màn điều tra của mày rồi. Ở đây hay ở chỗ khác thì cũng vậy thôi.”

“Vickie cần sự bảo vệ, chứ không phải lạm dụng.” Stefan đáp.

Damon cười tươi như hoa “Cô ta ấy hả?” anh ta hất đầu về phía cô gái đang ngồi ôm mớ cây roi ngựa đang đưa trên giường. Từ mớ tóc rối bù cho đến đôi chân trần. Vickie chẳng phải một hình tượng đẹp đẽ gì. “Tin lời anh đi em trai, anh mày có thể làm tốt hơn vậy nhiều.” Trong khoảnh khắc, Bonnie dường như bắt gặp ánh mắt đen đó khẽ đánh sang mình. “Lúc nào mày cũng nói rằng muốn đặt niềm tin nơi anh này nọ.” Damon nói thêm “Có cơ hội rồi đó, chứng minh đi.”

Stefan trông có vẻ như thực lòng muốn tin tưởng, thực lòng bị ý tưởng đó lôi kéo. Nhưng trông cậu ta cũng có vẻ ngờ vực. Damon chẳng nói gì mà chỉ nhếch mép nở nụ cười bí hiểm, châm chọc. Chẳng khác chi bảo người ta chớ có tin mình vậy, Bonnie tự nhủ.

Hai anh em trai cứ thế đứng nhìn nhau trong bầu không khí yên lặng và căng thẳng kéo dài. Chỉ đến lúc đó, Bonnie mới nhận ra những nét giống nhau giữa hai anh em ruột thịt trên khuôn mặt họ. Một bên thì căng thẳng và nghiêm trang, một bên thì thờ ơ và có phần châm biếm, nhưng cả hai đều đẹp đến mức phi phàm.

Stefan từ từ thở ra “Thôi được.” cuối cùng cậu ta khẽ bảo Bonnie. Matt và Meredith đều quay sang nhìn Stefan chòng chọc nhưng dường như cậu chẳng thêm để ý. Cậu ta nói với Damon như thể chỉ có hai người họ ở đó với nhau. “Anh ở lại đây, bên ngoài ngôi nhà để đừng bị ai nhìn thấy. Tôi sẽ trở lại thế chỗ khi nào tôi làm xong chuyện định làm.”

Mắt mũi Meredith trợn ngược nhưng cô chẳng nói gì, Matt cũng vậy. Bonnie cố gắng kềm chế cảm giác bất an trong lòng. Stefan chắc biết rõ cậu ấy đang làm gì mà, cô tự nhủ. Nếu không thì cậu ta liệu hồn.

44. Chương 44

“Đừng đi lâu quá đấy.” Damon nói như xua.

Thế là họ rời đi khỏi đó, bỏ lại Damon đứng lẫn vào trong bóng tối dưới tán cây óc chó trong sân sau nhà Vickie, trong khi chính Vickie thì đang ngồi đung đưa không ngừng nghỉ trong phòng mình.

Khi vào trong xe, Meredith hỏi “Đi đâu tiếp đây?”

“Tôi cần kiểm tra một giả thuyết.” Stefan nói cụt ngủn.

“Rằng kẻ sát nhân là ma cà rồng?” Matt nói vọng lên từ băng ghế sau, nơi cậu đang ngồi cạnh Bonnie.

“Stefan liếc nhanh về phía cậu ta. “Ừ.”

“Đó là lý do cậu bảo Vickie đừng mời ai vào.” Meredith chen lời, nhất quyết không để ai qua mặt trong khoản suy đoán. Ma cà rồng không thể vào nơi con người sinh sống và ngủ lại trừ khi được mời. Bonnie chợt nhớ ra “Và cũng là lý do cậu hỏi xem gã đó có đeo một viên đá xanh hay không.”

“Đó là bùa hộ mệnh để chống lại ánh sáng ban ngày.” Stefan đáp, duỗi bàn tay phải ra. Trên ngón áp út là một chiếc nhẫn bạc đính lam ngọc. “Không có nó thì ánh sáng mặt trời trực tiếp có thể giết chết chúng tôi. Nếu kẻ sát nhân là ma cà rồng thật thì hắn sẽ mang một viên đá như thế này đầu đó trên người.” Theo bản năng, Stefan thoáng đưa tay lên chạm vào vật gì đó bên dưới lớp áo thun. Sau vài giây, Bonnie chợt nhận ra nó là gì.

Chiếc nhẫn của Elena. Ban đầu chính Stefan tặng nó cho cô bạn, và sau khi cô chết, cậu ta đã mang xỏ nó vào dây chuyền đeo quanh cổ. Để một phần của Elena luôn ở quanh cậu ấy, Stefan đã nói thế.

Khi Stefan nhìn sang Matt đang ngồi bên cạnh, cô thấy cậu ta đang nhắm mắt.

“Vậy làm sao để biết hắn ta có phải ma cà rồng hay không?” Meredith hỏi.

“Tôi chỉ nghĩ ra được có một cách, mà cách này chẳng dễ chịu gì. Nhưng cũng phải làm thôi.”

Tim Bonnie như hẫng xuống. Đến cả Stefan mà còn nghĩ cách đó không dễ chịu gì thì chắc chắn cô sẽ cảm thấy tệ hơn nhiều. “Cách gì thế?” cô hỏi không chút hào hứng.

“Tôi cần phải xem qua thi thể của Sue.”

Im lặng chết chóc, Meredith bình thường điềm tĩnh là thế mà còn tỏ vẻ thất kinh. Matt ngoảnh đi chỗ khác, tựa trán vào kính cửa sổ xe.

“Cậu đùa đấy hả?” Bonnie kêu lên.

“Tớ ước gì là thế.”

“Nhưng - thánh thần ơi, Stefan. Bọn mình không thể. Chẳng ai cho đâu. Ý mình là bọn mình biết phải nói làm sao? ‘Xin lỗi, cho tôi kiểm tra xem cái xác này có lỗi không’ hả?”

“Thôi đi, Bonnie.” Meredith kêu.

“Mình không thể không nói,” Bonnie run run nạt lại. “Đó là một ý tưởng kinh khủng. Hơn nữa, cảnh sát đã khám nghiệm thi thể cậu ấy rồi. Trên đó chẳng có dấu vết gì ngoài những vết thương do cú ngã gây ra cả.”

45. Chương 45

“Cảnh sát không biết phải tìm gì đâu.” Stefan bảo. Giọng cậu ta vô cùng sắt đá. Bonnie bắt chợt nhớ ra một chuyện Bonnie vẫn có khuynh hướng quên đi mất. Stefan là một trong số chúng. Một trong số những kẻ săn mồi. Cậu ta đã trông thấy người chết trước đây rồi. Thậm chí có khi còn giết vài người nữa kia.

Cậu ta uống máu cơ mà, Bonnie rùng mình nghĩ thầm.

“Sao?” Stefan hỏi “Các cậu vẫn theo tôi chứ?”

Bonnie cố thu mình lại ở băng sau. Meredith siết chặt vô lăng. Chính Matt là người quay mặt khỏi cửa sổ lên tiếng.

“Bọn tôi làm gì có sự lựa chọn, đúng không?” cậu cất giọng mệt mỏi.

“Nhà tang lễ cho viếng xác từ bây giờ đến mười giờ đây,” Meredith hạ giọng nói thêm.

“Vậy thì mình phải đợi đến khi buổi viếng xác kết thúc, sau khi họ đã đóng cửa nhà tang lễ. Lúc đó, chúng ta mới có thể ở một mình với xác cô ấy được.” Stefan bảo.

“Đây là chuyện đáng sợ nhất mà mình từng phải làm.” Bonnie nghiêng rằng thì thảo. Nhà nguyện rất lạnh và tối. Stefan đã thực hiện màn nạy ổ khóa cửa ngoài bằng một thanh kim loại mỏng.

Phòng viếng xác được trải thảm dày, tường ốp gỗ sồi màu tối. Căn phòng này mà có thấp đèn lên thì vẫn u ám như thường. Trong bóng tối, nó trông kín bưng, ngọt ngào và chất đầy những hình thù kỳ dị. Như thể bất kỳ giá đặt vòng hoa nào cũng có thể có người núp đằng sau vậy.

“Mình không muốn ở cái chỗ này đâu.” Bonnie rên rỉ.

“Cố gắng làm đại cho xong đi.” Matt nói qua kẽ răng.

Khi cậu ta bật đèn pin lên, Bonnie ngoảnh đi chỗ khác, nhất quyết không chịu nhìn theo hướng ánh đèn. Cô không muốn nhìn thấy cái quan tài, không muốn. Cô dán mắt vào những bông hoa, vào lăng hoa hình trái tim kết bằng hoa hồng. Ngoài trời sấm vọng ì ầm như một con vật đang ngái ngủ.

“Để tôi mở nó ra cho - rồi đó.” Stefan cất tiếng. Mặc dù đã quyết không nhìn nhưng cuối cùng Bonnie cũng đưa mắt về hướng đó.

Chiếc quan tài màu trắng, bên trong lót vải satin hồng nhạt. Mái tóc vàng óng của Sue nổi bật trên đó như tóc công chúa ngủ trong rừng trong chuyện cổ tích. Nhưng nhìn Sue thì không giống như đang ngủ chút nào. Trông cô quá nhợt nhạt và bất động. Y như tượng sáp vậy.

Bonnie rón rén bước đến gần hơn, mắt dán vào khuôn mặt Sue.

Đó là lý do vì sao trong này lạnh như thế, cô khăng khăng tự nhủ lòng. Để cho sáp khỏi chảy ra. Cũng có đôi chút tác dụng.

Stefan đưa tay chạm vào chiếc áo hồng cô cao Sue đang mặc và cởi nút áo trên cùng ra.

“Trời đất ạ, vừa vừa phải phải thôi.” Bonnie thì thảo dạn dũ.

“Chứ cậu nghĩ chúng ta đến đây để làm cái gì?” Stefan rít lên đáp lại, nhưng cậu ta dừng tay ở chiếc nút thứ hai.

Bonnie đứng im nhìn một lúc rồi đưa ra quyết định. “Cậu tránh ra đi,” cô bảo, và khi Stefan chần chừ không chịu lùi ra ngay, cô bèn huých cho cậu ta một phát. Meredith cũng tiến lên đứng sát cạnh Bonnie, cả hai lập thành một hàng rào chắn giữa Sue và các cậu trai. Mắt họ nhìn nhau đầy nhất trí. Nếu như thực sự cần cởi áo ra thì lũ con trai phải ra ngoài hết.

46. Chương 46

Bonnie cởi những chiếc nút nhỏ xíu trong lúc Meredith cầm đèn. Làn da của Sue khi chạm vào cũng giống như sáp, mát lạnh bên dưới đầu ngón tay Bonnie. Cô lỏng ngón lật chiếc áo sang bên, để lộ ra lần áo lót ren bên trong, rồi miễn cưỡng vén mái tóc vàng óng của Sue ra khỏi chiếc cổ trắng nhợt. Mái tóc được xịt keo cứng đờ.

“Không có lỗi.” Bonnie nhìn cổ họng Sue và nói, thấy tự hào rằng giọng mình gần như không hề run chút nào.

“Đúng là không có.” Giọng Stefan rất lạ. “Nhưng có cái khác. Nhìn này.”

Cậu ta vòng tay qua người Bonnie, chỉ vào một vết cắt cũng nhạt màu như làn da xung quanh nhưng có thể nhìn thấy rõ, như một đường mảnh chạy từ xương đòn tới ngực. Phía trên chỗ trái tim. Ngón tay dài thanh mảnh của Stefan vạch trong không khí ngay trên nó và Bonnie cứng người lại, sẵn sàng hất nó ra nếu cậu ta dám đụng vào.

“Cái gì thế?” Meredith thắc mắc.

“Một điều bí ẩn.” Stefan trả lời. Giọng cậu ta nghe vẫn rất lạ. “Nếu tôi nhìn thấy một dấu vết tương tự trên người một ma cà rồng, thì có nghĩa là ma cà rồng đó đã ột con người uống máu mình. Đó là cách thức tiến hành. Răng người bình thường không thể xuyên qua da chúng tôi được, nên chúng tôi phải tự rạch da mình nếu muốn trao đổi máu. Nhưng Sue đâu phải là ma cà rồng?”

“Tất nhiên là không rồi.” Bonnie đáp. Cô cố xua đi hình ảnh đang hiện lên trong đầu. Elena cúi xuống một vết cắt tương tự như thế trên ngực Stefan, uống máu...

Bonnie rung mình nhận ra mình đang nhắm mắt. “Cậu có cần xem gì nữa không?” cô mở mắt ra hỏi.

“Không. Vậy là đủ rồi.”

Bonnie cài nút áo và sửa sang lại tóc tai cho Sue. Rồi trong lúc Meredith và Stefan đóng nắp quan tài lại, cô vội vã bước ra khỏi phòng về phía cửa ngoài. Bonnie đứng đó vòng tay ôm lấy người.

Một bàn tay khẽ chạm vào khuỷu tay cô. Là Matt.

“Cậu mạnh mẽ hơn bề ngoài nhiều.” cậu ta nói.

“Ừ thì.” Bonnie định nhún vai, nhưng rồi tự nhiên cô bật khóc nức nở. Matt quàng tay qua người cô.

“Tôi hiểu.” cậu bảo. Chỉ vậy thôi. Chẳng phải “Đừng khóc!” hay “Bình tĩnh đi nào!” hay “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.” Chỉ đơn giản là “Tôi hiểu.” giọng Matt cũng thấm đẫm nỗi cô độc, tuyệt vọng mà chính cô đang cảm thấy trong lòng.

“Họ xịt keo lên tóc cậu ấy.” Bonnie nức nở, “Sue có bao giờ xịt keo đâu. Thật kinh khủng.” Chẳng hiểu sao, vào lúc này dường như đó mới là điều tồi tệ nhất.

Matt chỉ ôm cô, không nói gì.

Một lúc sau, Bonnie bình tĩnh lại. Cô nhận ra mình đang siết chặt lấy Matt đến phát đau, nên vội nới lỏng tay ra. “Tôi làm ướt hết áo cậu rồi.” Bonnie sụt sịt giọng hối lỗi.

47. Chương 47

“Chẳng sao đâu.”

Trong giọng nói của cậu có cái gì đó khiến cô phải bước lùi lại một bước để nhìn cho rõ. Trông Matt cũng giống như lúc ở bãi xe. Thật lạc lõng, thật... vô vọng.

“Matt, sao vậy?” cô thì thào “Làm ơn nói tôi nghe đi!”

“Thì tôi đã nói rồi mà,” cậu ta đáp, ngoảnh mặt nhìn vào khoảng không. “Sue đang nằm chết trong đó, trong khi lẽ ra cậu ấy phải còn sống. Chính cậu cũng nói đấy thôi, Bonnie. Cái thế giới kiểu gì mà lại để ột

chuyện như thế xảy ra chứ? Đê ột cô gái như Sue bị người ta giết giải trí, hay trẻ em ở Afghanistan chết đói, hay hải cẩu con bị lột da sống? Nếu thế giới này mà là một nơi như thế thì trên đời còn có gì quan trọng nữa đâu.” Matt ngừng nói, có vẻ như đã lấy lại được tự chủ. “Cậu có hiểu điều tôi muốn nói không?”

“Tôi cũng không chắc lắm.” Bonnie thậm chí không nghĩ rằng mình muốn hiểu. Thật quả là đáng sợ. Nhưng thôi thúc muốn an ủi Matt, muốn xóa đi ánh nhìn lạc lõng trong mắt cậu ta chợt xâm chiếm lấy cô. “Matt à, tôi...”

“Chúng ta xong rồi đó.” Stefan lên tiếng sau lưng họ.

Khi Matt nhìn về phía giọng nói phát ra, ánh mắt lạc lõng đó dường như càng rõ ràng hơn. “Đôi lúc tôi nghĩ, tất cả chúng ta đều xong rồi.” Matt bảo và lùi ra khỏi Bonnie, nhưng không chịu giải thích như vậy nghĩa là sao. “Đi thôi nào.”

Chương 7

Stefan bước về phía ngôi nhà nơi góc đường một cách miễn cưỡng, gần như sợ phải trông thấy những gì ở đó. Một nửa trong hần chắc mẩm rằng đến lúc này Damon đã rời bỏ vị trí của mình rồi. Ngay từ đầu, hần đúng là một thằng ngốc mới đi trông cậy vào Damon như thế.

Nhưng khi Stefan tới sân sau, có một thoáng chuyển động giữa những thân cây óc chó. Đôi mắt hần, vốn tinh nhanh hơn mắt người thường do đã quen với việc săn mồi, nhận ra một bóng đen đang đứng tựa vào thân cây.

“Tối giờ này mới quay về đây à.”

“Tôi phải đưa mấy người kia về nhà an toàn đã. Xong tôi còn phải ăn nữa.”

“Máu động vật.” Damon nói giọng khinh thường, mắt dán vào một vết sẫm màu tròn nhỏ trên áo thun của Stefan. “Nghe mùi thì biết là thỏ. Có vẻ như thế là phải phép, đúng không nào?”

“Damon... tôi cũng cho cả Bonnie và Meredith cây roi ngựa rồi đấy.”

“Một sự phòng xa rất khôn ngoan.” Damon nhấn mạnh từng chữ và nhe hàm răng trắng lóa.

Một cảm giác khó chịu thuộc trào lên trong Stefan. Sao Damon cứ phải khó thương như thế chứ? Nói chuyện với anh ta chẳng khác nào đi lang thang giữa bãi mìn vậy.

“Anh mày đi đây,” Damon nói tiếp, vắt áo khoác lên một bên vai. “Có việc riêng cần làm.” Anh ta ngoái lại ném cho Stefan một nụ cười lóa mắt. “Đừng thức đợi nhé.”

“Damon này,” Damon hơi xoay người lại, không nhìn nhưng có lắng nghe. “Sẽ chẳng hay ho gì cho chúng ta đâu nếu có cô gái nào trong thị trấn hét lên “Ma cà rồng!”, hoặc tỏ ra có dấu hiệu bị tấn công.” Stefan bảo “Những người ở đây đã trải qua chuyện này rồi, họ không khờ khạo đâu.”

48. Chương 48

“Anh sẽ cố gắng khi nhớ điều đó.” cậu nói sắc mùi mỉa mai, nhưng đó là thứ gắn với một lời hứa nhất mà Stefan từng moi được từ anh mình, từ lúc sinh ra tới giờ.

“Và Damon này?”

“Giữ đây?”

“Cảm ơn anh.”

Hần đã đi quá đà. Damon quay ngoắt lại, đôi mắt lạnh lẽo và xa cách, đôi mắt của một người lạ.

“Đừng trông chờ gì ở ta hết, chú em nhỏ,” Damon tỏ ý đe dọa. “Bởi vì mày sẽ chỉ có sai lầm mà thôi. Mà cũng đừng có nghĩ mày có khả năng thao túng được ta. Ba con người kia có thể đi theo mày, nhưng ta thì không. Ta ở đây là vì mục đích riêng.”

Anh ta biến mất trước khi Stefan kịp tìm ra lời để đáp trả. Đẳng nào cũng chẳng để làm gì. Damon có bao giờ chịu nghe hắn nói đâu. Thậm chí, Damon cũng chẳng bao giờ gọi hắn bằng tên nữa kia. Lúc nào cũng chỉ là ‘chú em nhỏ’ một cách hân học.

Và giờ thì, anh ta sẽ tìm cách chứng minh mình không đáng tin đến mức nào, Stefan nghĩ bụng. Tuyệt thật. Anh ta sẽ làm một chuyện gì đó thật độc ác, để chứng tỏ cho Stefan thấy mình hoàn toàn có khả năng đó.

Một mỗi, Stefan tìm một thân cây để tựa người vào đó và trượt dài xuống, mắt nhìn lên bầu trời đêm. Hắn cố gắng suy nghĩ đến những vấn đề trước mắt, về những gì vừa khám phá được đêm nay. Miêu tả của Vickie về kẻ sát nhân. Cao lớn, tóc vàng và mắt xanh, hắn nghĩ thầm – những chi tiết này nhất Stefan nhớ đến một ai đó. Không phải người hắn đã từng gặp, mà là một người hắn đã từng nghe kể...

Chẳng ích lợi gì. Stefan không thể nào tập trung vào câu đố hóc búa đó được. Hắn đang mệt mỏi, cô độc và khát khao một vòng tay an ủi. Nhưng sự thật cay đắng vẫn là, chẳng có ai để mà an ủi hắn.

Elena, Stefan thầm nghĩ, em nói dối anh.

Đó là điều mà cô lúc nào cũng cam đoan, điều cô lúc nào cũng hứa hẹn. “Dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, thì em cũng sẽ ở bên anh. Hãy nói rằng anh tin điều đó đi.” Và hắn, hoàn toàn bất lực vì tình yêu dành cho cô, đã trả lời. “Elena, anh tin điều đó. Dù cho có bất cứ chuyện gì, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Nhưng Elena đã bỏ hắn lại. Tuy có thể không phải do lựa chọn của cô thật, nhưng cuối cùng thì cũng có gì khác nhau đâu? Cô đã bỏ Stefan mà đi.

Có những lúc hắn chỉ muốn được đi theo cô mà thôi.

Nghĩ về chuyện khác đi, bất cứ chuyện gì, Stefan tự nhủ với bản thân, nhưng đã quá trễ. Một khi đã được giải phóng, những hình ảnh của Elena cứ cuộ xoáy quanh hắn, đau đớn không thể chịu đựng nổi, nhưng lại quá đẹp để không thể nào xua tan được.

Lần đầu tiên Stefan hôn cô.

Cú sốc và sự choáng váng ngọt ngào khi môi hắn chạm vào môi Elena. Và rồi sau đó là từng đợt sóng chấn động nói tiếp nhau, nhưng ở một tầng sâu hơn. Như thể cô đang chạm vào đến tận sâu thẳm bên trong hắn, một phần mà Stefan đã gần như quên lãng.

49. Chương 49

Hoảng hốt, hắn nhận ra sự phòng thủ của mình đang tan biến. Tất cả mọi bí mật, mọi phản kháng, mọi mảnh lời Stefan đã dùng để giữ cho người khác tranh xa mình, Elena đã phá tan hết, để lại hắn trở lại phơi bày mọi yếu mềm.

Phô bày tất cả tâm hồn.

Và cuối cùng, Stefan nhận ra đó là điều hắn muốn. Hắn muốn để cho Elena nhìn thấy con người thật không phòng thủ, không che chắn. Hắn muốn cho cô biết bản chất của mình.

Đáng sợ? Đúng vậy. Khi Elena cuối cùng cũng khám phá ra bí mật của Stefan, khi cô bắt gặp hắn đang hút máu chú chim đó, hắn đã co rúm lại vì xấu hổ. Stefan đã chăm mắt rằng khi nhìn thấy máu trên môi hắn, thế nào Elena cũng ngoảnh mặt đi vì kinh sợ. Và ghê tởm.

Nhưng khi Stefan nhìn vào mắt cô đêm hôm đó, hắn chỉ thấy sự cảm thông. Tha thứ. Và tình yêu.

Tình yêu của Elena đã chữa lành cho hắn.

Và lúc đó là lúc Stefan biết rằng, họ sẽ không bao giờ rời xa nhau.

Những kí ức khác trào lên và Stefan bám chặt vào nó, mặc cho nỗi đau đang cào xé trong tim. Cảm giác khi có Elena tựa vào người, mềm mại trong vòng tay hắn. Mái tóc của cô quệt lên má Stefan, nhẹ nhàng như một cánh bướm. Độ cong và hương vị của bờ môi. Màu xanh thẳm thẳm trong mắt cô.

Tất cả đã biến mất. Mãi mãi vượt khỏi tầm tay với.

Nhưng Bonnie đã liên lạc được với Elena. Linh hồn cô, tâm tưởng của cô, vẫn còn lẩn quất đâu đó quanh đây.

Hơn ai hết, Stefan phải có khả năng triệu hồi nó chứ. Hắn có Quyền năng trong tay kia mà. Và hắn có quyền tìm kiếm cô hơn bất cứ người nào khác.

Stefan biết phải làm chuyện đó như thế nào. Nhắm mắt lại. Hình dung ra người mình muốn gọi đến trong đầu. Dễ như bỡn. Hắn có thể nhìn thấy Elena, cảm thấy và ngửi thấy cô. Rồi gọi người đó đến, để cho nỗi khắc khoải mong chờ của mình vươn xa vào khoảng không vô định. Mở lòng ra và để cho khoảng trống trong đó được lấp đầy.

Còn dễ hơn nữa, Stefan cóc cần quan tâm đến những nguy hiểm. Hắn tập trung tất cả nỗi khát khao, đau đớn của mình lại, rồi tung chúng ra tìm kiếm như một lời nguyện cầu.

Và... chẳng cảm thấy gì hết.

Chỉ có sự trống rỗng và nỗi cô đơn của chính hắn. Chỉ có im lặng.

Quyền năng của Stefan không giống với Bonnie. Hắn không thể chạm đến thứ mình yêu quý nhất, thứ duy nhất có ý nghĩa với mình.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như vậy trong đời.

“Cậu muốn cái gì kia?” Bonnie hỏi.

“Một dạng ghi chép nào đó về lịch sử của Fell’s Church. Đặc biệt là về những người sáng lập ấy.” Stefan đáp. Cả bọn đang ngồi trong xe Meredith, cách một quãng sau nhà Vickie. Khi đó là hoàng hôn ngày hôm sau và họ vừa đi dự đám tang Sue về - tất cả trừ Stefan.

50. Chương 50

“Chuyện này có liên quan đến Sue, đúng không?” Đôi mắt đen lúc nào cũng tỉnh táo và sắc sảo của Meredith nhìn Stefan dò hỏi. “Cậu đã tìm ra được câu trả lời cho điều bí ẩn rồi chứ gì.”

“Có thể là vậy.” hắn thừa nhận. Stefan đã ngẫm nghĩ suốt cả một ngày. Khi đã gạt sang bên nỗi đau đêm qua, hắn lại một lần nữa kiểm soát được bản thân. Tuy không với tới Elena được, Stefan vẫn có thể xứng đáng với niềm tin của cô – có thể làm những điều cô mong muốn. Và hắn tìm thấy sự an ủi trong công việc, khi tập trung vào thứ gì đó. Khi khóa kín mọi cảm xúc lại. Stefan nói thêm, “Tôi có một giả thiết về những gì có thể đã xảy ra, nhưng cũng hoang đường lắm nên tôi không muốn nói ra cho đến khi nào chắc chắn đã.”

“Tại sao?” Bonnie gặng hỏi. Thật là tương phản với Meredith, Stefan nghĩ thầm. Mái tóc đỏ rực như lửa và một tâm hồn cũng nồng nhiệt tương tự. Tuy vậy, khuôn mặt trái tim với làn da trắng trẻo, mỏng manh đó có thể gây ra ấn tượng sai lạc. Bonnie rất thông minh và tự lập – mặc dù chính cô cũng chỉ mới phát hiện ra điều đó gần đây thôi.

“Bởi vì nếu tôi đoán nhầm thì sẽ gây tai hại ột người vô tội. Nghe tôi đi, lúc này đây nó chỉ mới là một ý tưởng thôi. Nhưng tôi hứa, nếu tôi nay tìm ra bất cứ bằng chứng nào để củng cố cho giả thiết đó, tôi sẽ kể hết cho các cậu nghe.”

“Cậu có thể nói chuyện với bà Grimesby.” Meredith đưa ra ý kiến. “Bà ấy là thủ thư của thị trấn, và biết rất nhiều về lịch sử thành lập của Fell’s Church.”

“Không thì có bà Honoria đây.” Bonnie bảo. “Ý mình là, bà ấy chẳng phải đã từng là một trong những người sáng lập còn gì.”

Stefan nhìn nhanh sang cô. “Tôi tưởng bà Honoria Fell hết còn liên lạc với các cậu rồi chứ.” hắn thận trọng nói.

“Ý tôi không phải nói chuyện với chính bà ta. Bà ấy đi rồi, búp, biến mất rồi.” Bonnie nhăn mặt ra vẻ khó chịu. “Tôi muốn nói đến quyển nhật ký của Honoria kia. Nó ở ngay trong thư viện cùng với nhật ký của Elena; bà Grimesby cho trưng bày cả hai gần chỗ bàn mượn sách ấy.”

Stefan rất ngạc nhiên. Hắn chẳng thích thú gì mấy chuyện nhật ký của Elena bị mang ra trưng bày. Nhưng những ghi chép của bà Honoria có thể chính là những gì hắn cần. Honoria không chỉ là một người phụ nữ khôn ngoan; bà còn biết rất nhiều về thế giới siêu nhiên nữa. Một phù thủy.

“Nhưng mà bây giờ thư viện đóng cửa rồi còn đâu.” Meredith nói.

“Vây càng tốt,” Stefan đáp. “Sẽ chẳng ai biết được chúng ta húng thú với thông tin gì. Hai người trong bọn có thể xuống dưới đó tìm cách đột nhập vào, hai người còn lại ở đây. Meredith, cậu làm ơn đi với tôi...”

“Nếu cậu không phiền thì tôi thích ở lại đây hơn,” cô bạn đáp. “Tôi thấy mệt,” cô giải thích thêm khi thấy vẻ mặt hắn. “Và bằng cách này tôi có thể hoàn thành xong ca gác của mình và về nhà sớm. Sao cậu với Matt không đi đi, để tôi và Bonnie ở lại cho.”

Stefan vẫn nhìn cô. “Thôi được,” hắn chậm rãi đáp. “Không vấn đề gì. Nếu Matt đồng ý.” Matt nhún vai. “Cứ vậy đi. Có thể bọn tôi phải mất đến vài giờ đồng hồ hoặc hơn. Hai cậu ở trong xe nhớ khóa cửa lại. Vây thì sẽ được an toàn.” Nếu những nghi ngờ của hắn là đúng thì sẽ chẳng có thêm vụ tấn công nào trong một thời gian – ít ra cũng phải vài ngày. Bonnie và Meredith chắc sẽ an toàn thôi. Nhưng Stefan không thể không thắc mắc về nguyên nhân đằng sau đề nghị của Meredith. Chẳng phải đơn thuần là mệt đâu, hắn chắc chắn như thế.

51. Chương 51

“Nhân tiện, Damon đâu mất tiêu rồi?” Bonnie hỏi khi hắn và Matt chuẩn bị đi.

Stefan thấy dạ dày quặn lại. “Tôi không biết.” Hắn biết ngay thế nào cũng có người hỏi câu này mà. Từ đêm qua đến giờ Stefan không gặp anh mình, mà cũng chẳng biết được anh ta đang làm gì.

“Cuối cùng rồi anh ấy cũng xuất hiện thôi,” Stefan đóng cửa xe bên phía Meredith, “Đó là điều tôi lo lắng đấy.”

Stefan và Matt đi bộ đến thư viện trong im lặng. Họ di chuyển trong bóng tối, né xa những khoảng sáng. Stefan không thể để cho người ta trông thấy mình được. Hắn đã quay lại để giúp Fell’s Church, nhưng hắn chắc chắn rằng Fell’s Church không muốn nhận sự giúp đỡ từ mình. Một lần nữa, Stefan đã trở thành người lạ ở đây, một kẻ xâm nhập trái phép. Nếu bắt được, họ sẽ làm hại hắn mất.

Khóa cửa thư viện rất dễ cạy, chỉ là một cơ chế lò xo đơn giản. Và hai cuốn nhật ký nằm ngay chỗ Bonnie đã tả.

Stefan phải kiềm lại ước muốn được chạm tay vào cuốn nhật ký của Elena. Bên trong đó có ghi lại những ngày cuối cùng của cô, bằng chính chữ viết của cô. Nếu hắn nghĩ đến chuyện đó lúc này thì...

Hắn tập trung sự chú ý vào quyển sổ bọc da bên cạnh đó. Mực in đã phai nhạt trên trang giấy ố vàng rất khó đọc, nhưng sau vài phút thì mắt Stefan bắt đầu trở nên quen dần với những dòng chữ viết đen dày, tinh xảo, nhiều họa tiết vòng móc đó.

Đó là câu chuyện về Honoria Fell và người chồng, cùng với nhà Smallwood và một vài gia đình khác đã đến đây khi nơi này vẫn còn hoang vu không dấu chân người. Họ không chỉ phải đương đầu với sự cô lập, đói khát mà còn cả với thiên nhiên hoang dã. Bà Honoria đã kể lại cuộc đấu tranh để tồn tại của họ một cách đơn giản và rõ ràng, không hề màu mè hoa mỹ.

Và trong những trang giấy đó, Stefan đã tìm ra được cái cần tìm.

Với cảm giác rờn rợn gáy, hắn đọc lại phần đó thật kỹ, rồi cuối cùng ngã người ra sau nhắm mắt lại.

Stefan đã đứng. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Vây có nghĩa là hắn cũng đoán đúng cả chuyện đang diễn ra ở Fell’s Church lúc này. Trong phút chốc, một cảm giác muốn bệnh cảm chiếm lấy Stefan, cùng với cơn giận dữ khiến cho hắn muốn xé nát, đập tan một cái gì đó. Sue. Cô bạn Sue xinh xắn của Elena đã chết vì... điều đó sao? Một nghi lễ máu, một lễ kết nạp bản thủ. Nó khiến Stefan cảm thấy muốn giết chóc.

Nhưng rồi cơn thịnh nộ từ từ nhạt đi, thay vào đó là quyết tâm ngăn chặn điều đang xảy ra và trả mọi thứ về đúng trật tự của nó.

Anh hứa với em, hấn thăm nhủ với Elena. Anh sẽ tìm cách ngăn chặn nó. Bằng bất cứ giá nào.

52. Chương 52

Stefan ngẩng lên và thấy Matt đang nhìn mình.

Trong tay cậu ta cầm quyển nhật ký của Elena. Vào khoảnh khắc đó, đôi mắt Matt cũng xanh sẫm như mắt Elena vậy. Quá sẫm, ngập tràn nỗi đau khổ, xáo trộn và điều gì đó như là cay đắng.

“Cậu đã khám phá ra.” Matt bảo. “Và nó rất tệ.”

“Ừ.”

“Chắc chắn là vậy rồi.” Matt đẩy quyển nhật ký của Elena trở lại vào tủ kính và đứng dậy. Giọng cậu ta gần như đặc thảng, giống một người vừa chứng tỏ được quan điểm của mình.

“Lẽ ra, tôi đã có thể ngăn được cậu tổn công tổn sức mò đến đây.” Matt nhìn quanh thư viện tối om, tay lắc lắc mò xu lê leng keng trong túi. Nhìn thoáng qua thì có thể nghĩ cậu ta đang rất thoải mái, nhưng giọng nói khàn đặc đã tố cáo Matt. “Cậu cứ việc tưởng tượng ra chuyện tệ hại nhất, là y như rằng thế nào cũng trúng phóc.” Cậu ta bảo.

“Matt à...” Lo lắng chợt ập đến với Stefan. Từ lúc quay lại Fell’s Church đến giờ, hấn đã có quá nhiều chuyện để lo đến nỗi chẳng có thời gian mà nhìn kỹ Matt. Giờ Stefan mới nhận ra mình đúng là ngu ngốc, không thể tha thứ được. Có điều gì đó hết sức không ổn. Cả người Matt đang cứng đờ vì căng thẳng. Và Stefan có thể cảm thấy được nỗi tuyệt vọng, khổ sở trong tâm trí cậu ta.

“Matt, có chuyện gì vậy?” Hấn khẽ hỏi, đứng dậy tiến đến bên cậu bạn. “Tôi đã làm gì không phải sao?”

“Tôi không sao hết.”

“Cậu đang run lên kìa.” Đó là sự thật. Những đợt run nhẹ đang chạy qua các cơ bắp căng ra.

“Tôi nói tôi không sao mà!” Matt xoay người né ra, so vai lại thủ thế. “Với lại, cậu thì có thể làm gì để tôi không vui được chứ? Ý tôi là, ngoài việc cướp đi cô gái của tôi và để cho cô ấy chết, thì còn gì nữa đâu?”

Nhát dao này hơi khác một chút, nó ở đâu đó gần gần trái tim Stefan và xuyên thẳng qua người. Như lưỡi kiếm đã giết chết hấn vào cái thời xa xưa đó. Hấn ráng lấy lại hơi thở, không mở miệng ra nói được tiếng nào.

“Xin lỗi.” Giọng Matt nặng như đeo đá, và khi Stefan nhìn kỹ, hấn thấy đôi bờ vai căng thẳng đã rũ xuống.

“Tôi nói năng thật chẳng ra làm sao.”

“Đó là sự thật.” Stefan ngừng một chút rồi nói thêm, giọng ôn hòa. “Nhưng vấn đề không chỉ có vậy, đúng không?”

Matt không trả lời. Cậu ta nhìn đăm đăm ra cửa, lấy cạnh giày gạt gạt cái gì đó vô hình sang bên. Khi Stefan sắp bỏ cuộc, bắt chợt cậu ta quay sang hỏi ngược lại:

“Thực sự thì, thế giới này là như thế nào?”

“Cái gì là như thế nào?”

“Thế giới ấy. Stefan, cậu đã nhìn thấy nhiều thứ trên đời. Cậu sống lâu hơn mọi người khác đến bốn, năm thế kỉ mà, đúng không? Vậy thì rốt cuộc là sao? Ý tôi là, nhìn chung liệu nó có phải là một nơi đáng để cứu vãn hay không, hay chỉ là thứ đồ bỏ đi không hơn không kém?”

Stefan nhắm mắt lại. “À ra vậy.”

53. Chương 53

“Còn con người thì sao, hả Stefan? Loài người ấy? Chúng ta là căn bệnh dịch hay chỉ là biểu hiện của nó? Ý tôi là, lấy ví dụ một người như – như Elena đi.” Giọng Matt thoáng run lên, nhưng cậu ta vẫn nói tiếp. “Elena hy sinh để bảo vệ an toàn cho thị trấn, cho những cô gái như Sue. Và giờ thì Sue cũng chết. Mọi thứ lại đang lặp lại. Nó chẳng bao giờ kết thúc cả. Chúng ta không thể thắng. Vậy thì điều đó nói lên cái gì với cậu?”

“Matt à”

“Điều tôi thực sự muốn nói là, rốt cuộc để làm gì chứ? Liệu đó có phải là một trò đùa lớn mà tôi không hiểu được? Hay tất cả chỉ là một sai lầm khổng lồ quá đản? Cậu có hiểu tôi đang muốn nói cái gì không hả?”

“Matt, tôi hiểu mà.” Stefan ngồi xuống và lùa tay vào tóc. “Nếu cậu chịu im đi một chút thôi, tôi sẽ cố gắng trả lời cho cậu.”

Matt kéo một chiếc ghế ra và ngồi xuống. “Tuyệt. Cố gắng hết sức cậu đi.” Ánh mắt cậu ta đánh lại thách thức, nhưng Stefan nhìn thấy sự ngỡ ngàng và tổn thương đang tích tụ bên dưới đó.

“Tôi đã gặp rất nhiều thứ xấu xa rồi, Matt à, nhiều hơn cậu có thể tưởng tượng ra nhiều.” Stefan nói. “Thậm chí tôi còn chung sống với nó nữa kia. Dù cho có cố gắng đấu tranh đến đâu thì nó sẽ luôn là một phần của tôi. Đôi lúc tôi nghĩ toàn bộ loài người ai cũng đều xấu xa cả, chứ đừng nói chỉ tới cái loài như tôi. Và đôi khi tôi thấy, cả hai loài chúng ta đều có nhiều kẻ độc ác đến nỗi, dù cho có chuyện gì xảy ra với số còn lại thì cũng chẳng đáng phải bận tâm làm gì.

Tuy nhiên nếu xét kĩ lại thì tôi chẳng biết gì nhiều hơn cậu cả. Tôi không thể nào cho cậu biết tất cả những chuyện này là vì cái gì, hay liệu mọi thứ có bao giờ kết thúc ổn thỏa hay không.” Stefan nhìn thẳng vào mắt Matt và nhấn mạnh từng chữ. “Nhưng tôi có câu hỏi khác dành cho cậu đây. Thế thì đã sao?”

Matt trợn mắt nhìn hấn. “Thế thì đã sao ư?”

“Phải. Thế thì đã sao?”

“Ý cậu là, thế thì đã sao nếu thế giới này là một nơi xấu xa, và dù cho chúng ta có cố gắng thì cũng chẳng thay đổi được gì ư?” Giọng Matt đang càng lúc càng tăng âm lượng vì sự tức giận.

“Đúng vậy. Thế thì đã sao?” Stefan chồm người về phía trước. “Cậu sẽ làm gì, hả Matt Honeycutt, nếu tất cả mọi điều tồi tệ mà cậu nói đều là sự thật? Bản thân cậu sẽ làm sao đây? Liệu cậu có ngừng tranh đấu và nhập bọn cùng với bầy cá mập không?”

Matt túm chặt lấy lưng ghế đang ngồi. “Cậu nói cái gì vậy hả?”

“Cậu vẫn có thể làm vậy mà ,Damon suốt ngày bảo như thế. Cậu cứ việc gia nhập cùng với phe ác, phe thắng thế mà chẳng ai trách móc gì được, bởi vì nếu cả thế gian này đều như thế thì có lí do gì để cậu không làm như họ?”

“Thà chết còn hơn.” Matt nổi giận. Đôi mắt xanh sẫm lên sùng sục, cậu ta nhồm khỏi ghế. “Đó có thể là kiểu của Damon! Nhưng chỉ vì nó vô vọng không có nghĩa là được phép ngừng tranh đấu. Ngay cả khi tôi có biết chắc việc đó là vô vọng đi chăng nữa. Tôi vẫn phải cố gắng. Tôi vẫn phải cố gắng chứ, chết tiệt thật!”

54. Chương 54

“Tôi biết.” Stefan ngả người ra sau, khẽ mỉm cười. Đó là một nụ cười mệt mỏi, nhưng nó thể hiện tình đồng chí mà hấn đang cảm thấy với Matt ngay lúc này. Và sau một thoáng, nhìn mặt Matt thì hấn biết cậu ta đã hiểu ra.

“Tôi biết, vì tôi cũng cảm thấy như thế.” Stefan nói tiếp. “Không có gì có thể bào chữa được cho chuyện bỏ cuộc, chỉ bởi vì có vẻ như mình sẽ thua cả. Chúng ta buộc phải cố gắng thôi – bởi vì sự lựa chọn còn lại sẽ là từ bỏ.”

“Tôi không sẵn sàng để từ bỏ bất cứ cái gì hết.” Matt rút qua kẻ rằng. Trông cậu ta giống như đã tìm lại được ngọn lửa bên trong vốn dĩ chưa lúc nào ngưng chảy. “Không bao giờ.” cậu bảo.

“Uhm, ‘không bao giờ’ là một khoảng thời gian dài lắm đấy.” Stefan bảo. “Nhưng nếu cậu muốn biết thì tôi cũng sẽ cố gắng không đầu hàng. Không biết có được hay không, nhưng tôi sẽ cố.”

“Thì bất cứ ai cũng chỉ làm được tới vậy thôi mà.” Matt nói. Cậu ta chậm chậm xô ghế ra đứng thẳng dậy. Sự căng thẳng đã biến mất khỏi các cơ bắp, và đôi mắt Matt trở lại gần như một màu xanh biếc trong trẻo như trong trí nhớ của Stefan. “Thế nhé,” cậu ta khẽ nói. “Nếu cậu đã tìm ra cái cần tìm rồi thì bọn mình quay trở lại chỗ mấy bạn nữ thôi.”

Stefan ngẫm nghĩ, đầu óc hoạt động hết công suất. “Matt, nếu tôi suy đoán đúng về những gì đang diễn ra thì các cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì trong một thời gian. Nhưng cậu cứ đến đó thay ca gác cho họ đi. Trong lúc ở đây, tôi muốn đọc thứ này một chút – do một ông có tên Gervase xứ Tilbury, sống vào khoảng năm 1200 viết.”

“Thậm chí còn trước cả khi cậu sinh ra nhỉ?” Matt nói, và Stefan thoáng mỉm cười với cậu ta. Họ đứng nhìn nhau một lúc.

“Vây đi. Gặp lại cậu ở nhà Vickie sau.” Matt quay người định bước ra cửa, nhưng rồi nàng ngập ngừng do dự. Bất chợt cậu ta quay lại và chìa tay ra. “Stefan, tôi rất mừng vì cậu đã quay lại.”

Stefan nắm lấy bàn tay đó. “Tôi mừng khi nghe cậu nói thế”, hắn chỉ nói đơn giản có vậy. Một cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng, xóa tan đi nỗi đau nhức nhối.

Và một phần cảm giác cô đơn trong hắn nữa.

Chương 8

Từ chỗ ngồi của mình trong xe, Bonnie và Meredith có thể thấy được cửa sổ phòng Vickie. Đạp xe gần gần thì sẽ tốt hơn, nhưng ai đó có thể trông thấy họ.

Meredith trút chỗ cà phê cuối cùng ra khỏi phích và uống cạn. Cô ngáp một hơi rồi nhìn sang Bonnie, tỏ ra ngượng ngùng như người có lỗi.

“Đêm cậu cũng khó ngủ à?”

“Ừ. Ngủ ngon được mới lạ.” Meredith đáp.

“Cậu có nghĩ lũ con trai sẽ nói chuyện với nhau không?”

Meredith nhìn nhanh sang cô, rõ ràng là rất ngạc nhiên, rồi mỉm cười. Bonnie nhận ra rằng Meredith đã không trông đợi cô có thể theo kịp. “Mình hy vọng thế,” Meredith đáp. “Chuyện đó có thể giúp ích được cho Matt ít nhiều.”

55. Chương 55

Bonnie gật đầu và thả lỏng người, dựa vào lưng ghế. Trong xe của Meredith trước đây chưa bao giờ thoải mái như thế này.

Khi cô quay lại nhìn Meredith, cô bạn tóc đen đã ngủ mất rồi.

Ồi, tuyệt thật. Sướng chưa. Bonnie nhắm mắt cuối nhìn mớ cặn cà phê trong tách của mình. Cô không dám nghĩ ngợi nữa; nếu cả hai người họ đều ngủ gục thì đúng là đại họa. Bonnie bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay, căng mắt quan sát ô cửa sổ sáng đèn phòng Vickie.

Khi thấy mắt nhòe đi, nhìn một hoá hai, cô biết rằng mình phải làm gì đó thôi.

Không khí trong lành chắc sẽ giúp ích. Không thêm bận tâm rón rén, Bonnie mở chốt cửa và vịn tay nắm. Cánh cửa bật mở, nhưng Meredith vẫn đều đều hít thở sâu.

Chắc cậu ấy mệt lắm, Bonnie nghĩ bụng trong lúc chui ra. Cô đóng cửa nhẹ nhàng hơn, khoá Meredith lại bên trong. Tối lúc đó, Bonnie mới bất chợt nhận ra rằng mình không hề có chìa khoá.

Thôi thì, chút nữa cô sẽ đánh thức Meredith dậy mở cửa vậy. Trong lúc chờ đợi, Bonnie sẽ ghé qua thăm chừng Vickie. Vickie chắc vẫn còn thức.

Trời âm u đầy mây, nhưng không khí ban đêm khá ấm áp. Rặng cây óc chó sau nhà Vickie khẽ lay động. Có tiếng dế kêu, nhưng âm thanh róc róc đều đều đơn điệu của chúng dường như tạo nên một phần của sự tĩnh lặng bao trùm.

Hương hoa kim ngân ngào ngạt thơm nức mũi. Bonnie dùng móng tay gõ nhẹ vào cửa sổ phòng Vickie, đưa mắt nhìn qua khe hở của tấm rèm.

Chẳng có tiếng trả lời. Cô có thể nhìn thấy một người trùm chăn kín mít trên giường, với mớ tóc nâu lộ ra phía trên đầu. Vickie cũng ngủ mất rồi.

Khi Bonnie đứng đó, yên lặng dường như đông đặc lại chung quanh cô. Tiếng dế đã ngưng bật, những tán cây cũng im lìm. Tuy vậy cô vẫn căng tai ra, chờ tiếng động phát từ thứ mà cô biết chắc đang có mặt ở đó.

Mình không chỉ ở đây có một mình, Bonnie nhận ra.

Chẳng có giác quan thông thường nào mách bảo cho cô điều đó. Nhưng giác quan thứ sáu của Bonnie, giác quan đang khiến cho cô lạnh xương sống và nổi hết da gà, giác quan vừa bị đánh thức bởi sự hiện diện của Quyền năng chung quanh, thì chắc chắn. Có.. thứ gì đó.. đang ở gần. Thứ gì đó.. quan sát cô.

Bonnie từ từ quay lại, không dám gây ra tiếng động nào. Nếu cô im lặng, biết đâu nó sẽ tấn công cô, dù cho nó có là cái gì đi nữa. Biết đâu nó sẽ không để ý tới cô.

Sự yên lặng đã trở nên chết chóc, đáng sợ. Nó vang rền trong tai Bonnie dưới dạng nhịp đập bưng bưng của mạch máu. Và Bonnie không thể không tưởng tượng về thứ có thể nhảy xổ ra la hét bất cứ lúc nào.

Một thứ có bàn tay nóng rực và nhóp nhép, cô nghĩ thầm trong lúc nhìn lom lom vào bóng tối của khoảng sân sau. Đen trên nền xám, đen trên nền đen là tất cả những gì Bonnie có thể nhìn thấy. Mỗi hình dạng có thể là bất cứ gì, và tất cả các bóng đen như đều đang động đậy. Một thứ có bàn tay nóng rực, nhóp nhép mồ hôi và đôi tay đủ khỏe để nghiền nát cô...

56. Chương 56

Tiếng cành cây khô vang rền trong tai Bonnie như tiếng súng.

Cô quay ngoắt về hướng đó, căng mắt căng tai ra hết cỡ. Nhưng chỉ có bóng tối và sự im lặng.

Những ngón tay chạm vào gáy Bonnie.

Cô lại giật bắn người, gần như té ngã, gần như ngã đi. Bonnie sợ đến nỗi không hét lên nổi. Khi đã nhìn ra đó là ai, những giác quan của cô bị cảm giác bàng hoàng quét sạch, còn cơ bắp thả gục xuống. Nếu không được anh ta chụp lại và nâng thẳng dậy, hẳn Bonnie đã nằm một đống trên nền đất rồi.

“Cô có vẻ hoảng sợ nhỉ,” Damon nói, giọng êm mượt.

Bonnie lắc đầu. Cô vẫn chưa tìm lại được giọng nói của mình. Tuy nghĩ mình hoàn toàn có khả năng lăn ra xỉu, Bonnie vẫn vùng vằng tìm cách thoát ra.

Anh ta không siết chặt tay lại, nhưng cũng không buông ra. Và cô vùng vẫy thì cũng chẳng khác gì dùng tay không mà mong phá được tường gạch. Cô đành chịu thua, cố gắng ổn định lại hơi thở.

“Cô em sợ ta sao?” Damon hỏi. Anh ta cười khích lệ, như thể họ đang cùng nhau thổ lộ bí mật vậy. “Cô không cần phải sợ đâu.”

Sao mà Elena có thể đối phó được với tên này nhỉ? Nhưng dĩ nhiên là Elena đã không thành công, Bonnie nhận ra. Elena cuối cùng đã chịu thua Damon. Damon đã thắng, và có được cái mình muốn.

Anh ta thả một bên tay cô ra để nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi trên của Bonnie. “Chắc là ta nên đi, để không làm cho cô sợ nữa nhỉ?” Damon nói.

Y như một con thỏ với một con rắn, Bonnie trầm nghĩ. Đây chính là cách mà con thỏ cảm thấy đây. Chỉ là, mình không nghĩ anh ta sẽ giết mình. Nhưng có khi mình sẽ tự lặn ra chết cũng nên. Cô thấy như đôi chân mình có thể sẽ nhũn ra bất cứ lúc nào, giống như mình có thể gục xuống. Trong người cô run rẩy và nóng bừng lên.

Nghĩ đến thứ gì đi... nhanh lên. Đôi mắt đen thăm thẳm kia đang bao trùm lấy cả đất trời. Bonnie dường như thấy cả những ngôi sao trong đó. Nghĩ đi chứ. Nhanh lên nào.

Elena sẽ không thích chuyện này đâu, cô tự nhủ, khi đôi môi Damon chạm vào môi cô. Chính thế. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Bonnie chẳng đủ sức nói ra điều đó. Sự ám áp đang lớn lên, lan toả đến mọi góc ngách trong cô, từ đầu ngón tay đến tận gan bàn chân. Đôi môi Damon mát lạnh, hết như lụa, nhưng tất cả mọi thứ khác đều ấm sục. Bonnie không cần phải e ngại; chỉ cần buông xuôi mọi và nổi trôi theo cảm giác đó thôi. Sự dịu ngọt cuộn chảy bên trong cô...

“Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

Một giọng nói cắt lên phá tan sự im lặng, phá tan bùa chú. Bonnie giật bắn người, phát hiện ra mình đã có thể ngả nghiêng đầu đi. Matt đang đứng bên rìa sân, tay siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt xanh như hai mảnh băng, lạnh lùng sáng rực.

“Tránh xa cô ấy ra,” Matt bảo.

Bonnie ngạc nhiên thấy tay Damon nói lỏng ra. Cô lùi lại, vuốt phẳng áo, hơi thở khê đứt đoạn. Tâm trí cô đã hoạt động trở lại.

“Không sao đâu,” Bonnie nói với Matt, giọng gần như bình thường. “Mình chỉ...”

57. Chương 57

“Quay trở lại xe và ngồi yên trong đó đi.”

Chờ đã nào, Bonnie trầm nghĩ. Cô thấy mừng vì Matt đã đến và chen ngang rất kịp thời. Nhưng hình như cậu ta đã đi quá đà trong vai ông anh bảo vệ em gái rồi.

“Nghe này, Matt...”

“Đi đi,” Matt nói, mắt vẫn trừng trừng nhìn Damon.

Meredith chắc chắn để yên cho ai ra lệnh kiểu đó đâu. Elena thì còn khuya nhé. Bonnie há miệng ra, định bảo cậu ta muốn thì cứ việc tự đi vào xe mà ngồi, thì bất chợt cô nhận ra một chuyện.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều tháng, cô thấy Matt thực sự quan tâm đến điều gì đó. Ánh sáng đã quay trở lại với đôi mắt xanh kia – cơn giận dữ chính đáng lạnh lùng loé lên trong đó đã từng khiến cho ngay cả Tyler Smallwood cũng phải chùn bước. Matt đang rất sống động và tràn đầy năng lượng. Cậu ta đã quay trở lại với chính mình.

Bonnie cắn môi. Cô đấu tranh với tự ái một lúc rồi dần nó lại, cụp mắt xuống.

“Cám ơn vì đã giải cứu mình,” Bonnie thì thầm, sau đó rời khỏi sân.

Matt giận đến nỗi cậu không dám tiến lại gần Damon thêm, sợ rằng mình sẽ nện cho hắn ta một cú. Mà bóng tối lạnh lẽo trong mắt Damon mách bảo với cậu rằng, đó chẳng phải là một ý kiến hay.

Nhưng giọng nói của Damin rất mượt mà, gần như không cảm xúc. “Cậu biết không, cơn thèm máu của ta không chỉ là một ngẫu hứng nhất thời. Cậu đang can thiệp vào một nhu cầu đấy. Ta chỉ làm điều mà ta chỉ làm thôi.”

Cái vẻ thờ vô cảm đó vượt quá sức chịu đựng của Matt. Chúng coi con người chúng ta như đồ ăn thức uống vậy, cậu chợt nhớ ra. Chúng là thợ săn, chúng ta là con mồi. Và hắn dám giơ vuốt ra với Bonnie, Bonnie – người không thể thắng nổi một con mèo.

Matt khinh bỉ nói, “Ngon thì sao không tìm ai ngang cơ với mình ấy?”

Damon mỉm cười, và bầu không khí chợt trở nên lạnh hơn. “Như cậu ấy à?”

Matt chỉ nhìn hẩn trừng trừng, quai hàm như đang lại. Sau một thoáng, cậu rít lên, “Cứ việc thử đi.”

“Ta có thể làm nhiều hơn là “thử”, Matt à” Damon tiến một bước về phía Matt như con báo đang rình mồi. Đột nhiên, cậu chợt nghĩ đến những loài thú săn thuộc họ mèo, với cú vồ chết người và hàm răng sắc lém. Cậu nghĩ đến bộ dạng của Tyler trong chai nhà tôn hồi năm ngoái sau khi bị Stefan “chăm sóc”. Bị thịt. Chỉ còn là bị thịt và máu mà thôi.

“Cái lão thầy giáo sư dạy sử tên gì ấy nhỉ?” Damon vẫn đang nói như ru. Giờ đây hẩn ta có vẻ khá thích thú với chuyện này. “Thầy Tanner, phải không? Ta đâu chỉ “thử” với lão.”

“Người là một tên sát nhân.”

Damon gạt đầu, không hề phật ý, như thể hẩn vừa được giới thiệu. “Dĩ nhiên rồi, lão đã cho ta một dao. Ta không định uống cạn máu lão đâu, nhưng lão làm ta bực nên cuối cùng ta đổi ý. Cậu đang làm ta bực đấy, Matt à”

Matt gồng cứng đầu gối để ngăn mình bỏ chạy. Không chỉ vì chuyển động rình mồi duyên dáng của loài mèo, không chỉ vì đôi mắt đen đang dán dính vào cậu. Có thứ gì đó ngay chính bên trong Damon đã gieo rắc kinh hoàng cho tâm trí con người. Một sự đe dọa truyền trực tiếp vào mạch máu Matt, thôi thúc cậu tìm mọi cách trốn khỏi đây.

58. Chương 58

Nhưng cậu sẽ không bỏ chạy. Mẫu đối thoại lúc này với Stefan đã mờ đi trong đầu Matt, nhưng cậu rút ra được một điều từ nó. Ngay cả khi có chết ở đây, cậu cũng sẽ không bỏ chạy đâu.

“Đừng có ngu ngốc,” Damon báo, tựa hồ như nghe thấy từng từ trong suy tư của Matt. “Cậu chưa bao giờ bị lấy máu bằng vũ lực, đúng không? Đau đấy, Matt ạ. Đau lắm đấy.”

Elena, Matt chợt nhớ ra. Lần đầu tiên khi cho cô uống máu, cậu đã rất sợ, và chỉ mình nỗi sợ không thôi cũng đã đủ tệ lắm rồi. Nhưng lúc đó Matt đã làm việc đó vì tự nguyện. Nếu không tự nguyện thì nó còn tới đâu nữa?

Mình sẽ không bỏ chạy. Mình nhất định sẽ không nhìn đi chỗ khác.

Cậu nói to, mắt vẫn nhìn thẳng vào Damon. “Nếu người định giết ta thì ngậm miệng lại và làm ngay đi. Bởi vì người có thể bắt ta chết chứ không bắt ta làm gì khác được đâu.”

“Người còn ngu ngốc hơn cả thằng em ta nữa,” Damon nói. Hẩn bước đến bên Matt chỉ bằng hai bước, túm lấy áo thun của cậu, mỗi tay một bên cổ họng. “Ta nghĩ chắc phải dạy dỗ người theo cùng một kiểu thôi.”

Mọi thứ như đông cứng lại. Matt có thể đánh hơi thấy nỗi sợ của chính mình, nhưng cậu quyết định không nhúc nhích. Cậu không tài nào nhúc nhích nổi.

Cũng chẳng sao Matt đã không chịu thua. Cho dù có chết lúc này, cậu cũng chết với nhận thức đó trong đầu.

Hàm răng của Damon trắng lấp lánh trong bóng tối. Sắc như dao cạo Matt gần như có vẻ cảm thấy cú cắn bén ngọt của những chiếc răng trước khi chúng chạm vào mình.

Mình sẽ không đầu hàng, Matt thầm nhủ và nhắm chặt mắt lại.

Cú huých khiến cậu hoàn toàn mất thăng bằng. Matt loạng choạng ngã lùi lại, mở bừng mắt, Damon đã buông tay và xô cậu ra.

Đôi mắt đen vô cảm nhìn xuống Matt ngồi dưới đất.

“Ta sẽ cố gắng diễn đạt theo cách mà cậu có thể hiểu được nhé,” Damon bảo. “Cậu không muốn dây vào ta đâu, Matt. Ta nguy hiểm hơn cậu có thể tưởng tượng ra nhiều. Giờ thì biến đi. Đây là phiên gác của ta.”

Matt lẳng lẳng ngồi dậy, tay xoa xoa chỗ áo thun bị Damon làm nhàu. Rồi cậu bỏ đi, nhưng không chạy mà cũng không né tránh ánh mắt Damon.

Và cuối cùng, có một cái gì đó như là sự kính nể khó chịu trong đôi mắt đen ấy. Nó khiến Matt thấy thối mắc về một số chuyện. Thực sự là vậy.

v

Bonnie và Meredith đang ngồi trong xe khi cậu quay trở lại. Cả hai đều có vẻ lo lắng.

“Cậu đi lâu quá,” Bonnie nói. “Không sao đấy chứ?”

Matt ước gì thiên hạ đừng hỏi mình câu đó nữa “Tôi không sao,” cậu đáp, rồi nói thêm. “Thật mà.” Sau một thoáng suy nghĩ, Matt quyết định rằng mình còn phải nói thêm một điều nữa. “Xin lỗi vì đã lớn giọng với cậu lúc này, Bonnie.

59. Chương 59

“Không sao đâu,” Bonnie đáp lạnh lùng. Rồi đổi giọng vui vẻ, cô nói, “Cậu biết không, thực sự là trông cậu khá hơn đấy. Giống với cậu hồi xưa hơn.”

“Vậy hả?” Matt lại xoa xoa chiếc áo thun nhăn nhúm, đưa mắt nhìn quanh. “Uhm, gây sự với ma cà rồng rõ ràng là bài tập hết sức hữu hiệu.”

“Hai người đã làm gì thế? Cắm đầu cắm cổ xông vào nhau từ hai đầu sân à?” Meredith hỏi.

“Đại loại vậy. Anh ta bảo vệ sẽ trông chừng Vickie kể từ lúc này.”

“Cậu nghĩ bọn mình có thể tin tưởng vào Damon được không?”

Matt cân nhắc. “Thực lòng mà nói là có. Nói ra thì kì cục, nhưng tôi không nghĩ anh ta sẽ làm hại Vickie. Còn nếu tên sát nhân mà tới, anh ta sẽ khiến chúng ta bất ngờ cho xem. Damon đang rất ngứa tay ngứa chân muốn đánh nhau mà. Có lẽ bọn mình nên quay lại thư viện đón Stefan thì hơn.”

Không thấy Stefan trước cổng thư viện, nhưng khi chiếc xe chạy tới chạy lui con đường đó được vài lần thì bỗng đâu cậu ta xuất hiện từ trong bóng tối, mang theo một quyển sách dày cộp.

“Bê khoá đột nhập và ăn trộm tài sản có giá trị là sách thư viện,” Matt nhận xét. “Chẳng biết đạo này tội đó bị xử bao nhiêu năm nhỉ?”

“Tôi mượn thôi mà” Stefan nhăn nhó. “Thư viện là để mượn sách, đúng không? Và tôi cũng copy phần mình cần từ cuốn nhật ký nữa.”

“Ý cậu là tìm ra rồi hả? Khám phá ra rồi hả? Vậy thì cậu phải kể bọn tôi nghe tất cả như đã hứa nhé” Bonnie thốt lên “Về nhà trọ thôi.”

Stefan tỏ vẻ hơi ngạc nhiên khi nghe Damon đã xuất hiện và túc trực trước nhà Vickie, nhưng cậu ta chẳng nói gì. Matt không kể chi tiết Damon đã xuất hiện như thế nào, và cậu để ý thấy rằng Bonnie cũng không đã động tới.

“Tôi khá chắc chắn về chuyện đã xảy ra ở Fell’s Church. Và tôi cũng giải đáp được một nửa các bí ẩn rồi.” Stefan nói, khi cả bọn đã yên vị trong căn phòng trọ áp mái của cậu ta. “Nhưng chỉ có một cách để làm rõ nửa còn lại thôi. Tôi cần sự giúp sức, nhưng đó không phải là một chuyện tôi có thể đòi hỏi khơi khơi được.” Cậu ta nhìn Meredith và Bonnie khi nói câu đó.

Hai cô nhìn nhau, rồi lại nhìn Stefan. “Kẻ đó đã giết một người bạn của tôi,” Meredith nói. “Và hắn đang làm ột người bạn nữa hoá điên. Nếu cậu cần chúng tôi giúp, thì chúng tôi sẵn sàng.”

“Bằng mọi giá” Bonnie chêm vào.

“Chuyện đó sẽ nguy hiểm, phải không?” Matt gặng hỏi. Cậu không kiềm lại được. Chẳng lẽ Bonnie chịu đựng vậy còn chưa đủ hay sao...

“Ừ, nguy hiểm. Nhưng cậu biết đó, đây cũng là cuộc chiến của họ mà.”

“Hoàn toàn chính xác,” Bonnie nói. Meredith rõ ràng là đang cố nín. Cuối cùng cô bạn đành phải ngoảnh mặt đi, toét miệng cười.

60. Chương 60

“Matt đã quay trở lại,” cô đáp, khi Stefan hỏi có gì mà vui thế.

“Bọn tôi nhớ cậu lắm,” Bonnie nói thêm Matt không hiểu nổi sao tất cả mọi người đều nhìn mình cười như thế, làm cho cậu thấy nóng bừng mặt, lúng túng đến nỗi phải bước ra chỗ cửa sổ đứng.

“Chuyện này thực sự nguy hiểm; tôi sẽ không giấu các cậu điều đó,” Stefan đang nói chuyện với các cô gái. “Nhưng đây là cơ hội duy nhất. Toàn bộ câu chuyện hơi phức tạp, chắc tôi bắt đầu từ lại từ đầu cho dễ hiểu nhé. Chúng ta phải quay trở lại thời kỳ thành lập Fell’s Church..”

Cậu ta tiếp tục đến tận khuya.

7 giờ sáng, thứ Năm, ngày 11 tháng Sáu,

Nhật ký thân mến,

Đêm qua mình không viết được vì về nhà trễ quá. Mẹ lại cấu tiết lên. Mẹ chắc sẽ lên máu mất thôi nếu biết mình đang thực sự làm gì. Đàn đúm với đám ma cà rồng sử âm mưu những chuyện cơ thể khiến mình mất mạng. Có thể khiến cả lũ mất mạng thì chính xác hơn.

Stefan có một kế hoạch để tóm cái tên đã giết Sue. Làm ình nhớ đến ba cái kế hoạch của Elena – từ điều đó khiến mình lo lắng. Nghe thì lúc nào cũng hay ho, nhưng rất nhiều lần mọi thứ trở nên tồi tệ be bết cả.

Bọn mình bàn xem ai sẽ đảm nhận phần công việc nguy hiểm nhất và quyết định giao cho Meredith. Mình thì chẳng phản đối gì đâu – ý mình là, cậu ấy khác và xì-po hơn, lại lúc nào cũng bình tĩnh trong những tình huống nguy cấp. Nhưng mình hơi khó chịu về chuyện mọi người gần như chọn cậu ấy ngay lập tức mà chẳng thèm đắn đo gì, nhất là Matt. Ý mình là, mình đâu có đến nỗi hoàn toàn bất tài vô tướng. Mình biết mình không minh như mấy người kia, và chắc chắn không bì được về khoảng giới thể thao hay điền tĩnh trước áp lực, nhưng mình cũng chẳng đến độ vô tích sự. Có chuyện mình giỏi chứ bộ.

Dù sao thì, bọn mình cũng sẽ tiến hành kế hoạch sau lễ tốt nghiệp. Cả đám đều tham gia, ngoại trừ Damon ở lại trông Vickie. Thật kỳ lạ, nhưng giờ ai cũng tin tưởng anh ta. Kể cả mình. Mặc cho những gì anh ta làm với mình đêm đó, mình không nghi anh ta sẽ để cho Vickie bị hại đâu.

Dạo này mình không còn mơ thấy Elena. Nếu mà còn, chắc mình sẽ điên cuồng gào thét như con điên. Hoặc không bao giờ đi ngủ nữa. Mình không tài nào chịu đựng thêm được nữa đâu.

Được rồi. Mình phải đi thôi. Hy vọng là đến Chủ Nhật thì cả bọn đã giải mã được cái bí ẩn và tóm cổ tên giết người. Mình tin tưởng ở Stefan.

Mong sao mình nhớ được phải làm gì.

Chương 9

“Và đây, kính thưa quý vị, tôi xin hân hạnh giới thiệu khoá tốt nghiệp của năm ’92!”

Bonnie ném mũ lên trời như tất cả mọi người khác. Bọn mình đã làm được rồi, cô nghĩ thầm. Dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra tới nay, Matt, Meredith và mình cũng đã tốt nghiệp. Trong năm học vừa qua, đã có những lúc Bonnie thành thật nghi ngờ điều đó.

Cứ tưởng sau cái chết của Sue, buổi lễ tốt nghiệp sẽ trầm lắng và ảm đạm lắm. Nhưng thay vì vậy, có một sự phấn khích điên cuồng trong không khí. Như thể ai ai cũng vui mừng vì còn được sống – trước khi tất cả trở nên quá trễ.

61. Chương 61

Quang cảnh trở nên lộn xộn khi phụ huynh tràn lên phía trước và những học sinh năm cuối cấp của trường Robert E. Lee tản ra tứ phía, hò hét xô đẩy nhau. Bonnie nhặt mũ lên và nhìn vào ống kính camera của mẹ.

Xử sự cho bình thường, quan trọng là ở chỗ đó, cô tự nhủ trong đầu. Cô thoáng trong thấy dì Judith của Elena và chú Robert Maxwell, người đàn ông mà dì Judith vừa cưới, hai người đang đứng bên lề. Chú Robert đang dắt theo Margaret, cô em gái nhỏ của Elena. Khi nhìn thấy Bonnie, họ mỉm cười, nhưng cô lại có cảm giác ngại ngùng khi hai người tiến lại gần.

“Ôi, cô Gilbert – à quên, cô Maxwell – cô chu đáo quá,” Bonnie kêu lên khi dì Judith tặng cô một bó hoa hồng nhỏ.

Dì Judith mỉm cười, mắt ngấn lệ. “Lẽ ra hôm nay đã là một ngày hết sức đặc biệt đối với Elena,” dì nói. “Nên cô cũng muốn cháu và Meredith có một ngày đặc biệt.”

“Ôi, cô Judith” Bonnie bất thành linh ôm chầm lấy người phụ nữ. “Cháu rất tiếc,” cô thì thầm. “Cô biết mà, phải không cô.”

“Chúng ta ai cũng nhớ nó cả,” dì Judith nói. Rồi dì lùi lại, mỉm cười và ba người họ đi chỗ khác. Bonnie thấy cổ họng mình nghèn nghẹn. Cô không nhìn theo họ mà quay lại nhìn đám đông đang hò reo điên cuồng.

Kia là Ray Hernandez, anh chàng đã cùng Bonnie đi dự Vũ Hội Hồi Hương, cậu ta đang rủ mọi người đêm nay kéo qua nhà mình mở tiệc. Kia là Dick Carter, bạn của Tyler, lại tự bồi tro trát trấu vào mặt mình như mọi khi. Tyler thì nở nụ cười tươi rói trong lúc ông bố chụp hình lia lịa hết tấm này đến tấm khác. Matt đang thờ ơ lắng nghe một ông chuyên đi tuyển người cho đội bóng bầu dục của Đại học James Mason nói chuyện. Còn Meredith thì đứng gần đó, tay ôm bó hồng đỏ thắm, mặt lộ vẻ suy tư.

Vickie không có mặt. Bố mẹ cô bạn đã giữ cô ở nhà, với lí do Vickie không đủ khoẻ để ra ngoài. Caroline cũng không đi nốt. Cô nàng đã ở lại biệt thự nhà mình ở Heron. Mẹ của Caroline bảo với mẹ Bonnie rằng con bà bị cúm, nhưng Bonnie thì biết tổng là do cô đang sợ.

Mà có khi sợ là đúng, Bonnie nghĩ thầm trong lúc tiến về phía Meredith. Chắc Caroline sẽ là đứa duy nhất trong bọn còn sống sót nổi cho tới tuần sau.

Phải tỏ ra bình thường và xử sự bình thường. Cô đã tới chỗ Meredith, Meredith đang quần cái tua tua đen – đỏ của chiếc mũ vòng quanh bó hoa, vắn vẹo nó giữa những ngón tay căng thẳng của cô.

Bonnie đưa mắt nhìn quanh quất. Tốt. Đúng chỗ rồi. Và cũng đã đúng lúc.

“Cẩn thận, cậu làm hỏng nó bây giờ,” cô kêu to.

Về đêm chiều u uẩn trên mặt Meredith vẫn không thay đổi. Cô cứ đâm đâm nhìn cái tua tua, kéo kéo xoắn xoắn. “Thật là bất công,” Meredith nói, “khi bọn mình nhận được cái này còn Elena thì không.”

“Không công bằng chút nào,” Meredith nói tiếp, tựa hồ như không nghe thấy. “Bọn mình thì đứng đây trong ánh nắng mặt trời, nhận bằng tốt nghiệp, còn cậu ấy thì lại “nằm dưới ba tấc đất”

62. Chương 62

“Mình biết, mình biết.” Bonnie vỗ về. “Meredith, cậu lại tự làm bản thân stress rồi. Sao không cố gắng nghĩ đến chuyện khác đi? Nay, sau khi đi ăn tối với bố mẹ về cậu có muốn đến dự tiệc ở nhà Raymond không? Tuy chẳng ai mời nhưng bọn mình có thể lên vào được mà”

“Không!” Meredith tự nhiên dùng đũa lên. “Mình không muốn tiệc tùng gì ráo. Sao mà cậu còn nghĩ đến chuyện đó được hả Bonnie? Làm sao cậu có thể hời hợt đến mức đó?”

“Thì bọn mình cũng phải kiếm một chuyện gì đó mà làm chứ...”

“Để mình nói cho cậu nghe mình sẽ làm cái gì... Sau bữa tối, mình sẽ ra nghĩa trang để đặt cái này lên mộ Elena. Cậu ấy mới xứng đáng với nó.” Meredith lắc cái tua rua đến mức những khớp ngón tay trắng bệch ra.

“Meredith, đừng có ngốc. Cậu không thể tới đó được, nhất là vào ban đêm nữa. Điên quá đi. Matt cũng sẽ nói vậy cho xem.”

“Mình đâu có hỏi Matt. Mình cũng chẳng cần hỏi ai hết. Tự mình đi một mình được rồi.”

“Không được. Chúa ơi, Meredith, mình lúc nào cũng tưởng cậu khôn ngoan lắm..”

“Còn mình thì lúc nào cũng tưởng là cậu nhạy cảm lắm. Nhưng rõ ràng là cậu đâu có nghĩ gì đến Elena đâu. Hay tại cậu chỉ muốn chiếm lấy bạn trai cũ của cậu ấy cho riêng mình?”

Bonnie giáng cho Meredith một bạt tai.

Đó là một cú tát nảy lửa với toàn lực dồn vào đó. Meredith hít vào một hơi, đưa tay lên gò má mà đỏ ửng. Mọi người chung quanh đều trợn mắt nhìn.

“Thế đấy, Bonnie McCullough,” một lúc sau Meredith lên tiếng, giọng đầy chết chóc. “Tôi không bao giờ muốn nói chuyện với cậu nữa” Cô quay ngoắt người lại, bỏ đi.

“Được thế càng mừng!” Bonnie hét với theo.

Thiên hạ vội vã đi chỗ khác khi Bonnie đưa mắt nhìn quanh. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong vài phút vừa qua cô và Meredith đã trở thành tâm điểm của sự chú ý. Bonnie cắn răng làm mặt tỉnh bước đến chỗ Matt, cậu ta đã cắt đuôi được người đàn ông lúc này.

“Cậu thấy thế nào?” cô thì thầm

“Rất đạt”

“Cậu có nghĩ cái tát đó hơi quá đà không? Bọn tôi không tính trước chuyện đó, tôi chỉ kiêu như tùy cơ ứng biến ra thôi. Có lẽ hơi quá lộ liễu...”

“Không sao đâu, được mà” Matt trông như đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì đó. Không phải cái vẻ mặt chai lì, vô cảm như mấy tháng vừa qua, mà rõ ràng là đang bị phân tâm.

“Sao vậy? Kế hoạch có vấn đề gì à?” Bonnie hỏi.

“Không, không có. Nghe này, Bonnie, tôi đang suy nghĩ. Cậu là người phát hiện ra xác thầy Tanner trong Ngôi Nhà Ma Ám vào cái đêm Halloween năm ngoái, đúng không?”

Bonnie giật bắn người. Cô bắt giắc rung mình ghê sợ. “Ừ, tôi là người đầu tiên biết được thầy ấy đã chết, chết thật chứ không phải đang đóng kịch. Má sao tự nhiên cậu lại đi nói chuyện đó lúc này!”

63. Chương 63

“Bởi vì, có thể cậu biết câu trả lời cho chuyện này. Liệu có khả năng thầy “Tanner đã dùng dao đâm Damon không?”

“Cái gì kia?”

“Có hay không?”

“Tôi...” Bonnie chớp mắt, nhúm mày. Rồi cô nhún vai. “Có thể lắm. Đó là một cảnh hiên sinh, nhớ không, và con dao bọn tôi dùng là dao thật. Mới đầu cũng định dùng dao giả thôi, nhưng tại có thầy Tanner nằm ngay kế bên nên bọn tôi nghĩ chắc không vấn đề gì. Thực ra...” Bonnie nhún tít trán lại. “Hình như, cái lúc tôi phát hiện ra xác chết thì con dao không còn nằm ở vị trí được xếp đặt ban đầu nữa. Nhưng dám có đứa nhóc nào đã xê dịch nó lắm. Matt, sao cậu lại hỏi về chuyện này?”

“Chỉ là, Damon có nói với tôi một chuyện,” Matt đáp, mắt lại nhìn xa xăm. “Tôi thắc mắc không biết liệu nó có đúng là thật không?”

“Thế à.” Bonnie đợi cậu ta nói thêm, nhưng cậu im luôn. “Này,” cuối cùng cô lên tiếng, “nếu đã thông suốt rồi thì cậu làm ơn đừng có trên mây trên gió nữa được không? Mà, cậu không nghĩ đến chuyện ôm tôi sao? Để chứng tỏ cho thiên hạ thấy rằng cậu về phe tôi, và chắc chắn sẽ không xuất hiện ở mộ Elena tối nay cùng với Meredith ấy?”

Matt khịt mũi, nhưng ánh nhìn xa xăm đã biến mất khỏi khuôn mặt. Trong một thoáng, cậu vòng tay ôm lấy Bonnie và siết thật chặt.

v

Cảnh này quen thật, Meredith tự nhủ khi đứng trước cổng nghĩa trang. Vấn đề là, cô không tài nào nhớ được quang cảnh này giống với lần trải nghiệm nào trước đây của cô với khu nghĩa địa. Nhiều quá, làm sao mà nhớ nổi.

Theo một cách nào đó thì đây chính là nơi mọi chuyện bắt đầu. Chính tại nơi này, Elena đã thề không nghỉ ngơi cho tới khi nào Stefan thuộc về mình thì thôi. Cô nàng đã bắt cả Bonnie và Meredith cắt máu ăn thề sẽ chung tay giúp sức. Hợp phong cách thật, Meredith nghĩ thầm.

Cũng chính ở nơi đây, Tyler đã tấn công Elena vào đêm Vũ Hội Hồi Hương. Stefan đã tới giải cứu, khởi đầu cho câu chuyện giữa họ. Nghĩa địa này đã chứng kiến rất nhiều thứ.

Nó thậm chí còn chứng kiến cảnh cả đám rồng rắn kéo nhau lên đồi, đến chỗ ngôi nhà thờ đổ nát truy tìm hang ổ của Katherine. Có tổng cộng bảy người đã chui xuống hầm mộ; Meredith, Bonnie, Matt, Elena, cùng với cả Stefan, Damon và Alaric. Nhưng đêm đó chỉ còn sáu người trở ra. Khi người ta mang Elena ra khỏi đó, cũng là lúc mang cô đi chôn cất.

Nghĩa địa này vừa là nơi khởi đầu, vừa là nơi kết thúc. Và có thể sẽ có thêm một kết thúc khác vào đêm nay.

Meredith cất bước.

Alaric, phải chi có anh ở đây, cô thầm ước. Sự lạc quan và kiến thức của anh về ba cái thứ siêu nhiên sẽ có ích biết mấy – cả mở cơ bắp của anh nữa, em cũng không từ chối đâu.

Mộ của Elena đương nhiên là nằm bên khu nghĩa trang mới xây, nơi cô vẫn được cất xén cẩn thận và những ngôi mộ có vòng hoa đặt bên trên. Tấm bia rất đơn giản, gần như trống trơn, chỉ tạc có vài dòng ngắn ngủi. Meredith cúi xuống đặt bó hồng của cô phía trước bia, rồi chậm chậm thêm vào đó dải tua tua đen – đỏ trên mũ. Trong ánh sáng chớp choạng này, cả hai màu trông chẳng khác gì nhau, y chang như màu máu khô. Cô quỳ xuống chấp tay trong yên lặng, và chờ đợi.

64. Chương 64

Chung quanh Meredith, nghĩa trang lặng ngắt như tờ. Dường như nó cũng giống cô, đang nín thở chờ đợi. Những hàng bia trắng trải dài về cả hai phía của Meredith, toả sáng mờ mờ. Cô căng tai ra tìm một âm thanh nào đó.

Rồi cô nghe thấy. Tiếng những bước chân nặng nề.

Đầu cúi gằm, Meredith im lặng vờ như chẳng để ý thấy gì hết.

Tiếng chân vang lên gần hơn, thậm chí còn không thềm tỏ ra lén lút.

“Chào, Meredith.”

Meredith quay ngoắt lại. “Ồ...Tyler à,” cô thốt lên. “Cậu làm tôi hết hồn. Tôi cứ tưởng là.. ờ mà không có gì.”

“Sao?” Tyler nhếch mép nở nụ cười ròn rợn. “Nếu tôi làm cậu thất vọng thì xin lỗi nhé. Nhưng đây là tôi, chỉ là tôi thôi và chẳng có ai khác đâu.”

“Cậu làm gì ở đây thế Tyler? Không có tiệc tùng gì à?”

“Câu đó để tôi hỏi cậu mới đúng.” Ánh mắt Tyler rơi xuống tấm bia và cái tua rua, ngay lập tức tối sầm lại. “Nhưng tôi đoán mình đã có câu trả lời rồi. Cậu ở đây vì cô ta. Elena Gillbert, Ánh Sáng Trong Đêm”, gã mĩa mai đọc từng từ.

“Đúng thế,” Meredith bình tĩnh đáp. “Elena có nghĩa là ánh sáng mà. Và cậu ấy rõ ràng đã bị đêm tối bua vây chung quanh. Nó suýt đánh bại Elena, nhưng cuối cùng rồi cậu ấy cũng chiến thắng.”

“Có lẽ là vậy thật,” Tyler đáp, đưa tay xoa xoa cằm về dăm chiêu, mắt nheo lại. “Nhưng cậu biết không, Meredith, bóng tối có một điểm rất buồn cười. Đó là lúc nào cũng có thêm nhiều nhiều nữa đang đợi trong cánh gà chờ dịp xuất hiện đấy.”

“Như đêm nay chẳng hạn,” Meredith nói, ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm không một gợn mây, điểm xuyết vài ngôi sao lẻ loi. “Đêm nay rất tối, Tyler ạ. Nhưng sớm muộn gì rồi mặt trời cũng sẽ mọc thôi.”

“Đúng thế, nhưng mặt trăng sẽ mọc trước.” Bất chợt Tyler cười khùng khục như thể có chuyện gì đó buồn cười mà có mỗi mình gã ta hiểu. “Ê này Meredith, cậu đã nhìn thấy khu đất của gia đình Smallwood bao giờ chưa? Đi với tôi, tôi chỉ cho xem. Không xa đây lắm đâu.”

Giống như gã đã chỉ cho Elena xem chứ gì, Meredith thầm nghĩ. Theo một cách nào đó, cô rất thích màn đầu trí này, nhưng Meredith không bao giờ quên mình đến đây vì cái gì. Cô thọc sâu những ngón tay lạnh ngắt vào trong túi áo khoác và tìm thấy một nhánh có roi ngựa nhỏ xíu trong đó. “Thôi, không được đâu, Tyler. Tôi nghĩ mình thích ở lại đây hơn.”

“Cậu chắc đấy chứ? Ở một mình trong nghĩa trang nguy hiểm lắm đấy.”

Những linh hồn chưa siêu thoát, Meredith nghĩ bụng. Cô nhìn thẳng vào gã. “Tôi biết.”

Tyler lại nhăn nhở cười, nhe hàm răng trắng ôn như những tấm bia mộ. “Mà đằng nào thì nếu mất cậu tốt, đứng từ đây cậu cũng có thể nhìn thấy. Nhìn theo hướng này, về phía khi nghĩa địa cô ấy. Đó, có thấy cái vật đỏ rực ở ngay chính giữa không?”

65. Chương 65

“Không.” Có một quãng sáng nhợt nhạt phía trên những rừng cây về hướng đông. Meredith chú mục vào đó.

“Ôi trời, thôi mà, Meredith. Cậu không chịu cố gắng gì hết. Khi trăng lên cậu sẽ nhìn thấy rõ hơn thôi.”

“Tyler, tôi không phí thời gian ở đây thêm được nữa đâu. Tôi về đây.”

“Không, cậu sẽ không đi đâu cả,” gã nói. Khi Meredith siết chặt thêm nhánh có roi ngựa trong lòng bàn tay, Tyler vội bổ sung, giọng phỉnh phờ, “Ý tôi là, cậu không định đi cho tới khi nghe tôi kể xong câu chuyện về tấm bia đấy chứ? Thấy không, bia được tạc từ cẩm thạch đó, trong cả cái nghĩa địa này nó là độc nhất vô nhị đấy. Còn cái quả cầu trên đỉnh – chắc nặng cả tấn là ít. Nhưng nó dịch chuyển được. Mỗi lần có người nào trong gia đình Smallwood sắp chết là nó loại xoay. Ông nội tôi không tin chuyện đó; ông bèn rạch một đường ngay mặt trước quả cầu. Cứ hàng tháng là ông lại ra đó kiểm tra. Rồi tới một hôm, ông cụ nhìn thấy đường rạch đó nằm phía sau. Quả cầu đã xoay hẳn từ trước ra sau. Ông tìm mọi cách để xoay nó lại nhưng không thể. Nó quá nặng. Rồi đêm đó, ông chết khi đang ngủ. Người ta bèn chôn ông ngay dưới quả cầu luôn.”

“Chắc ông cụ lên cơn đau tim do cố gắng quá sức chứ gì” Meredith nói huych toẹt không chút nể nang, nhưng lòng bàn tay lại nhói lên râm ran.

“Cậu vui tính quá nhỉ? Lúc nào cũng rất tỉnh táo. Rất bình tĩnh. Chẳng dễ dàng gì mà khiến cho cậu hét lên được đâu, nhỉ?”

“Thôi đủ rồi. Tôi đi về đây, Tyler.”

Gã để cô bước đi vài bước rồi mới nói tiếp. “Nhưng mà đêm đó ở nhà Caroline, cậu đã hét ầm lên, đúng không nào?”

Meredith quay người lại. “Làm sao cậu biết?”

Tyler đảo mắt vòng quanh. “Làm ơn đừng coi thường trí thông minh của tôi thế chứ. Tôi biết nhiều điều lắm đấy, Meredith. Ví dụ như, tôi biết trong túi áo cậu có cái gì.”

Những ngón tay của Meredith trở nên cứng đờ, “Ý cậu là sao?”

“Có roi ngựa, Meredith à. Tên khoa học là *Verbena officinalis*. Tôi có người bạn khoái ba cái thứ này lắm.” Tyler đang rất tập trung, nụ cười càng lúc càng nở rộng, gã quan sát gương mặt cô như thể đang xem chương trình trên kênh truyền hình yêu thích của mình. Như con mèo đã vờn chuột chán chê, Tyler tiến lại gần hơn. “Và tôi cũng biết nó dùng để làm gì nữa.” Gã nhìn quanh với vẻ rất cường điệu, đưa một ngón tay lên môi. “Suyt, coi chừng ma cà rồng.” Tyler thì thầm, rồi ngả đầu ra sau phá lên cười lớn.

Meredith lùi lại một bước.

“Cậu nghĩ thứ đó sẽ giúp được cậu chứ gì? Nhưng tôi sẽ bật mí cho cậu nghe chuyện này nhé.”

Meredith đưa mắt ước lượng khoảng cách giữa cô và con đường, cố giữ cho khuôn mặt mình bình thản. Nhưng một cơn run rẩy không kiểm soát đang lớn dần lên bên trong. Cô chẳng biết liệu mình có xoay sở làm được điều này hay không nữa.

“Cưng sẽ chẳng đi đâu hết, cưng à.” Tyler nói, đưa bàn tay lớn chụp lấy cổ tay Meredith. Cô có thể cảm thấy nó nóng và nhộp nhộp qua một lần áo khoác. “Cưng sẽ ở nguyên tại đây để chờ xem một điều bất ngờ.” Gã cúi khom người, đầu đưa ra phía trước, môi nở nụ cười hau hau đắc thắng.

66. Chương 66

“Buông tôi ra, Tyler! Cậu làm đau tay tôi đấy!” Hoảng loạn bùng lên chạy dọc theo các dây thần kinh của Meredith khi cô tiếp xúc với làn da trần của Tyler. Nhưng bàn tay gã chỉ càng siết chặt hơn, ép dây chằng vào xương cổ tay cô.

“Đây là một bí mật mà chẳng ai khác biết, cưng à,” Tyler nói, kéo Meredith lại gần, phả hơi thở vào mặt cô nóng hổi. “Cưng đến nơi này, tự trang bị tàn răng để chống lại ma cà rồng. Nhưng anh đây không phải ma cà rồng đâu.”

Tim Meredith đập thình thịch. “Buông ra!”

“Đầu tiên là anh muốn cưng nhìn sang phía kia. Giờ thì cưng có thể nhìn thấy tám bia rồi đấy,” gã bảo, xoay cô lại nhanh đến nỗi Meredith chẳng còn biết làm gì khác ngoài trơ mắt ra nhìn. Và Tyler nói đúng, cô có thể nhìn thấy nó, như một tượng đài màu đỏ với quả cầu sáng toả sáng trên đỉnh. Hoặc là – không phải quả cầu. Khối tròn bằng cẩm thạch đỏ trông giống... trông giống như..

“Giờ nhìn sang phía đông xem. Cưng nhìn thấy gì ở đó, hả Meredith?” Tyler nói tiếp, giọng khàn đặc đi vì phấn khích.

Chính là trăng rằm. Nó đã mọc trong lúc gã đang nói chuyện với Meredith, và giờ đây đang treo lơ lửng trên đồi, to đùng và tròn vành vạnh, như một khối cầu khổng lồ tương phình ra.

Đó chính là cái mà tám bia trông giống hệt. Một mặt trăng tròn nhỏ máu.

“Cưng đến đây, được bảo vệ khỏi ma cà rồng, Meredith à,” Tyler nói vọng từ phía sau lưng cô, giọng thậm chí còn khàn hơn lúc này. “Nhưng dòng họ Smallwood đâu phải ma cà rồng. Chúng ta là thứ khác kia.”

Rồi gã cất tiếng tru.

Không cổ họng nào của con người có thể tạo ra được âm thanh như thế. Đó không phải một sự bất chước loài vật, mà là thật. Một âm thanh gầm gừ trầm đục từ trong cuống họng, cứ lớn thêm, lớn thêm mãi, khiến cho Meredith phải quay ngoắt lại, trợn tròn mắt sững sốt. Cái cô đang nhìn thấy khủng khiếp đến mức tâm trí cô không tài nào chấp nhận nổi...

Meredith thét lên.

“Ta đã nói là cô em sẽ ngạc nhiên mà. Cô em có thích không?” Tyler nói. Giọng gã lúng búng vì nước dãi, cái lưỡi đỏ lờm thè ra giữa những chiếc nanh dài của loài khuyển. Khuôn mặt Tyler chẳng còn là mặt người nữa. Nó méo mó, kéo dài ra thành một chiếc mõm. Đôi mắt vàng khè với con ngươi hẹp như mắt mèo. Mái tóc hung đỏ của gã phủ qua má, đổ trùm lấy gáy. Như một miếng da sống. “Cô muốn hét thì cứ hét, trên này chẳng có ai nghe thấy đâu.” Tyler nói thêm.

Tất cả mọi cơ bắp trên người Meredith đều căng ra, tìm cách thoát khỏi gã. Đó là một phản xạ tự nhiên của cơ thể mà cô không thể cưỡng lại được ngay cả khi cô muốn hay không. Hơi thở của Tyler nóng hừng hực, sắc mùi hoang dã thú vật. Những chiếc móng tay gã dùng để bầu vào cổ tay cô trở thành những chiếc vuốt đen dày cộp. Meredith chẳng còn đủ sức mà hét lên nữa.

67. Chương 67

“Ngoài ma cà rồng ra còn có những thứ khác thích uống máu mà.” Tyler nói bằng cái giọng nhều nhào nước dãi. “Và ta muốn nếm thử máu cô em. Nhưng trước tiên, bọn mình vui vẻ một chút đã nhé.”

Mặc dù vẫn đứng trên hai chân, cơ thể gã lại khom khom và méo mó đến dị dạng. Meredith kháng cự một cách yếu ớt khi bị Tyler đè dúi xuống đất. Cô vốn khoẻ mạnh, nhưng gã còn khoẻ hơn rất nhiều, những cơ bắp của Tyler gồ lên dưới làn áo sơ mi khi gã khoá chặt Meredith.

“Lúc nào cô em cũng cao giá với ta. Giờ thì cô sẽ biết mình đã bỏ lỡ những gì.”

Mình không thở được, Meredith điên cuồng tự nhủ. Cánh tay gã chặn ngang họng làm cô ngạt thở. Những đợt sóng màu xám tràn qua não Meredith. Nếu cô ngắt đi bây giờ thì...

“Cô sẽ ước gì mình chết nhanh được như Sue cho xem.” Khuôn mặt Tyler lơ lửng phía trên cô với cái lưỡi dài thè lè. Tay kia của gã giữ chặt tay Meredith phía trên đầu. “Có nghe chuyện Cô bé Quảng Khăn Đỏ bao giờ chưa?”

Mà xám đã trở thành đen kịt với những đốm sáng li ti. Như những vì sao vậy, Meredith nghĩ thầm. Mình đang rơi về phía những vì sao...

“Tyler, bỏ tay mày ra khỏi người cô ấy! Buông cô ấy ra, ngay lập tức!” Giọng Matt quát lên.

Tiếng gầm gừ nhỏ dãi của Tyler thoát biết thành tiếng tru ngạc nhiên. Cánh tay chặn ngang cổ họng Meredith giảm bớt sức ép, và không khí tràn vào phổi cô.

Có tiếng bước chân sầm sập chung quanh. “Tao đã mong được làm chuyện này từ lâu lắm rồi, Tyler à.” Matt nói, túm mớ tóc đỏ giật ngửa đầu gã ra phía sau. Rồi nắm đấm của Matt giăng thẳng vào chiếc mõm mới mọc của Tyler. Máu phụt ra từ cái mũi thú vật ướt ướt.

Âm thanh vang lên từ Tyler làm trái tim trong lồng ngực Meredith đông cứng lại. Gã lao vào Matt, vịn vịn người trong không trung, vượt giương ra. Matt ngã ra sau vì cú tấn công, còn Meredith choáng váng tìm cách nhấc mình lên khỏi mặt đất. Cô không thể, tất cả các bắp cơ đều đang run rẩy không thể kiểm soát. Nhưng có ai đó đã nhấc bổng Tyler ra khỏi người Matt như thể gã chẳng nặng hơn con búp bê là bao.

“Y như ngày xưa ấy, Tyler nhỉ,” Stefan nói khi đặt Tyler xuống và đứng đối mặt với gã.

Tyler trợn mắt nhìn trần trời có đến cả phút, rồi tìm cách bỏ chạy.

Gã nhanh như cắt, luồn lách như một con thú giữa những hàng bia mộ. Nhưng Stefan đã nhanh chân hơn, chặn mất đường thoát của gã.

“Meredith, cậu có đau không? Meredith ơi!” Bonnie đang quỳ xuống cạnh cô. Meredith gật đầu – cô vẫn chưa thể nói được – và để cho Bonnie đỡ lấy đầu mình. “Mình biết là phải ra tay ngăn tên đó lại sớm hơn, mình biết mà.” Bonnie tiếp tục lăm bầm lo lắng.

Stefan đang lôi Tyler lại. “Ta luôn biết người là một thằng không có đầu óc,” cậu ta xô Tyler vào một tấm bia, “nhưng ta không biết rằng người lại ngu xuẩn đến mức này. Ta cứ tưởng người đã học được bài học về chuyện tấn công các cô gái trong nghĩa địa rồi chứ, nhưng hoá ra là không. Đã vậy người còn ba hoa về chuyện mình đã làm với Sue nữa. Thật chẳng khôn ngoan chút nào, Tyler ạ”

68. Chương 68

Meredith nhìn cả hai người đang đứng đối diện với nhau. Thật khác nhau một trời một vực, cô tự nhủ. Mặc dù cả hai đều là những sinh vật của bóng tối theo một nghĩa nào đó. Stefan trông nhợt nhạt, đôi mắt xanh lục bùng bùng ngọn lửa đe dọa và căm phẫn, nhưng cậu ta toát lên một vẻ gì đó cao quý, gần như thanh khiết. Giống như một pho tượng thiên thần khắc khổ được tạc nên từ đá cẩm thạch. Tyler thì chẳng khác một con vật mắc bẫy. Gã khom lưng, thở dốc, máu và nước dãi trộn lẫn trên ngực. Đôi mắt vàng loé lên hận thù và sợ hãi, và những ngón tay gã co vào đuôi ra như muốn cào xé cái gì đó. Một âm thanh trầm trầm vang lên từ cổ họng Tyler.

“Đừng lo, lần này ta sẽ không nện cho ngươi một trận đau,” Stefan bảo. “Trừ khi ngươi tìm cách trốn. Tất cả chúng ta sẽ cùng lên chỗ nhà thờ trò chuyện một chút. Ngươi thích kể chuyện lắm mà, Tyler, vậy thì lần này có một câu chuyện ngươi phải kể lại ta nghe đấy.”

Tyler chồm về phía Stefan, nhắm vào cổ họng cậu ta. Nhưng Stefan đã lường trước. Meredith ngỡ rằng cả Matt và Stefan đều thích thú với chuyện giải toả nỗi cảm xúc tích tụ bấy lâu nay trong vòng vài phút tiếp sau đó, nhưng cô thì không, nên cô quay mặt đi.

Cuối cùng, Tyler bị trói gô lại bằng dây nylon. Gã vẫn đi được, hay ít ra là ngo nguẩy được. Stefan túm lưng áo gã giải đi cấp tốc ngược lên con đường dẫn đến nhà thờ.

Khi đã vào trong, Stefan xô Tyler xuống đất gần chiếc quan tài mở nắp. “Giờ thì,” cậu ta bảo, “Chúng ta sẽ nói chuyện. Và ngươi sẽ phải tỏ ra hợp tác, Tyler à, không thì ngươi sẽ rất, rất hối hận đấy.”

Chương 10

Meredith ngồi xuống bức tường cao đến đầu gối của ngôi nhà thờ đó. “Cậu nói rằng sẽ có nguy hiểm, nhưng lại không nói gì đến chuyện để mặc cho hán bốp cổ tôi chết, Stefan à.”

“Tôi xin lỗi. Tôi cứ hy vọng hán sẽ để lộ ra thêm thông tin gì đó, đặc biệt là sau khi thừa nhận chuyện đã có mặt ở đó khi Sue chết. Nhưng lẽ ra tôi không nên chần chừ mới phải.”

“Tao chẳng thừa nhận chuyện gì hết! Bọn mày không chứng minh được được gì đâu!” Tyler kêu lên. Âm sắc rên rỉ của loài vật đã quay trở lại trong giọng nói, nhưng trên đường đi khuôn mặt và cơ thể gã đã trở lại bình thường. Trở lại hình dạng người thì đúng hơn, Meredith thầm nghĩ. Mấy vết bầm tím, sưng húp và máu khô khó có thể coi là bình thường được.

“Đây không phải tòa án, Tyler,” cô bảo. “Bố mi chẳng giúp được gì i đâu.”

“Ngay cả khi đây có là tòa án đi chẳng nữa, bọn ta cũng nắm phần thắng trong tay thôi.” Stefan phụ họa. “Chắc cũng đủ để tống ngươi vào tù vì tội âm mưu giết người rồi.”

“Đó là nếu như không có ai chạy ngay về nhà, lấy muỗng pha trà của bà nội đun chảy ra và đúc thành đạn bạc đấy.” Matt chêm vào.

Tyler nhìn từ người này sang người khác. “Tao sẽ không khai gì đâu.”

“Tyler, mi biết mi là cái thứ gì không? Một tên chuyên đi bắt nạt người khác,” Bonnie bảo. “Và mấy đứa bắt nạt thì sớm muộn gì cũng khai thôi.”

69. Chương 69

“Mày không hề chùn tay khi đè một cô gái xuống đất, dọa nạt cô ấy,” Matt nói. “Nhưng khi bạn bè của cô ta xuất hiện thì mày lại sợ vãi cả mặt ra.”

Tyler chỉ quắc mắt nhìn cả nhóm.

“Thôi được, nếu ngươi không chịu nói thì thôi, để ta nói vậy,” Stefan lên tiếng. Cậu cúi xuống nhặt lên quyển sách dày cộp lấy từ thư viện. Một chân gác lên thành quan tài, Stefan để quyển sách lên đầu gối, mở nó ra. Ngay lúc đó, trông cậu ta giống Damon một cách đáng sợ.

“Đây là một quyển sách được viết bởi Gervase xứ Tilbury, Tyler ạ.” Stefan bảo. “Vào khoảng năm 1210 sau Công Nguyên. Một trong những thứ cuốn sách có nhắc đến, là người sói.”

“Mày không thể chứng minh được gì hết! Mày không có chứng cứ...”

“Câm miệng đi, Tyler!” Stefan nhìn gã. “Ta chẳng cần phải chứng minh gì hết. Ta có thể nhìn thấy nó, ngay cả lúc này. Người quen ta là ai rồi sao?” Một thoáng im lặng, rồi cậu ta nói tiếp. “Cách đây vài ngày, khi ta mới đến, có một điều bí ẩn. Một cô gái đã chết. Nhưng ai giết cô ấy? Và tại sao? Tất cả những manh mối ta nhìn thấy đều mâu thuẫn với nhau.

“Đó không phải một vụ giết người thông thường, do một kẻ tâm thần loài người nào đó ngoài đường gây ra. Ta có mặt báo từ người ta tin tưởng – và cả những chứng cứ khách quan nữa. Một tên sát nhân thông thường không thể dùng phép tác động vào bàn cầu cơ từ xa. Một tên sát nhân thông thường không thể kích nổ những nhà máy điện cách đó hàng trăm dặm được.

“Không, đây không phải là một kẻ có sức mạnh khủng khiếp cả về thể chất lẫn tâm tính. Từ những gì Vickie mô tả thì hắn rất giống ma cà rồng.

“Ngoại trừ chuyện là Sue Carson vẫn còn nguyên máu trong người. Một ma cà rồng hẳn đã uống máu cô không ít thì nhiều. Chẳng ma cà rồng nào chống lại cảm dỗ đó, đặc biệt là một sát thủ. Đó là lí do hắn giết chóc. Nhưng bác sĩ pháp y không tìm thấy lỗ thủng nào trên mạch máu của cô gái, và chỉ có một ít máu bị thất thoát. Chuyện này hoàn toàn vô lý.

“Và còn một điều nữa. Người đã có mặt trong căn nhà đó, Tyler à. Đêm đó người đã phạm sai lầm khi túm tay Bonnie, và ngày hôm sau lại phạm thêm một sai lầm nữa khi bỏ lỡ ba la cái miệng nói ra những chuyện người không thể nào biết được trừ khi có mặt ở đó.

“Vậy thì chúng ta suy ra được gì? Một ma cà rồng lão luyện, một tên sát nhân độc ác với vô khối Quyền năng? Hay một thằng học sinh trung học chuyên bắt nạt người khác, nhưng đến cả đi toilet cũng tự mình vấp té? Kẻ nào đây? Chứng cứ chỉ về cả hai hướng, và ta không thể nào đưa ra quyết định được.

“Rồi ta tự mình đi xem xét thi thể của Sue. Và thế là bí ẩn lớn nhất xuất hiện. Một vết cắn ngay đây.” Ngón tay Stefan vạch một đường thẳng bằng từ xương đòn trở xuống. “Một vết cắt truyền thống, điển hình – do ma cà rồng gây ra để chia sẻ máu của mình. Nhưng Sue không phải ma cà rồng, và không tự tạo ra vết cắt đó ỉnh. Có kẻ đã tạo ra nó khi cô ấy đang nằm chết trên mặt đất.”

70. Chương 70

Meredith nhắm mắt lại và nghe thấy tiếng Bonnie nuốt khan kể bên mình. Cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay Bonnie, nhưng vẫn tiếp tục lắng nghe. Lúc giải thích cho họ, Stefan đã không đi sâu vào chi tiết đến mức đó.

“Ma cà rồng không cần phải rạch lên người nạn nhân như thế, dùng răng là đủ.” Stefan nói, khẽ nhe răng của chính mình ra. “Nhưng nếu một ma cà rồng muốn hút máu cho kẻ khác uống, thì hắn có thể sẽ dùng dao rạch thay vì cắn.

“Điều đó làm cho ta bắt đầu nghĩ về máu. Người thấy đấy, máu rất quan trọng. Đối với ma cà rồng, máu mang đến sự sống, Quyền năng. Đó là tất cả những gì bọn ta cần để sinh tồn, và có những lúc cơn khát khiến chúng ta hóa điên. Nhưng nó còn có những công dụng khác nữa. Ví dụ như... để kết nạp chẳng hạn.

Sự kết nạp và Quyền năng. Thế là ta nghĩ đến hai thứ đó, cộng với những thứ ta đã nhìn thấy ở người trước đây lúc còn ở Fell’s Church, Tyler ạ. Những thứ lặt vặt mà ta đã không mấy để ý. Nhưng ta nhớ được một chuyện Elena đã kể về lịch sử gia đình người, nên đã quyết định kiểm chứng bằng cách đọc nhật ký của Honoria Fell.”

Stefan giơ lên một mảnh giấy lấy ra từ giữa những trang sách đang cầm trên tay. “Và nó nằm ngay đây, trong những dòng chữ Honoria viết. Ta đã phốt trang này ra để có thể đọc cho người nghe. Về bí mật nhỏ nhỏ của dòng họ Smallwood – nếu chịu khó tìm hiểu ẩn ý sâu xa của câu chuyện.”

Nhìn xuống tờ giấy, cậu ta cất giọng đọc.

“Ngày 12 tháng Mười Một .Nền đã làm,sợi đã xe xong.Chúng tôi sắp hết bột bắp và muối, nhưng sẽ qua được mùa đông thôi. Đêm qua có báo động, sói tấn công Jacob Smallwood khi anh ta từ rừng trở về. Tôi đã đắp vết thương bằng quả mâm xôi và vỏ cây liễu, nhưng nó quá sâu và tôi thấy sợ. Khi về nhà, tôi bèn gieo một quả và chỉ nói ình Thomas nghe kết quả.”

“Gieo quả có nghĩa là tiên đoán tương lai,” Stefan nói thêm, ngẩng đầu lên. “Honorina là người mà chúng ta hay gọi là phù thủy. Trong nhật ký, bà ta tiếp tục nhắc đến ‘vấn nạn sói’ ở nhiều khu vực khác trong vùng định cư – có vẻ như bất thành linh ở đó xảy ra rất nhiều vụ tấn công, đặc biệt là nhằm vào các cô gái trẻ. Honorina kể chuyện bà và ông chồng càng lúc càng trở nên lo lắng như thế nào. Và cuối cùng, là chuyện này:

Ngày 20 tháng Mười Hai. Lại xảy ra rắc rối liên quan đến sói ở nhà Smallwood. Cách đây vài phút, chúng tôi nghe có tiếng thét. Thomas nói đã đến lúc rồi. Hôm qua anh ấy đã đúc đạn. Anh nạp đạn vào súng trường và hai chúng tôi sẽ sang đó. Nếu như còn sống sót trở về, tôi sẽ viết tiếp.

Ngày 21 tháng Mười Hai. Đêm qua sang chỗ nhà Smallwood. Jacob bị thương rất nặng. Con sói đã chết.

Chúng tôi sẽ đem chôn Jacob trong nghĩa trang nhỏ dưới chân đồi. Cầu cho linh hồn anh ta được an nghỉ.

“Trong lịch sử chính thức của Fell’s Church,” Stefan nói, “những dòng đó được giải thích thêm: Thomas Fell cùng vợ sang tới nhà Smallwood thì thấy Jacob Smallwood lại bị một con sói tấn công, và con sói đã giết chết ông ta. Nhưng không phải vậy. Ý Honorina muốn nói ở đây, không phải con sói đã giết Jacob Smallwood, mà là Jacob Smallwood, con sói, đã bị giết.”

71. Chương 71

Stefan đóng quyển sách lại. “Ông ta là người sói, Tyler, cái ông cố ông sơ gì đó của người ấy. Ông ta trở thành như thế do bị người sói tấn công, và đã truyền lại cái gen người sói của mình cho đứa cháu trai và khi nó được tám tháng rưỡi thì ông chết. Cũng giống như cha người đã truyền lại cho người vậy.”

“Ta vẫn luôn biết ở mi có cái gì đó khác thường, Tyler à.” Bonnie lên tiếng, và Meredith mở mắt ra. “T a chẳng bao giờ xác định được nó là cái gì, nhưng trong tiềm thức vẫn có điều gì đó mách bảo với ta rằng mi rất kì quái.”

“Bọn ta vẫn hay nói đùa về chuyện đó,” Meredith nói, giọng vẫn còn khàn khàn. “Về ‘sự hấp dẫn thú tính’ và hàm răng trắng ớn của người. Bọn ta đâu có biết mình nói suýt tí nữa là trùng phóc.”

“Đôi lúc nhà ngoại cảm có khả năng đánh hơi ra được chuyện này.” Stefan thừa nhận. “Thậm chí ngay cả người thường có khi cũng cảm nhận được. Lẽ ra ta phải nhìn thấy điều đó mới phải, nhưng ta đã quá mải mê lo chuyện khác. Tuy nhiên, đó không phải là lí do để biện minh. Và rõ ràng là có một kẻ khác – tên sát nhân với năng lực tâm linh – đã nhìn ra ngay lập tức, đúng không Tyler? Một gã đàn ông mặc chiếc áo mưa cũ đến tìm người. Hắn ta cao, tóc vàng mắt xanh, và hắn đề nghị với người một cuộc trao đổi. Hắn sẽ chỉ cho người cách để khôi phục “đi sản” của cha ông để lại. Cách để trở thành một người sói thật sự. Để đổi lấy – thứ gì đó – về phần hắn.”

“Theo Gervase Tilbury” – Stefan gõ gõ cuốn sách trên đầu gối – “Một người sói không bị cản trực tiếp thì cần phải có một nghi lễ kết nạp. Tức là một người có thể mang gen người sói cả đời mà không hề biết, bởi vì nó không bao giờ được kích hoạt cả. Rất nhiều thế hệ của dòng họ Smallwood đã sinh ra và chết đi với gen đó ở dạng tiềm ẩn, bởi vì họ không biết cách làm sao đánh thức nó dậy. Nhưng người đàn ông mặc áo mưa thì biết. Hắn biết rằng người phải giết người và ném máu tươi. Sau đó thì đến đêm trăng rằm đầu tiên, người mới biến đổi được.” Stefan ngược nhìn lên, và Meredith theo ánh mắt cậu ta nhìn lên chiếc đĩa bạc trên bầu trời. Mặt trăng giờ đây trong vắt và hai chiều, chứ không còn là khối cầu đỏ phình to nữa.

Một thoáng nghi ngờ lướt qua những đường nét bị thít trên mặt Tyler, rồi cơn giận giữ trỗi dậy. “Chúng mày lừa tao! Chúng mày đã sắp đặt hết tất cả chuyện này!”

“Thông minh lắm.” Meredith bảo, và Matt để thêm “Không đùa đâu.” Bonnie liếm ngón tay, vạch con số 1 tưởng tượng lên tấm bảng điểm vô hình.

“Ta biết người sẽ không thể cưỡng lại việc đi theo một cô gái đến đây nếu biết cô ta sẽ ở một mình.” Stefan nói tiếp. “Người nghĩ nghĩa địa là một nơi rất lí tưởng cho việc giết chóc; bởi vì người sẽ khoác lác về chuyện mình làm, nên đã hy vọng người sẽ nói cho Meredith nghe nhiều hơn về kẻ sát nhân còn lại, cái tên đã thực sự ném Sue ra ngoài cửa sổ, cái tên đã rạch da cô ấy cho người uống máu. Tên ma cà rồng, Tyler. Hẳn là ai? Hẳn đang ẩn nấp chỗ nào?”

Về sôi sục hận thù nơi Tyler biến thành nụ cười khẩy. “Mày nghĩ là tao sẽ nói ày nghe chắc? Ông ta là bạn tao.”

72. Chương 72

“Hẳn không phải bạn người, Tyler. Hẳn đang lợi dụng người thì có, hẳn là một tên giết người.”

“Đừng có lún sâu thêm nữa, Tyler ạ.” Matt chen lời.

“Người đã là một công cụ trong tay hẳn sẵn rồi. Đã thế đêm nay người lại còn định giết cả Meredith. Chẳng chóng thì chày, người sẽ không còn khả năng quay đầu lại cho dù có muốn đi chẳng nữa. Khôn hồn thì dừng lại ngay ở đây đi. Hãy nói ra những điều mà người biết.”

Tyler nhe răng ra. “Tao sẽ khoogn nói ày nghe bất cứ chuyện gì đâu. Mày làm gì được tao nào?”

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Bầu không khí lập tức thay đổi, căng ra như dây đàn khi cả đám quay lại nhìn Tyler.

“Mi thực sự không hiểu gì sao?” Meredith nhỏ nhẹ nói. “Tyler, người đã tiếp tay giết chết Sue. Cô ấy chết vì một nghi lễ man rợ, để mi có thể biến thành cái thứ mà ta đang nhìn thấy đây. Mi cũng lên kế hoạch giết ta, và chắc chắn là cả Bonnie lẫn Vickie nữa. Bộ mi nghĩ bọn ta sẽ nương tay với mi sao? Mi tưởng bọn ta mang mi lên đây để đối xử tử tế với mi à?”

Im lặng như tờ. Nụ cười tắt dần trên môi Tyler. Gã nhìn từ người này sang người khác.

Tất cả đều trở như đá vững như đồng. Ngay cả khuôn mặt bé nhỏ của Bonnie cũng không hề lộ mảy may thương xót.

“Gervase xứ Tilbury có nhắc đến một điều rất thú vị.” Giọng Stefan gần như vui tươi. “Có một cách khả dĩ chữa khỏi căn bệnh người sói, ngoài đạn bạc truyền thống ra. Nghe đây.” Nhờ vào ánh trăng, cậu ta đọc được những dòng viết trong quyển sách đặt trên đầu gối. “‘Các lương y danh tiếng vẫn thường ghi chép lại rằng, nếu ma sói bị chặt đứt một chi thì chắc chắn sẽ quay trở lại hình dạng ban đầu.’ Gervase tiếp tục kể câu chuyện về Raimbaud xứ Auvergne, một ma sói đã khỏi bệnh khi bị người thợ mộc chặt mất chân sau. Dĩ nhiên là quần quai đau đớn khủng khiếp lắm, nhưng chuyện kể rằng Raimbaud đã cảm ơn ông thợ mộc vì ‘đã giúp hẳn tổng khứ được hình dạng bị nguyên rửa đáng ghét này mãi mãi.’” Stefan ngừng đầu lên. “Tôi đang nghĩ, nếu Tyler không chịu giúp chúng ta có được thông tin, thì ít ra chúng ta cũng phải đảm bảo sao cho hẳn không chạy rong giết người được nữa. Mọi người nghĩ thế nào?”

Matt cất tiếng. “Tôi nghĩ, nghĩa vụ của bọn mình là phải chữa khỏi cho Tyler.”

“Chỉ cần phải cắt bớt đi một chi của hẳn thôi mà.” Bonnie đồng tình.

“Chưa gì mình đã nghĩ ra được là nên cắt chi nào rồi đây.” Meredith lầm bầm.

Mắt Tyler lồi ra. Bên dưới lớp máu và bụi đất, khuôn mặt mọi khi đỏ lựng của gã tái mét. “Tụi mày nói xạo!”

“Mang rìu lại đây, Matt.” Stefan nói. “Meredith, cậu tháo một bên giày của hẳn ra đi.”

Khi cô làm theo, Tyler nhắm vào mặt cô mà đá. Matt tiến lại gần, kẹp cổ hẳn lại. “Đừng khiến cho tình cảnh của mày thêm tồi tệ nữa, Tyler.”

Bàn chân trần bị lột giày của Tyler to đùng, lòng bàn chân cũng nhóp nhóp mồ hôi như tay gã. Những sợi lông cứng thô kệch mọc ra tua tủa từ nhón chân cái, khiến cho Meredith nổi hết da gà.

73. Chương 73

“Làm xong đại cho rồi.” cô bảo.

“Tụi bay đừng có giỡn!” Tyler gầm lên, vùng vẫy đến mức Bonnie phải chụp lấy chân gã và quỳ tì lên nó. “Bọn mày không thể làm thế được! Không thể!”

“Giữ hẩn ngồi yên đi.” Stefan nói. Họ hè nhau giang tay giang chân Tyler ra, đầu gã bị cánh tay Matt khóa cứng, hai chân thì giạng ra và bị các cô gái đè chặt xuống đất. Stefan đặt một cành cây dày khoảng năm phân lên nắp mộ, đảm bảo sao cho Tyler nhìn thấy điều mình đang làm. Cậu giương rìu lên, chép phập một nhát dứt đôi khúc gỗ.

“Rìu này đủ bén.” Cậu ta nói. “Meredith, xắn quần Tyler lên, lấy một đoạn dây garô chặt hết cỡ phía trên mắt cá. Không thì hẩn sẽ mất hết máu mà chết đấy.”

“Bọn mày không được làm vậy!” Tyler đang gào thét. “Bọn mày khôôôôôông được!”

“Người thích la hét thì cứ việc, Tyler. Trên này làm gì có ai nghe thấy người, đúng không?” Stefan bảo.

“Mày đâu có tốt đẹp gì hơn ta!” Tyler rít lên, nước bọt phun phì phì. “Mày cũng giết chóc mà!”

“Ta biết rất rõ mình như thế nào.” Stefan nói. “Tin ta đi, Tyler. Ta biết rõ lắm. Mọi người sẵn sàng cả rồi chứ? Tốt. Giữ hẩn cho chặt vào, hẩn thề nào cũng nhảy dựng lên khi tôi làm chuyện này đấy.”

Tyler gào lên chẳng còn ra tiếng người nữa.

Matt ôm gã sao cho Tyler có thể trông thấy Stefan quỳ xuống, chuẩn bị tư thế và giương rìu lên phía trên mắt cá Tyler, ước lượng lực chém và khoảng cách.

“Đã đến lúc.” Stefan nói, giơ cao lưỡi rìu.

“Đừng! Đừng! Để tao nói! Để tao nói!” Tyler rú lên.

Stefan liếc nhìn gã. “Muộn rồi.” cậu ta lạnh lùng đáp, và bổ rìu xuống.

Lưỡi rìu nảy lên khi chạm vào mặt sàn đá một phát tỏa lửa, nhưng âm thanh đó bị nhận chìm bởi tiếng thét gào của Tyler. Phải đến vài phút sau gã mới nhận ra lưỡi rìu không hề chạm vào chân mình. Tyler dừng lại lấy hơi, nghẹn ngào quay ngoắt sang nhìn Stefan bằng đôi mắt điên dại như muốn lòi khỏi tròng.

“Nói đi.” Stefan cất giọng lạnh như tiền.

Cổ họng Tyler bật ra những tiếng rên rỉ, gã sùi cả bọt mép. “Tao không biết tên lão,” gã lảo đảo. “Nhưng ngoại hình lão đúng như mày tả. Và mày nói đúng, lão là ma cà rồng! Tao đã nhìn thấy lão uống sạch bách máu một con hươu đực cỡ bự khi nó vẫn còn đang vùng vẫy. Lão lừa tao.” Tyler nói thêm, giọng lại nhuốm mùi rên rỉ. “Lão dám nói tao sẽ mạnh hơn tất cả mọi người, mạnh ngang với lão. Lão nói tao có thể có được bất kì đứa con gái nào mà tao muốn, theo bất cứ kiểu nào mà tao muốn. Lão quái đó lừa tao.”

“Lão nói rằng người có thể giết người mà không phải chịu hậu quả chứ gì.” Stefan nói.

“Lão nsoi đêm đó tao có thể xử con nhỏ Caroline. Đáng đời nó vì cái tội dám đá tao. Tao muốn nó phải van xin kia – nhưng chẳng biết làm cách nào nó đã trốn thoát được khỏi nhà. Tao cứ việc giết Caroline và Vickie, lão nói vậy. Lão chỉ cần Bonnie và Meredith thôi.”

74. Chương 74

“Nhưng người vừa định giết Meredith đấy thôi.”

“Đó là bây giờ. Bây giờ mọi thứ khác rồi, đồ ngu. Lão nói không vấn đề gì.”

“Vì sao thế?” Meredith hạ giọng hỏi Stefan.

“Có lẽ bởi vì các cậu đã thực hiện xong vai trò của mình,” cậu ta đáp. “Các cậu đã mang được tôi tới đây.” Rồi cậu nói tiếp. “Được rồi, Tyler, hãy chứng tỏ rằng người đang hợp tác. Nói xem bọn ta có thể hạ được tên này bằng cách nào?”

“Hạ lão hả? Tụi bây khùng rồi!” Tyler phá lên cười sảng sặc, thế là Matt bèn kẹp cổ gã chặt hơn nữa. “Ê, mày muốn siết cổ tao thì cứ việc, nhưng đó vẫn là sự thật. Lão bảo tao rằng lão là một trong các Tiền Bồi, một trong những Nguyên Bản, trời mới biết nó nghĩa là gì. Lão nói đã tạo ra ma cà rồng từ trước khi có cá Kim Tự Tháp, rằng lão đã thỏa thuận với quỷ dữ. Mày có đóng cọc qua tim thì lão cũng chẳng hề hấn gì đâu. Mày không thể giết lão được.” Tiếng cười của gã càng lúc càng trở nên hoang dại.

“Hắn đang trốn ở đây, hả Tyler?” Stefan bật ra. “Ma cà rồng nào cũng cần nơi để ngủ. Chỗ đó ở đâu?”

“Lão sẽ giết tao nếu tao nói ra. Lão ăn thịt tao thật đó. Chúa ơi, phải chi tao tả được ày nghe lão ta làm gì con hươu đó trước khi nó chết...” Tròng cười của Tyler gần như chuyển thành tiếng nấc.

“Vậy thì người càn phải giúp cho chúng ta tiêu diệt hắn trước khi hắn tìm ra người, đúng không nào? Điểm yếu của hắn là gì? Phải hạ hắn bằng cách nào?”

“Chú ơi, con hươu tội nghiệp đó...” Tyler khóc tu tu như con nít.

“Còn Sue thì sao? Người có khóc thương cho cô ấy không?” Stefan nạt. Cậu ta nhặt rìu lên. “Ta nghĩ người đang làm tổn thời gian của bọn ta đây.” Cậu bảo.

Lưỡi rìu giương lên.

“Đừng! Đừng! Tao sẽ nói; tao sẽ nói mày nghe một chuyện. Có một loại gỗ có thể làm lão bị thương – không giết được, nhưng làm bị thương. Lão có thừa nhận chuyện đó nhưng lại không chịu nói tao nghe là loại nào! Tao thề với mày đó là sự thật!”

“Vậy vẫn chưa đạt yêu cầu, Tyler ạ.” Stefan nói.

“Làm ơn đi mà – tao sẽ nói mày nghe đêm nay lão đi đâu. Nếu tụi mày chạy nhanh đến đó thì may ra có thể cản lão được đấy.”

“Ý người là sao, đêm nay hắn đi đâu? Nói nhanh lên xem nào?”

“Lão tới nhà con bé Vickie, được chưa? Lão nói tối nay bọn tao mỗi người sẽ được một mạng. Thông tin này có ích, đúng không? Nếu tụi bay nhanh lên thì biết đâu có thể tới kịp đấy.”

Stefan như hóa đá, và Meredith thấy nhịp tim mình tăng tốc. Vickie. Họ thậm chí còn không nghĩ đến chuyện Vickie bị tấn công nữa.

“Damon đang canh chừng cô ấy mà.” Matt kêu lên. “Đúng không, Stefan? Đúng không?”

75. Chương 75

“Lý thuyết là thế,” Stefan đáp. “Lúc tôi đi anh ta còn ở đó. Nếu có gì xảy ra thì anh ấy phải gọi tôi chứ...”

“Các cậu ơi,” Bonnie thì thào, mắt mở to thao láo, môi run rẩy. “Tôi nghĩ chúng ta phải đến đó ngay lập tức.”

Họ dán mắt vào cô, rồi cùng chuyển động một lúc. Stefan vút lưỡi rìu đánh choang trên mặt đất.

“Ê, tụi bây không thể bỏ tao lại như thế này được! Làm sao mà tao lái xe? Lão sẽ quay lại đây tìm tao mất! Quay lại đây cỡi trời cho tao!” Tyler ré lên. Chẳng ai thèm trả lời.

Cả bọn chạy bổ xuống chân đồi và nhào vào xe Meredith. Meredith lái như điên, ôm cua gắt và phóng xe qua những tấm biển báo dừng, nhưng một phần trong cô lại không muốn tới chỗ nhà Vickie. Phần đó muốn quay xe lại và lái sang đường khác thôi.

Mình bình tĩnh mà, mình là người lúc nào cũng bình tĩnh, cô tự nhủ. Nhưng đó chỉ là bề ngoài. Meredith biết rất rõ người ta có thể khoác lên vẻ điềm tĩnh đến mức nào dù cho bên trong mọi thứ như đang vỡ vụn ra.

Họ rẽ qua ngã tư cuối cùng để vào đường Birch, và Meredith thắng gấp.

“Ôi, Chúa ơi!” Bonnie la lên từ trong băng ghế phía sau. “Không! Không!”

“Nhanh lên!” Stefan kêu. “Biết đâu vẫn còn cơ hội.” Cậu ta giạt cửa lao ra khi xe vẫn còn chưa dừng lại. Nhưng ở phía sau, Bonnie đã khóc nức lên.

Chương 11

Xe họ trượt dài đến sau một trong những chiếc xe cảnh sát đang đỗ xiên xẹo trên đường. Khắp nơi là ánh sáng, ánh sáng chớp nháy xanh, đỏ, vàng, ánh sáng bùng lên từ phía nhà Bennett.

“Ở lại đây.” Matt gần giọng rồi lao nhanh ra ngoài, theo chân Stefan.

“Không!” Bonnie ngẩng phắt lên; cô muốn túm lấy cậu ta lôi lại. Cơ buồn nôn chóng mặt Bonnie cảm thấy kể từ lúc Tyler nhắc đến tên Vickie đang phủ trùm lấy cô. Đã quá trễ, cô biết ngay từ đầu là đã quá trễ. Matt chỉ tổ khiến cho cậu ta cũng bị giết luôn mà thôi.

“Cậu ở lại đi, Bonnie – khóa cửa chặt. Mình sẽ chạy theo họ.” Đó là Meredith.

“Không! Mình phát ốm lên vì suốt ngày bị thiên hạ bắt phải ở lại rồi!” Bonnie hét lên, vùng vẫy tìm cách thoát khỏi sợi dây an toàn và cuối cùng cũng mở được nó ra. Tuy đang khóc, cô vẫn thấy đường chui ra khỏi xe và chạy về phía nhà Bennett. Có tiếng Meredith chạy theo ngay phía sau.

Mọi hỗn loạn dường như đều tập trung ở trước nhà: tiếng người la lối, tiếng một phụ nữ kêu thét, tiếng rè rè của bộ đàm trên xe cảnh sát. Bonnie và Meredith chạy thẳng ra sau nhà, chỗ cửa sổ phòng của Vickie. Cảnh tượng này sao lại kì quái như thế? Bonnie điên cuồng nghĩ khi họ đến nơi. Cái cô đang nhìn rõ ràng là kì quái, nhưng cô lại không thể giải thích được vì sao như vậy. Cửa sổ phòng Vickie mở toang – nhưng thật là vô lí, bởi vì khung giữa của cửa sổ loại đó không bao giờ mở ra cả. Bonnie nghĩ thầm. Nhưng nếu vậy thì tại sao màn cửa lại phấp phới bay như tà áo thế kia?

Không phải mở ra, mà bị đập vỡ. Kính văng đầy trên lối đi rải sỏi, vỡ vụn ra dưới chân họ. Trên khung cửa trống hoác còn sót lại những mảnh kính vỡ, nhìn như những chiếc răng nhe ra. Nhà của Vickie đã bị đột nhập.

76. Chương 76

“Cậu ấy đã mới hẳn vào nhà.” Bonnie gào lên trong cơn tức giận khổ sở. “Tại sao cậu ấy lại làm thế chứ? Tại sao?”

“Ở lại đây nhé.” Meredith đáp, cố gắng liếm đôi môi khô khan.

“Đừng có nói cái câu đó nữa. Mình hết chịu nổi rồi, Meredith. Mình đang điên đây. Và mình căm thù hẳn ta.” Cô chụp lấy tay Meredith và tiến về phía trước.

Lỗ hổng càng lúc càng gần hơn. Hai tấm màn khẽ lay động. Kề hở ở giữa đủ để học quan sát bên trong.

Vào giây cuối, Meredith chột xỏ Bonnie ra và nhìn vào trong đó trước. Chẳng tích sự gì, năng lực tâm linh trong Bonnie đã thức tỉnh và kịp mách bảo cho cô về nơi này. Cũng giống như hố sâu để lại trên mặt đất sau khi thiên thạch rơi xuống và phát nổ, hay tàn tích cháy đen của khu rừng sau một trận hỏa tai. Quyền năng và bạo lực vẫn còn vang rền trong không khí, nhưng sự kiện chính đã chấm dứt. Nơi này đã bị xâm phạm.

Meredith quay đi, gập người lại như muốn nôn mửa. Tay siết chặt đến nỗi móng bấm cả vào da thịt. Bonnie chồm tới nhìn vào bên trong.

Thứ đầu tiên xộc vào mũi cô là một mùi ẩm ướt và tanh tanh. Bonnie gần như có thể ném được, nó có vị như vô tình cần phải lười vậy. Loa đang phát một bài gì đó mà cô không thể nghe thấy trên nền tiếng la hét từ phía trước và tiếng ong ong trong chính lỗ tai mình. Đôi mắt đã điều chỉnh với bóng tối bên ngoài nhà của cô chỉ nhìn thấy toàn một màu đỏ. Chỉ màu đỏ mà thôi.

Bởi vì đó là màu sắc mới của phòng Vickie. Màu xanh da trời nhạt đã biến mất. Giấy dán tường đỏ, gối tựa cũng đỏ. Những vũng màu đỏ rải rác khắp mặt sàn. Như có đứa trẻ nào vừa vớ được thùng sơn màu đỏ và nổi cơn phá phách vậy.

Máy hát phát ra một tiếng ‘cách’ và kim đọc đĩa quay trở lại từ đầu. Bonnie nhận ra bài hát khi nó bắt đầu lại với một cú sốc.

Đó là bài “Ngủ ngon... Em yêu.”

“Đồ yêu quái.” Bonnie thốt lên, bao tử quặn lại vì đau. Tay cô siết khung cửa càng lúc càng chặt. “Đồ yêu quái, ta căm thù ngươi! Ta căm thù ngươi!”

Nghe thấy thế, Meredith ngẩng lên, quay lại nhìn cô. Cô bạn run rẩy vén tóc và ráng hít thở thật sâu, làm như thế vẫn còn giữ được bình tĩnh. “Cậu làm đứt tay rồi kìa.” cô bảo. “Lại đây mình xem nào.”

Bonnie thậm chí còn không nhận ra này giờ mình đang bám vào kính vỡ. Cô để cho Meredith nắm lấy tay mình, nhưng thay vì để cho bạn kiểm tra vết thương, Bonnie lại lắt tay túm chặt lấy chính bàn tay lạnh lẽo của Meredith. Sắc diện Meredith rất tồi tệ: Đôi mắt đen đờ dần, đôi môi tái xanh thì run rẩy. Vậy mà cô bạn vẫn ráng chăm sóc cho Bonnie, ráng giữ cho bản thân luôn bình tĩnh.

“Thôi nào.” Bonnie nói, dăm dăm nhìn bạn. “Khóc đi, Meredith. Hết lên cũng được nữa. Những hãy tìm cách giải tỏa nó. Không cần phải kiềm nén mọi thứ trong lòng và tỏ ra can đảm đâu. Hôm nay cậu có toàn quyền ddeer hoảng loạn cơ mà.”

77. Chương 77

Trong một thoáng Meredith chỉ đứng đó run rẩy, nhưng rồi cô lắc đầu nặn ra một nụ cười méo xệch. “Mình không thể. Tính mình không làm vậy được. Thôi, để mình xem tay cậu đi.”

Bonnie đã định cãi, nhưng ngay lúc đó Matt chợt xuất hiện ở khúc quanh. Cậu ta xăm xăm bước tới và nhìn thấy hai cô gái đứng đó.

“Các cậu đang làm cái gì?” Matt mở miệng, nhưng rồi nhìn thấy khung cửa sổ.

“Vickie chết rồi.” Meredith thần thờ.

“Tôi biết.” Matt trông như một bóng ma nhợt nhạt của chính cậu. “Đằng trước người ta có nói. Họ đang khiêng ra cái...” cậu nghẹn lời.

“Bọn mình đã làm hỏng bét. Ngay cả khi đã hứa với cậu ấy...” Meredith cũng bỏ lửng câu. Còn biết nói gì hơn nữa đây.

“Nhưng giờ cảnh sát sẽ phải tin tội mình.” Bonnie thốt lên, cô nhìn từ Matt sang Meredith, ráng tìm một điều gì đó để bầu vịu vào. “Họ phải tin.”

“Không đâu.” Matt đáp. “Họ không tin đâu, Bonnie à. Bởi vì họ nói đây là một vụ tự sát.”

“Tự sát à? Họ có nhìn thấy cái phòng đó không vậy? Vậy mà dám gọi tự sát hả?” Bonnie to tiếng, giọng càng lúc càng tăng âm vực.

“Họ nói thần kinh của Vickie không được ổn định. Người ta nói cô ấy – chụp được cây kéo...”

“Ồi Chúa ơi.” Meredith ngoảnh mặt đi.

“Thiên hạ nghĩ, có lẽ cô ấy mắc cảm tội lỗi vì đã giết chết Sue.”

“Có người đã đột nhập vào nhà.” Bonnie hung hăng nói. “Họ phải thừa nhận chuyện đó chứ!”

“Không đâu.” Giọng Meredith nhẹ hẫng, như thể cô đang rất mệt mỏi. “Nhìn cửa sổ chỗ này xem. Kính vỡ ra ngoài hết cả. Ai đó đã đập vỡ nó từ bên trong kia.” Và đó chính là điểm quái gở cuối cùng của bức tranh, Bonnie nghĩ thầm.

“Có lẽ hần, để thoát ra ngoài.” Matt bảo. Họ im lặng nhìn nhau như những kẻ thất trận.

“Stefan đâu rồi?” Meredith khẽ hỏi Matt. “Cậu ta có phơi mặt ra phía trước để mọi người nhìn thấy không đấy?”

“Không, khi biết cô ấy đã chết, cậu ta quay ngược lại đi về hướng này. Tôi chạy theo tìm cậu ấy đấy. Chắc chỉ đâu đó quanh đây thôi...”

“Suyt!” Bonnie bảo. Tiếng la lối từ đằng trước đã ngưng. Tiếng phụ nữ gào thét cũng thế. Trong bầu không khí tương đối im lặng, họ có thể nghe thấy loáng thoáng một giọng nói từ từ bên kia rặng cây óc chó sau sân.

“... trong khi lẽ ra anh đang phải trông chừng cô ấy?”

Giọng nói đó khiến Bonnie nổi hết da gà. “Chính là cậu ấy!” Matt kêu. “Và cậu ta đang ở cùng Damon. Đi thôi nào!”

Khi đã ở giữa những tán cây, Bonnie có thể nghe rõ tiếng Stefan. Hai anh em trai đang đối mặt dưới ánh trăng.

“Tôi đã tin tưởng anh, Damon. Tôi đã tin anh!” Stefan kêu lên. Bonnie chưa từng thấy cậu ta giận dữ như thế, ngay cả lúc trong nghĩa địa với Tyler. Nhưng đây không chỉ đơn thuần là giận dữ không thôi.

78. Chương 78

“Vậy mà anh cứ để mặc cho nó xảy ra.” Stefan tiếp tục nói mà không thêm đếm xỉa gì đến Bonnie và những người còn lại vừa xuất hiện, không cho Damon một cơ hội nào để trả lời. “Tại sao anh không làm gì cả? Nếu anh hèn quá không dám đánh lại hắn thì ít ra cũng có thể gọi tôi mà. Thế mà anh chỉ biết đứng đó mà nhìn!”

Khuôn mặt Damon trở lì không cảm xúc. Đôi mắt đen lấp lánh, và chẳng còn chút gì là uể oải hay lười nhác trong dáng điệu của anh ta nữa. Trông Damon cứng đờ, thẳng đuồn như một tấm kính. Anh ta mở miệng ra định nói, nhưng Stefan đã cắt ngang.

“Đó là lỗi tại tôi. Lẽ ra tôi phải biết trước mới phải. Tôi đã biết trước. Ai cũng biết, họ đã cảnh báo tôi, vậy mà tôi nào có nghe.”

“Ồ, thế sao?” Damon ném một cái nhìn sang phía Bonnie đang đứng bên lề, cô lạnh hết cả người.

“Stefan, khoan đã.” Matt lên tiếng. “Tôi nghĩ là..”

“Lẽ ra tôi nên nghe lời họ mới đúng!” Stefan vẫn bưng bưng phần nộ. Cậu ta thậm chí còn không nghe thấy Matt nói gì. “Lẽ ra tự tôi phải ở lại với cô ấy. Tôi đã hứa rằng cô ta sẽ an toàn – một lời hứa cuối! Chắc Vickie chết mà vẫn nghĩ rằng tôi phản bội cô ấy.” Bonnie có thể nhìn thấy điều đó trên vẻ mặt của Stefan, mặc cảm tội lỗi như thứ acid đang gặm nhấm bên trong cậu. “Phải chi tôi có ở đó thì...”

“Thì mày cũng chết luôn rồi!” Damon rít lên. “Cái tên mày đang dây vào chẳng phải ma cà rồng loại thường đâu. Hắn ta chắc chắn sẽ bẻ mày làm đôi y như bẻ một cái que khô vậy...”

“Thà như vậy còn tốt hơn!” Stefan thét lên. Ngực cậu ta phập phồng theo nhịp thở. “Thà tôi chết còn hơn đứng bên lề gương mặt nhìn! Chuyện gì đã xảy ra, hả Damon?” Stefan đã kiểm soát lại được bản thân, cậu ta rất bình tĩnh, quá bình tĩnh nữa là đằng khác; đôi mắt xanh lục cháy rực trên khuôn mặt nhợt nhạt, và khi Stefan cất tiếng, giọng cậu tàn nhẫn và độc địa. “Anh đang mãi mê bám váy đứa con gái nào chứ gì? Hay là không đủ hứng thú để nhắc tay can thiệp?”

Damon không nói tiếng nào. Mặt anh ta cũng trắng nhợt đi chẳng khác gì người em, tất cả cơ bắp trên người đều gồng lên, cứng đờ, những đợt sóng thịnh nộ đen tối càng lúc càng dâng lên trong lúc Damon đứng nhìn Stefan.

“Hoặc cũng có thể chuyện đó khiến anh khoái trá cũng nên.” Stefan nói tiếp, bước thêm nửa bước về phía trước để nhìn thẳng vào mặt Damon. “Chắc là vậy rồi, anh thích thú được ở cùng một tên sát nhân khác chứ gì. Cảm giác có tuyệt không, hả Damon? Hắn có cho anh đứng xem không?”

Damon giương nắm đấm lên thẳng vào mặt Stefan.

Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi Bonnie chẳng kịp nhìn. Stefan ngã sòng soài trên nền đất ẩm. Meredith kêu lên một tiếng gì đó và Matt nhảy bổ ra trước mặt Damon.

Can đảm thật, Bonnie choáng váng nghĩ bụng, nhưng ngu ngốc. Bầu không khí tích tụ đầy năng lượng điện. Stefan đưa tên lên miệng, vết máu có màu đen thẫm trong ánh trắng. Bonnie nhào đến bên cạnh, túm chặt cánh tay cậu ta.

79. Chương 79

Damon lại nhào tới định đánh tiếp. Matt lùi lại, quỳ xuống cạnh Stefan, một tay giơ ra.

“Đủ rồi, cả hai người! Đủ rồi đấy!” Cậu la lớn.

Stefan đang tìm cách gượng dậy. Bonnie càng túm chặt tay cậu ta hơn. “Dừng! Stefan, dừng! Dừng mà!” Cô khấn khoản. Meredith cũng ghì chặt cánh tay bên kia.

“Damon, bỏ đi! Làm ơn bỏ đi, được không?” Matt đánh giọng lại.

Bọn mình điên hết rồi mới xen vào chuyện này, Bonnie nhủ bụng. Tìm cách ngăn cản hai ma cà rồng giận dữ đang đánh nhau cơ chứ. Họ dám giết cả lũ chỉ vì muốn bọn mình ngậm miệng lại. Damon sẽ đập Matt bẹp như một con ruồi mất.

Nhưng Damon đã dừng tay khi thấy Matt chắn trước mặt. Quang cảnh như đông lại một lúc lâu, không ai nhúc nhích gì, tất cả đều cứng người lại vì căng thẳng. Rồi Damon từ từ thả lỏng cơ thể.

Anh ta buông thông tay, chậm chậm hít một hơi. Bonnie nhận ra này giờ chính mình cũng đang nín thở, cô bèn thở ra nhẹ nhàng.

Khuôn mặt Damon lạnh lẽo như bức tượng được tạc ra từ băng đá. “Thế đấy, mày muốn sao cũng được,” anh ta nói, giọng lạnh như tiền. “Nhưng tao kể như xong việc ở đây rồi nhé. Tao sẽ đi. Và lần này, nếu như mày còn đi theo tao, em trai, tao sẽ giết mày. Không cần biết có hứa hẹn gì hay không.”

“Tôi không theo anh nữa đâu.” Stefan đáp vọng lên, giọng nghe như đang nuốt miếng chai.

Damon kéo áo khoác lên, vuốt cho nó phẳng phiu lại. Thoáng liếc mắt sang Bonnie mà dường như chẳng thấy cô, anh ta xoay lưng bỏ đi, rồi bỗng nhiên quay lại nói rành mạch từng tiếng, mỗi lời như một mũi tên nhắm vào Stefan.

“Tao đã cảnh báo mày rồi mà.” Damon nói. “Về con người tao, và về phe sẽ chiến thắng. Lẽ ra mày nên lắng nghe lời tao, em trai bé bỏng ạ. Từ đêm nay, chắc mày đã học được điều gì đó rồi nhỉ.”

“Tôi đã học được cái giá của việc tin tưởng anh rồi.” Stefan đáp. “Biến đi, Damon. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy bản mặt của anh nữa.”

Không nói thêm lời nào, Damon quay lưng lại và biến mất vào trong bóng tối.

Bonnie buông Stefan ra, gục đầu vào tay.

Stefan đứng dậy, rùng người như con mèo này giờ bị kèm chân. Cậu ta bước ra xa mọi người một chút, ngoảnh mặt đi hướng khác, rồi đứng thờ người ra đó. Cơ thịnh nộ dường như bốc hơi khỏi Stefan cũng nhanh như lúc nó đến.

Bọn mình nên nói gì bây giờ nhỉ? Bonnie ngẩng lên, tự hỏi. Còn biết nói gì nữa đây? Stefan đã đứng trong một chuyện: họ đã cảnh báo cậu ta về Damon, nhưng cậu ta không nghe. Dường như Stefan thực sự tin rằng có thể tin tưởng anh trai mình được. Và rồi tất cả đều trở nên chủ quan, đều dựa dẫm vào Damon bởi vì điều đó dễ làm, và họ cần sự trợ giúp. Chẳng ai tranh cãi gì về chuyện để Damon canh chừng Vickie tới nay cả.

Cả đám đều có lỗi. Nhưng Stefan sẽ là người tự dẫn vật mình về chuyện này đến chết thì thôi. Bonnie biết, đằng sau cơn giận dữ không kiềm chế của cậu ta với Damon là sự xấu hổ và ăn năn của chính Stefan. Cô tự

hỏi không biết Damon có hiểu, hay quan tâm đến chuyện đó không. Cô cũng tự hỏi chuyện gì đã thực sự xảy ra tối nay. Giờ khi Damon đi mất rồi, có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ biết được.

80. Chương 80

Dù sao đi nữa, Bonnie nghĩ bụng, anh ta đi mất cũng là điều hay.

Ngoài kia, những âm thanh ồn ào lại trỗi dậy: tiếng xe hơi rồ máy trên đường, tiếng còi báo động thoáng ré lên, tiếng những cánh cửa đóng sập lại. Lúc này tạm thời họ được an toàn giữa những tán cây, nhưng không thể cứ ở lại đây mãi được.

Meredith chống một tay lên trần, nhắm mắt lại. Bonnie nhìn từ cô bạn sang Stefan, sang phía ánh sáng hắt ra từ căn nhà yên ắng của Vickie đằng sau rặng cây. Một đợt sóng kiệt sức quét qua người cô. Tất cả lượng adrenaline trong máu đã giúp cô trụ vững từ chiều đến giờ đều bốc hơi sạch. Bonnie thậm chí chẳng còn giận dữ gì về cái chết của Vickie nữa, chỉ thấy buồn bã, muốn bệnh và vô cùng, vô cùng mệt mỏi mà thôi. Cô ước gì mình được về nhà, chui vào giường và trùm chăn kín đầu.

“Tyler.” Bonnie bật ra thành tiếng. Khi tất cả mọi người đều quay lại nhìn, cô nói tiếp, “Bọn mình bỏ tên đó lại trong nhà thờ đó mất rồi. Hẳn là niềm hy vọng cuối cùng của chúng ta. Phải bắt hắn giúp đỡ mình.”

Điều đó khuấy động tất cả mọi người. Stefan lặng lẽ quay lại, không nói mà cũng tránh không nhìn vào mắt ai khi theo chân những người kia quay trở ra đường lớn. Xe cảnh sát và cứu thương đã không còn ở đó, cả bọn lái xe quay lại nghĩa trang mà không gặp trở ngại gì.

Nhưng khi tới nhà thờ đó thì Tyler đã không còn ở đó nữa rồi.

“Tội mình quên trói chân nó.” Matt nặng nhọc lên tiếng, mặt nhăn nhó vì tự oán trách mình. “Chắc nó đi bộ, tại xe nó vẫn còn dưới kia mà.” Hoặc là đã bị bắt mất, Bonnie nghĩ bụng. Trên mặt đất không có dấu vết gì để biết được giả thiết nào đúng.

Meredith ngồi xuống chỗ bức tường cao đến đầu gối, tay day day sống mũi.

Bonnie ngồi bệt xuống dựa lưng vào tháp chuông.

Họ đã thảm bại, tóm lại là như vậy. Họ đã thua và hẳn ta đã thắng. Mọi thứ họ làm hôm nay đều đã kết thúc trong thất bại.

Và Stefan, cô biết, đang tự giành lấy toàn bộ trách nhiệm trên vai cậu ta.

Bonnie đưa mắt nhìn mái đầu tóc sẫm cúi gằm ở băng ghế trước khi họ lái xe về nhà trọ. Một suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu, khiến cô bủn rủn cả người. Giờ khi Damon đi mất rồi, chỉ còn có mỗi Stefan bảo vệ họ. Nếu chính bản thân Stefan mà yếu đuối hay kiệt sức thì...

Bonnie cắn môi khi Meredith dừng xe lại trước kho thóc. Một ý tưởng đang thành hình trong óc, khiến cô bứt rứt khó chịu, thậm chí sợ hãi, nhưng khi nhìn sang Stefan lần nữa, Bonnie hạ quyết tâm.

Chiếc Ferrari vẫn đỗ phía sau kho thóc – rõ ràng là Damon đã bỏ nó lại. Bonnie tự hỏi không biết anh ta tính đi chuyển quanh vùng bằng cách nào, rồi chợt nghĩ đến đôi cánh. Đôi cánh quạ đen thẫm, mạnh mẽ, mịn như nhung với chiếc lông óng ánh sắc cầu vồng. Damon đâu cần đến xe hơi làm gì.

81. Chương 81

Họ vào trong nhà trọ vừa đủ lâu để Bonnie gọi về cho bố mẹ, bảo rằng cô sẽ ngủ lại nhà Meredith. Đây là ý tưởng của chính cô. Nhưng sau khi Stefan đã leo thang lầu lên căn phòng áp mái, Bonnie bèn giữ Matt lại ở hiên trước.

“Matt? Tôi nhờ cậu một chuyện được không?”

Matt quay sang, đôi mắt xanh mở to. “Tôi sợ câu này lắm. Mỗi lần Elena dùng những từ đó là y như rằng...”

“Không, không, không có gì ghê gớm đâu. Tôi chỉ muốn nhờ cậu lo cho Meredith về nhà an toàn thôi.” Cô ra dấu về phía cô bạn, lúc này đang bước đến chỗ để xe.

“Nhưng cậu cũng đi với bọn tôi mà.”

Bonnie nhìn qua cánh cửa mở về phía cầu thang. “Không. Tôi nghĩ mình sẽ ở lại một chút. Stefan có thể lái xe chở tôi về. Tôi có vài chuyện muốn nói với cậu ta.”

Matt ngỡ ngàng. “Nói chuyện gì với cậu ta mới được?”

“Vài chuyện. Tôi chưa thể giải thích lúc này. Nhé, Matt, làm ơn?”

“Nhưng... thôi được rồi. Tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm. Cậu muốn làm gì thì làm. Hẹn mai gặp lại.” Cậu ta bỏ đi, tỏ vẻ khó hiểu và bực bội.

Chính Bonnie cũng thấy khó hiểu trước thái độ của Matt. Còn sức hay không còn sức thì cậu ta cũng đâu cần quan tâm đến việc cô muốn nói chuyện với Stefan? Nhưng chẳng có thời gian để mà thắc mắc. Bonnie đứng đối mặt với cái thang lầu, ngẩng cao đầu hùng dũng tiến bước.

Đèn trần trên gác bị mất bóng nên Stefan đã thắp một cây nến. Cậu nằm sóng soài trên giường, chân trong chân ngoài, mắt nhắm nghiền. Có lẽ là đang ngủ. Bonnie rón rén lại gần và hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh.

“Stefan?”

Cậu ta mở bừng mắt. “Tôi tưởng cậu về rồi chứ.”

“Họ về. Tôi ở lại.” Chúa ơi, nhìn Stefan tái mét, Bonnie thầm nghĩ. Cô hấp tấp đập ngay vào chủ đề chính.

“Stefan này. Tôi đã nghĩ rồi. Giờ không còn Damon nữa, cậu là người duy nhất có thể bảo vệ chúng tôi khỏi tên sát nhân này. Thế có nghĩa là cậu phải mạnh mẽ, mạnh mẽ hết mức có thể. Và, ừm, tôi chợt nghĩ ra rằng có thể... cậu biết đây... có thể cậu cần...” Cô bỏ lửng câu nói. Bonnie vẩn vò miếng gạch bằng bó vết thương tạm thời làm bằng khăn gasy trong vô thức. Máu vẫn đang rỉ ra từ chỗ mảnh kính làm đứt tay cô.

Stefan nhìn xuống theo hướng mắt Bonnie. Rồi cậu ta thoát nhìn lên khuôn mặt cô, trông thấy sự khẳng định trên đó. Một khoảng im lặng kéo dài.

Rồi cậu lắc đầu.

“Nhưng tại sao mới được? Stefan, tôi không muốn bắt lịch sự, nhưng nói thật là nhìn sắc diện cậu rất kém. Cậu mà lặn ra xử thì chẳng giúp ích gì được cho ai đâu. Và... tôi chẳng bận tâm, miễn là cậu uống ít. Ý tôi là, đâu có ảnh hưởng gì đâu, đúng không nào? Chắc cũng chẳng đau đến thế. Với lại...” Một lần nữa cô lại không nói hết câu. Cậu ta chỉ ngồi nhìn Bonnie, khiến cô lúng túng. “Mà, tại sao lại không cơ chứ?” Bonnie gặng hỏi, cảm thấy khá là thất vọng.

82. Chương 82

“Bởi vì,” Stefan khẽ đáp, “tôi đã lập một lời thề. Có thể cũng chẳng nhiều lời đến thế - nhưng vẫn là một lời thề. Tôi sẽ không dùng máu con người làm thức ăn, làm thế chẳng khác nào sử dụng người ta, giống như gia súc vậy. Và tôi cũng không trao đổi máu với ai, bởi vì nó có nghĩa là tình yêu, mà...” Lần này, chính cậu ta không thể nói hết câu. Nhưng Bonnie hiểu.

“Sẽ không bao giờ có ai khác, đúng không?” cô hỏi.

“Ừ. Với tôi thì không.” Stefan mệt mỏi đến mức sự tự chủ của cậu ta trôi tuột đi, và Bonnie có thể nhìn thấy qua lớp mặt nạ. Một lần nữa cô lại trông thấy nỗi khát khao và đau đớn đó, nó lớn đến nỗi cô phải nhìn đi chỗ khác.

Một linh tính nhói lên trong tim Bonnie làm cô khó chịu. Trước đây, cô đã từng tự hỏi không biết Matt có bao giờ quên được Elena hay không, nhưng rồi có vẻ như cậu ta đã quên. Còn Stefan...

Stefan thì khác. Bonnie chợt nhận ra và nghe tim chùng xuống. Dù cho nhiều năm tháng trôi qua, dù cho có làm gì đi chăng nữa, vết thương trong lòng cậu ta cũng sẽ không bao giờ lành hẳn. Không có Elena, Stefan sẽ mãi mãi chỉ là một nửa của chính mình.

Bonnie phải nghĩ ra cái gì đó, phải làm cái gì đó để xua đi cái cảm giác đáng sợ này. Stefan cần có Elena, không có Elena cậu sẽ không bao giờ toàn vẹn. Tối nay, Stefan đã bắt đầu có dấu hiệu suy sụp, tâm trạng thoát chuyển từ kiềm chế sang thịnh nộ và ngược lại. Phải chi cậu ta có thể gặp và nói chuyện được với Elena dù chỉ một chút...

Bonnie đã lên đây định tặng Stefan một món quà cậu ta không cần. Nhưng cô chợt nhận ra có một thứ khác mà cậu thực sự mong muốn, và chỉ có cô mới đủ khả năng trao nó.

Không nhìn Stefan. Bonnie cất tiếng, giọng khàn khàn. “Cậu có muốn gặp Elena không?”

Trên giường im ru. Bonnie ngồi đó, quan sát những cái bóng chập chờn trên vách phòng. Cuối cùng, cô đánh bạo đưa mắt liếc nhìn sang chỗ Stefan.

Cậu ta đang thở mạnh, mắt nhắm nghiền, người căng ra như dây đàn. Chắc đang cố sức chống lại cảm dỗ. Bonnie đoán.

Và cuối cùng đầu hàng. Cô nhìn thấy điều đó.

Lúc nào Elena cũng là tất cả với cậu ấy.

“Cậu có thể bị tổn hại, Bonnie à.”

“Tôi biết.”

“Cậu sẽ để ngổ tâm trí cho những thế lực ngoài tầm kiểm soát. Tôi không dám chắc là có thể bảo vệ cậu được đâu.”

“Tôi biết. Cậu muốn chúng ta làm theo cách nào đây?”

Stefan nắm lấy tay cô, mắt sáng rực. “Cám ơn Bonnie.” Cậu thì thào.

Bonnie nghe máu nóng dồn lên mặt. “Không có gì.” cô đáp. Thánh thần ơi, cậu ta đẹp trai khủng khiếp... thêm chút nữa dám cô sẽ nhảy bổ vào Stefan hoặc tan ra thành nước trên giường cậu ta mất. Khổ sở trong đức hạnh, Bonnie rút tay lại và quay sang ngọn nến.

“Cậu nghĩ sao nếu tôi lên đồng và cố gắng bắt liên lạc với Elena, sau đó tìm cậu và lôi cậu vào? Như vậy có được không?”

83. Chương 83

“Có thể, nếu tôi cũng tìm cách liên hệ với cậu.” Stefan đáp, dứt ánh nhìn đăm đăm đó ra khỏi cô và hướng về phía cây nến. “Tôi có thể chạm vào tâm trí cậu... khi nào cậu sẵn sàng thì tôi biết ngay.”

“Đồng ý.” Cây nến trắng muốt, dòng sáp chảy dọc thân lỏng lách. Ngọn lửa cháy lập lòe. Bonnie chăm chú nhìn cho đến khi hoàn toàn đắm chìm vào nó, cho đến khi phần còn lại của căn phòng đen kịt đi chung quanh cô. Chỉ còn mỗi mình ngọn lửa, bản thân cô và ngọn lửa. Bonnie đang bước vào trong ngọn lửa.

Quầng sáng chói mắt bao bọc lấy cô. Rồi cô băng xuyên qua nó, vào trong bóng tối.

Nhà tang lễ lạnh ngắt. Bonnie bồn chồn ngó quanh, tự hỏi mình đã đến đây bằng cách nào và tìm cách định thần lại. Cô chỉ có một mình, và chẳng hiểu sao lại thấy bực bội vì điều đó. Một ai khác lẽ ra cũng phải có mặt ở đây chứ? Cô phải tìm một người.

Phòng kế bên có ánh đèn. Bonnie bước về phía ấy, nghe tim mình đập mạnh. Đó là phòng viếng xác với nhiều chân nến cao, cắm những ngọn bạch lập chập chờn khi tỏ khi mờ. Chính giữa phòng là một chiếc quan tài trắng đang mở nắp.

Bonnie lần hồi từng bước tiến về phía quan tài như bị một lực hút vô hình kéo về phía đó. Cô không muốn nhìn vào trong, nhưng vẫn phải nhìn. Trong quan tài có một thứ đang đợi cô.

Căn phòng tràn ngập một thứ ánh nền màu trắng nhạt. Cảm giác giống như đang nổi trôi trên một hòn đảo ánh sáng. Nhưng cô không muốn nhìn đâu...

Cử động như trong một thước phim quay chậm, Bonnie đến bên quan tài, dán mắt vào lớp satin trắng lót bên trong. Chẳng có gì hết.

Cô đóng nắp áo quan lại, tựa người vào nó thở dài.

Rồi Bonnie bắt gặp một thoáng cử động trong tầm mắt của mình và quay ngoắt lại.

Đó là Elena.

“Chúa ơi, cậu làm mình hết hồn.” Bonnie thốt lên.

“Đã bảo cậu đừng có đến đây cơ mà.” Elena trả lời.

Lần này, tóc cô bạn không buộc mà để xõa qua vai, buông dài xuống lưng, màu vàng bạch kim như màu ngọn lửa. Elena mặc một chiếc váy trắng mỏng hơi sáng lên trong ánh nến. Chính bản thân cô trông cũng giống một cây nến, tỏa sáng rực rỡ. Elena đi chân đất.

“Mình đến đây để...” Bonnie ngắc ngứ, một khái niệm gì đó đang mập mờ ẩn hiện bên rìa tâm trí. Đây là giấc mơ của cô, mộng mị của cô. Cô phải nhớ ra chứ. “Mình đến để cho cậu gặp Stefan.” Bonnie bảo.

Elena mở mắt ra, môi hé hé. Bonnie nhận ra vẻ khát khao, mong chờ không thể nào cưỡng lại đó. Cô vừa nhìn thấy nó trên mặt Stefan chưa đầy mười lăm phút trước.

“Ôi.” Elena thì thầm. Cô bạn nuốt nước bọt, mắt rơm rớm. “Ôi. Bonnie... nhưng mình không thể.”

“Tại sao không?”

Mắt Elena ướt nhoe, môi cô run rẩy. “Rồi mọi thứ bắt đầu biến đổi thì sao? Lỡ như hần tới, và...” Cô bạn đưa tay lên che miệng và Bonnie nhớ lại giấc mơ lần trước, với bộ răng rơi rớt như mưa của Elena. Bonnie đáp trả lại ánh nhìn của Elena bằng sự kinh hoàng đồng cảm.

84. Chương 84

“Cậu không hiểu sao? Mình không thể chịu đựng được nếu chuyện tương tự xảy ra đâu.” Elena thì thào. “nếu anh ấy nhìn thấy mình như thế... Và mình không thể kiểm soát được mọi thứ ở đây; mình không đủ mạnh, Bonnie à, làm ơn đừng để anh ấy vào. Nói với anh ấy mình tiếc lắm. Nói với anh ấy...” Cô bạn nhắm nghiền mắt, lệ trào ra.

“Ừ, được rồi.” Bonnie cũng muốn khóc theo, nhưng Elena nói đúng. Cô tìm cách liên lạc với tâm trí của Stefan để giải thích cho cậu, để giúp cậu chịu đựng nỗi thất vọng này. Nhưng ngay khi vừa chạm vào đó, Bonnie biết ngay mình đã phạm sai lầm.

“Stefan, dừng! Elena nói là...” Vô ích. Tâm trí Stefan mạnh hơn cô nhiều, ngay khi vừa bắt liên lạc cậu ta đã chiếm mất quyền kiểm soát. Stefan đã nắm bắt được nội dung chính cuộc trò chuyện giữa cô và Elena, nhưng cậu không chấp nhận lời từ chối. Bonnie bắt lực, cảm thấy mình bị áp đảo, thấy tâm trí của Stefan tiến đến càng lúc càng gần quầng sáng do những chiếc chân nến tạo ra. Cô cảm được sự hiện diện của cậu ta ở đó, cảm được nó từ từ tụ lại thành hình. Bonnie quay lại và nhìn thấy cậu, mái tóc đen, vẻ mặt căng thẳng, đôi mắt xanh lục quắc lên như mắt ó. Rồi biết mình không thể làm gì hơn, cô bèn bước lùi lại, để cho họ được một mình với nhau.

Chương 12

Stefan nghe thấy một giọng nói khe khẽ cất lên trong đau đớn, “Ôi, không”.

Một giọng hần đã tưởng như không bao giờ quên. Từng cơn ớn lạnh lướt qua da, và Stefan cảm thấy trong lòng run bắn. Quay về phía tiếng nói, sự chú ý của Stefan ngay lập tức bị hút vào, tâm trí gần như ngưng hoạt động vì không kham nổi quá nhiều cảm xúc đang dâng trào lên cùng một lúc.

Đôi mắt Stefan mờ đi. Hắn chỉ loáng thoáng phân biệt được một luồng sáng như cả nghìn ngọn nến đang cháy. Nhưng chẳng ảnh hưởng gì, Stefan cảm thấy được cô đang ở đó. Cũng giống như cái ngày đầu tiên đến Fell's Church hắn đã cảm thấy sự hiện diện của cô vậy, như một quang sáng vàng chói lọi chiếu rọi vào trong ý thức. Tràn đầy vẻ lạnh lùng, đam mê sôi sục và sức sống mãnh liệt. Như mời gọi Stefan đến gần, thôi thúc hắn quên đi tất cả mọi thứ khác trên đời.

Elena. Đây đúng là Elena rồi.

Sự hiện diện của cô tràn ngập Stefan, lấp đầy đến tận những đầu ngón tay. Mọi giác quan háo hức của hắn đều tập trung vào dòng thác ánh sáng đó, kiếm tìm Elena. Khao khát cô.

Rồi Elena bước ra.

Cô bước ngập ngừng, chậm rãi. Giống như đang phải ép mình làm việc đó. Stefan cũng tê liệt cả người.

Elena.

Hắn nhìn những đường nét trên người cô như mới thấy lần đầu. Mái tóc vàng nhạt phủ xuống khuôn mặt và bờ vai như một vầng hào quang. Làn da trắng trẻo không tì vết. Thân hình thon thả, đầy đặn đang né ra khỏi Stefan, tay giơ lên phản đối.

“Stefan” tiếng thì thầm vọng đến, và đó chính là giọng nói của cô. Giọng cô đang gọi tên hắn. Nhưng nó đau đớn đến mức Stefan chỉ muốn chạy đến bên Elena, ôm cô vào lòng, hứa với cô rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả. “Stefan, xin anh... em không thể”.

85. Chương 85

Hắn có thể trông thấy đôi mắt cô lúc này. Màu xanh sẫm của lam ngọc, điểm vàng do ánh sáng của căn phòng. Đôi mắt ấy đang mở to vì đau khổ, rơm rớm những giọt nước mắt. Nó khiến cho ruột gan Stefan quặn thắt.

“Em không muốn nhìn thấy anh sao?” - Giọng hắn khô như ngói.

“Em không muốn anh nhìn thấy em. Stefan ơi, kẻ đó có thể làm mọi chuyện. Và hắn sẽ tìm ra chúng ta. Hắn sẽ đến đây ngay thôi...”.

Nhẹ nhõm và vui sướng tràn qua người Stefan. Hắn gần như chẳng nghe rõ những gì cô nói, mà cũng chẳng sao hết. Nghe thấy cái cách cô gọi tên mình là đủ rồi. Hai tiếng “Stefan ơi” đó đã cho Stefan biết mọi điều mà hắn quan tâm.

Stefan khê tiến về phía Elena, đưa tay lên chạm vào cô. Elena lắc đầu phản đối, đôi môi hé mở vì nhịp thở gấp gáp. Khi nhìn gần, làn da cô ửng lên như một ngọn lửa toả sáng xuyên qua lớp sáp nền trần nhờ. Những giọt nước mắt long lanh như kim cương đọng trên mi mắt Elena.

Tuy vẫn lắc đầu, vẫn phản đối, cô không hề đưa tay ra chỗ khác. Ngay cả khi những ngón tay duỗi ra của Stefan chạm vào nó, ép vào những đầu ngón tay lạnh lạnh của Elena, giống như cả hai đang đứng cách nhau một làn kính vậy.

Ở khoảng cách này, ánh mắt cô không thể lẩn tránh được nữa. Họ nhìn nhau, cho đến khi Elena thôi lăm lăm “Stefan, không được” mà chỉ còn gọi tên hắn.

Stefan không thể nghĩ ngợi gì được. Tim hắn như muốn nhảy ra ngoài Chẳng có gì quan trọng ngoài chuyện Elena đang ở đây, họ đang ở đây cùng nhau. Hắn chẳng bận tâm đến quang cảnh kỳ lạ chung quanh, hay việc có ai đang quan sát hay không.

Một cách từ tốn, thật từ tốn, Stefan nắm lấy tay cô, đan những ngón tay vào nhau như đang ra phải thế. Tay kia của hắn đưa lên mặt Elena.

Mắt cô nhắm nghiền lại khi Stefan chạm vào, cô áp má vào tay hắn. Stefan cảm thấy đầu ngón tay mình ướt ươn. Hắn bật cười. Những giọt nước mắt trong mơ. Nhưng chúng có thật, cô ấy có thật, Elena.

Sự ngọt ngào xâm chiếm lấy Stefan. Một niềm vui sướng đột ngột đến phát đau, khi hắn dùng ngón tay gạt nước mắt ra khỏi khuôn mặt Elena.

Tất cả những sự mệt mỏi của sáu tháng vừa qua, tất cả những cảm xúc Stefan đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay đang ùa ra cùng một lúc, nhấn chìm hắn. Nhấn chìm cả hai người họ. Chỉ bằng một cử động nhỏ là hắn đã ôm cô trong lòng.

Một thiên thần trong vòng tay Stefan, mát lạnh, đẹp đẽ và tràn đầy sức sống. Một tạo vật làm nên từ không khí và lửa. Elena run rẩy trong tay hắn, rồi mắt vẫn nhắm nghiền, cô hé môi ra.

Nụ hôn đó chẳng có gì gọi là lạnh hay mát cả. Nó khiến cho những dây thần kinh của Stefan toé lửa, làm tan chảy tất cả mọi thứ chung quanh nó. Hắn thấy sự tự chủ của mình đã cố công gìn giữ từ khi mất Elena đến nay như tan thành mây khói. Mọi thứ trong Stefan đều trôi tuột đi mất, tất cả các nút thắt được tháo gỡ, mọi cánh cổng mở toang. Hắn cảm thấy những giọt nước mắt của chính mình khi ôm cô vào lòng, như muốn hoà quện hai tấm thân làm thành một. Để không còn gì có thể chia cắt họ được nữa.

86. Chương 86

Cả hai đều khóc nhưng vẫn không rời môi nhau. Cánh tay mảnh mai của Elena đang vòng qua cổ Stefan, mọi phân trên người cô đều hoàn toàn hoà hợp với hắn, như thể chưa bao giờ thuộc về bất cứ nơi nào khác. Những giọt nước mắt mặn mặn của Elena đọng trên môi hắn, nhấn chìm Stefan trong cảm giác ngọt ngào ngây ngất.

Hắn vẫn lơ mơ nhận thức được rằng mình có chuyện cần phải nghĩ đến. Nhưng ngay từ giây phút đầu tiên chạm vào làn da mát lạnh của Elena, một dòng điện choáng váng đã đánh bật tất cả lý trí ra khỏi đầu Stefan. Họ đang đứng chính giữa một vòng xoáy rực lửa; vũ trụ này có nổ tung hay đổ sụp, thậm chí cháy tan thành tro bụi thì hắn cũng chẳng thèm quan tâm, miễn là cô được an toàn.

Nhưng Elena đang run rẩy.

Không chỉ vì cảm xúc mãnh liệt đang khiến Stefan choáng váng, ngất ngây vì vui sướng. Mà vì sợ hãi. Hắn có thể cảm thấy điều đó trong tâm trí Elena. Stefan những muốn bảo vệ cô, che chở, nâng niu cô và giết chết bất cứ thứ gì dám làm cô sợ. Hắn gầm gừ ngẩng mặt lên nhìn quanh.

“Chuyện gì thế?” Stefan hỏi, nghe giọng mình nhuốm âm sắc của một kẻ sẵn mồi. “Nếu có thứ gì dám làm hại em thì...”

“Không gì có thể làm hại em được cả.” Elena vẫn bấu lấy Stefan, nhưng cô hơi lùi lại một chút để nhìn vào mặt anh ta “Em sợ là sợ cho anh, Stefan à, sợ những gì kẻ đó có thể làm với anh. Và những gì hắn ta sẽ bắt anh chứng kiến...”. Giọng cô run lên “Stefan, anh đi ngay đi, trước khi kẻ đó đến. Hắn ta có thể tìm ra anh thông qua em đây. Xin anh, làm ơn, đi đi...”

“Em muốn anh làm gì cũng được, trừ chuyện đó” Stefan đáp. Tên sát nhân kia có xé xác anh ra thành trăm nghìn mảnh thì hoạ may mới bắt anh rời xa Elena được.

“Stefan, chỉ là một giấc mơ thôi mà.” Elena tuyệt vọng kêu lên, nước mắt lại tuôn trào “Chúng ta đâu thể chạm vào nhau hay ở bên nhau được. Chuyện đó không được phép”.

Stefan không quan tâm. Nó đâu có giống một giấc mơ. Cảm giác rất thật. Mà cho dù có là mơ đi nữa, hắn cũng không đời nào chịu rời bỏ Elena vì bất cứ kẻ nào. Không quỷ thần nào có thể khiến hắn...

“Nhầm rồi, cậu nhóc. Ngạc nhiên chưa!” Một giọng khác cất lên, một giọng Stefan chưa bao giờ nghe thấy. Tuy nhiên, nhờ vào bản năng của mình, hắn vẫn nhận ra đó là giọng của một sát thủ. Một thợ săn giữa những kẻ sẵn mồi. Và khi quay đầu lại, Stefan nhớ đến những gì mà Vickie tội nghiệp đã nói.

Gã nhìn như ác quỷ. Nếu như ác quỷ cũng tóc vàng và đẹp trai như vậy.

Gã mặc một chiếc áo mưa cũ sờn như Vickie đã tả. Bẩn thỉu và rách mướp. Nhìn gã chẳng khác gì mấy tên đầu đường xó chợ trong các thành phố lớn, trừ chuyện cao lênh khênh với đôi mắt sáng rực. Màu xanh

điện, sắc lạnh như nước đá. Tóc gã gần như trắng bạc, dựng đứng như bị một luồng gió bắc thổi qua. Nụ cười rộng ngoác trên môi gã ta khiến cho Stefan muốn bệnh.

87. Chương 87

“Đây hẳn là cậu Salvatore,” gã nói, giả bộ cúi chào “Và dĩ nhiên, cả nàng Elena xinh đẹp nữa. Nàng Elena xinh đẹp quá cố. Đến đây đoàn tụ cùng cô ta chứ gì, Stefan? Hai người là một cặp trời sinh mà”.

Trông gã rất trẻ, già hơn Stefan, nhưng vẫn trẻ. Mặc dù không phải vậy.

“Stefan, rời khỏi đây ngay.” Elena thì thào “Hắn ta không thể làm hại em, nhưng anh thì khác. Hắn có thể gây ra chuyện gì đó bám được theo anh ra khỏi giấc mơ này đây”.

Stefan vẫn không buông cô ra.

“Hoan hô!” Gã đàn ông mặc áo mưa vô tay, nhìn quanh như thể đang khích lệ những khán giả vô hình làm theo mình. Gã hơi lão đảo, và nếu gã là người, Stefan dám nói chắc rằng tên này đang say quắc cần câu.

“Stefan, làm ơn đi mà,” Elena thì thào.

“Chưa làm quen với nhau mà đã bỏ đi là bất lịch sự lắm đấy,” gã tóc vàng bảo. Tay rút túi áo, gã bước thêm một, hai bước về phía trước. “Người không muốn biết ta là ai sao?”

Elena lắc đầu, không phải tỏ ý phản đối mà là chịu thua, rồi gục mặt vào vai Stefan. Hắn áp tay vào tóc cô, như muốn che chắn cô khỏi te diên đang đứng trước họ.

“Có, ta muốn biết,” Stefan đáp, mắt nhìn gã tóc vàng.

“Ta chả hiểu sao ngay từ đầu người không chịu hỏi ta,” gã đàn ông đáp, lấy ngón tay giữa gãi gãi má. “Thay vì đi hỏi người này người nọ. Chỉ mình ta là người duy nhất có khả năng cho người biết. Ta ở đây cũng lâu rồi còn gì”.

“Lâu là bao lâu?” Stefan hỏi, tỏ ra chẳng mấy quan tâm.

“Lâu lắm rồi...” Ánh mắt gã đàn ông tóc vàng thoát trở nên mơ màng, tựa như đang ôn lại những năm tháng đã qua. “Ta xé nát khá nhiều cổ họng trắng trẻo xinh xẻo trong lúc tổ tiên người xây đấu trường La Mã. Ta tham gia giết chóc cùng với quân đội của Alexander Đại đế. Ta chiến đấu trong cuộc chiến thành Troy. Ta già lắm rồi, Salvatore ạ. Ta là một trong các Nguyên Bản mà. Trong những kỷ ức xa xưa nhất mà ta có, ta còn sử dụng một lưỡi rìu bằng đồng kia”.

Stefan chậm chậm gật đầu.

Hắn đã từng nghe đến các Tiền Bối. Giới ma cà rồng bàn tán về họ rất nhiều, nhưng những người Stefan biết chưa từng có ai thực sự giáp mặt họ. Mỗi ma cà rồng đều được tạo ra bởi một ma cà rồng khác, nhờ vào sự trao đổi máu mà biến đổi. Nhưng một lúc nào đó ngược dòng thời gian, đã từng tồn tại những Nguyên Bản, những ma cà rồng không do ai tạo ra cả. Tính liên tục của nòi giống ngưng lại ở đó. Chả ai biết họ đã thành ma cà rồng bằng cách nào. Nhưng Quyền năng của họ thì đã đi vào huyền thoại.

“Ta đã tiếp tay trong việc lật đổ chế độ La Mã,” gã đàn ông tóc vàng vẫn tiếp tục mơ màng. “Chúng gọi bọn ta là lũ man rợ - chẳng qua bởi vì chúng không biết mà thôi! Chiến tranh, Salvatore à! Chẳng có gì giống như vậy cả. Lúc đó châu Âu sôi động lắm. Ta quyết định lui về quê sống an nhàn một thời gian. Mà lạ lắm, người biết không, thiên hạ có vẻ như lúc nào cũng căng thẳng khi ở gần ta ấy. Không bỏ chạy thì cũng gờ thán giá ra.” Gã lắc đầu. “Nhưng rồi có một mục đàn bà đến xin ta giúp. Mục là gia nhân trong gia đình một nam tước, và tiểu thư nhà mục đang bệnh nặng. Sắp chết, mục bảo thế. Mục nhờ ta ra tay cứu giúp, thế là...” Nụ cười quay trở lại nở rộng trên môi gã, làn lúc càng ngoác ra đến mức không tưởng, “ta đã rón tay làm phúc. Cô ả mới bé bỏng xinh xắn làm sao”.

88. Chương 88

Lúc này Stefan đã quay người sang bên để giữ cho Elena tránh xa tên tóc vàng, đến lúc này, hắn ngoảnh luôn cả mặt đi. Lẽ ra Stefan phải biết, phải đoán ra chứ. Thế ra mọi thứ đều bắt nguồn từ hắn mà ra. Cái chết của Vickie, và của Sue, cuối cùng cũng đều quy cả về Stefan. Hắn đã khởi động chuỗi sự kiện dẫn đến kết cục này.

“Katherine,” hắn nói, ngẩng đầu lên nhìn gã đàn ông “Người chính là tên ma cà rồng đã biến đổi Katherine”.

“Để cứu mạng cô ta,” gã tóc vàng đáp, làm như Stefan là một học trò tồi tệ. “Thứ mà cô người yêu nhỏ bé này của người đã tước đi mất”.

Một cái tên. Stefan lục tìm trong óc một cái tên, chắc chắn rằng Katherine đã cho hắn biết, cũng như đã có lần tả cho hắn nghe về gã đàn ông này. Stefan có thể nghe những lời của Katherine vang vọng trong tâm trí: Em tỉnh dậy lúc nửa đêm và trông thấy người đàn ông mà nữ mẫu Gudren dắt về. Em sợ phát khiếp lên được. Tên gã đó là Klaus, và em nghe người trong làng kháo nhau rằng gã rất xấu xa, độc ác...

“Klaus,” gã đàn ông tóc vàng điềm nhiên nói, như đang đồng ý với điều gì đó. “Ít ra thì đó cũng là cái tên cô ả gọi ta. Cô nàng quay về với ta sau khi bị hai thằng nhóc con người Ý bỏ rơi. Katherine đã làm mọi thứ vì chúng, biến chúng thành ma cà rồng, cho chúng cuộc sống vĩnh hằng, nhưng bọn vô ơn đó đã đá cô nàng thẳng cánh. Kì lạ thật”.

“Chuyện không phải như thế,” Stefan rít qua kẽ răng.

“Lạ hơn nữa là Katherine chưa bao giờ quên được người, Salvatore à. Một mình người. Lúc nào cô ả cũng đem chúng ta ra so sánh này kia. Ta đã ráng làm cho cô ta tỉnh ra, nhưng gần như chả được tích sự gì. Lẽ ra ta nên tự tay giết ả cho rồi, nhỉ. Nhưng đến lúc đó, ta lại quen cô ả ở cùng mất rồi. Cô ta chả thông minh xuất sắc gì. Nhưng được cái xinh xắn, và chịu chơi nữa. Ta chỉ cho cô nàng cách tận hưởng việc giết chóc, và cuối cùng thì não cô ta cũng sáng ra được một chút, nhưng ai thèm quan tâm? Ta đau có giữ Katherine lại vì đầu óc cô nàng”.

Trong tim Stefan chẳng còn lại vết tích nào của tình yêu dành cho Katherine, vậy mà hoá ra hắn vẫn có khả năng cảm hận gã đàn ông đã biến nàng ta thành như vậy.

“Ta! Ta ư, nhóc?” Klaus chỉ vào ngực mình ra vẻ sững sốt. “Chính người đã biến Katherine thành thứ như bây giờ đây chứ, hay đúng hơn là con bạn gái bé nhỏ của người. Ngay lúc này đây, ả chỉ còn là cát bụi làm mồi cho giun dế. Nhưng hiện thời thì người yêu của người lại hơi nằm ngoài tầm với của ta một chút. Nói theo kiểu đồng cốt thì là “đang phiêu diêu ở cõi trên”, đúng không Elena ? Sao cô em không chịu xuống dưới đây với những người còn lại trong chúng ta nhỉ?”

“Phải chi ta có thể,” Elena thì thào, ngẩng mặt lên nhìn gã sôi sục căm thù.

“Ồ. Trong lúc đó thì ta xài đỡ mấy con bạn của cô vậy. Nghe nói Sue cũng ngọt ngào lắm.” Gã liếm môi. “Còn Vickie thì hết sức ngon lành. Mảnh mai nhưng chất lượng, mùi thơm nữa chứ. Giống mười chín tuổi hơn mười bảy tuổi nhiều”.

89. Chương 89

Stefan dợm lao về phía trước, nhưng Elena đã chụp anh lại. “Stefan, dừng! Đây là lãnh địa của gã, năng lực tinh thần của gã mạnh hơn chúng ta nhiều. Gã đang kiểm soát tình thế đây”.

“Chính xác. Đây là lãnh địa của ta. Thế giới siêu thực.” Klaus lại nở nụ cười điên loạn của gã. “Nơi những cơn ác mộng kinh hoàng nhất của người được biến thành hiện thực, hoàn toàn miễn phí. Ví dụ như, ” gã nhìn Stefan, “người có muốn biết cô người yêu bé bỏng của người thực sự trông như thế nào vào lúc này không? Khi không trang điểm ấy?”

Elena khẽ kêu lên một tiếng, gần như rên rỉ. Stefan ôm cô chặt hơn.

“Cô ta chết được bao lâu rồi ấy nhỉ? Khoảng sáu tháng chứ gì? Người có biết cơ thể người ta bị chôn dưới đất sáu tháng thì sẽ thế nào không?” Klaus lại liếm môi, y như loài khuyển.

Giờ thì Stefan đã hiểu. Elena rùng mình, đầu cúi gục, tìm cách tách ra khỏi hắn, nhưng Stefan vẫn cố ôm cô chặt cứng.

“Không sao đâu,” hắn khê bảo Elena, rồi quay sang Klaus. “Người lú lẫn rồi đấy. Ta đâu phải con người bình thường mà khiếp vía trước máu me hay bóng tối. Ta biết rõ về cái chết, Klaus à. Nó chẳng khiến ta sợ hãi được đâu”

“Thế nó có làm người thích chí không?” Klaus hạ giọng rù quên. “Mùi thối rữa, lớp thịt phân huỷ, chẳng hay ho lắm sao? Chẳng hưng phấn lắm sao?”

“Stefan, buông em ra, làm ơn đi mà.” Elena đang run rẩy, lấy tay xô hắn, đầu cô ngoảnh đi chỗ khác để Stefan không thấy mặt cô. Giọng cô nghe như sắp khóc tới nơi. “Xin anh đấy”.

“Quyền năng duy nhất người có chỉ là tạo ra ảo giác mà thôi.” Stefan bảo Klaus. Hắn ghì sát Elena vào người, áp má lên tóc cô, cảm thấy cơ thể mình đang ôm cô trong tay từ từ thay đổi. Mái tóc nơi gò má Stefan có vẻ khô xác đi, còn cơ thể Elena thì như theo quắt lại.

“Da người có thể rắn lại như da thuộc khi chôn trong một vài loại đất nhất định mà.” Klaus khẳng định, gã nhe răng cười, mắt sáng rõ.

“Stefan, em không muốn anh nhìn em”.

Mắt vẫn nhìn Klaus, Stefan dịu dàng gạt những cọng tóc bạc xác xơ sang một bên và vuốt ve một bên má Elena, mặc kệ cảm giác thô ráp trên đầu ngón tay mình.

“Nhưng dĩ nhiên, trong đa số trường hợp nó chỉ đơn thuần là phân huỷ thôi. Đúng là một kết thúc đẹp đẽ. Người sẽ mất hết mọi thứ, da này, thịt này, lục phủ ngũ tạng này - tất cả đều trở về với đất hết...”.

Thân hình trong vòng tay Stefan đang co rút lại. Hắn nhắm mắt lại, ôm chặt hơn nữa, lòng sôi sục căm thù đối với Klaus. Áo giác, đây chỉ là ảo giác mà thôi...

“Stefan ơi...” Đó là một lời thầm thì khô khốc, nhẹ như tiếng lá cuốn trên nền lối đi. Nó nghe vang trong không khí một lúc rồi tan biến, và Stefan thấy trong vòng tay mình chỉ còn mỗi nắm xương tàn.

“Và cuối cùng thì nó kết thúc như thế này đây, hoá thành hơn hai trăm mảnh rời nhau, dễ-dàng-lấp-ghép. Đi kèm hộp riêng hết sức tiện dụng...” Ở títt đầu kia của vòng sáng có tiếng kéo kẹt. Chiếc quan tài trắng nằm đó đang tự mở ra, nắp nâng lên. “Nhuộm vinh dự này cho người đấy, Salvatore. Đến đặt Elena vào đúng chỗ của cô ta đi nào”.

90. Chương 90

Stefan quỳ sụp xuống, run rẩy nhìn những lóng xương trắng mảnh dẻ trong tay mình. Tất cả chỉ là ảo giác thôi mà - Klaus chỉ đang kiểm soát giấc mơ của Bonnie, để cho Stefan nhìn thấy những gì gã muốn. Gã đâu có thực sự làm hại Elena, nhưng cơn giận dữ nóng bỏng trong lòng Stefan không nhận ra điều đó. Stefan cẩn thận đặt những lóng xương mỏng manh lên nền đất, khê chạm vào chúng một lần. Rồi hắn ngẩng lên nhìn Klaus, môi cong lên vì khinh bỉ.

“Thứ đó không phải là Elena,” anh nói.

“Dĩ nhiên là phải chứ. Ta có thể nhận ra con bé ở bất cứ đâu.” Klaus giang tay ra, giọng nói oang oang, “Tôi có quen một cô nàng, đáng yêu từ tận trong xương tuỷ...” (*thơ Theodore Roethke:1908-1963)

“Không.” Mồ hôi đọng thành giọt trên trán Stefan. Hắn lơ giọng nói của Klaus đi và tập trung vào tâm trí, tay siết thành nắm đấm, cơ bắp muốn rách ra vì quá sức. Chống lại ảnh hưởng của Klaus cũng như đang vắn một tảng đá lên dốc vậy. Nhưng trên nền đất, những chiếc xương mỏng manh bắt đầu run rẩy, và một quầng sáng vàng nhạt yếu ớt toả ra chung quanh chúng.

“Chỉ toàn giẻ rách, tóc và nắm xương... tên ngốc lại gọi ‘cô nàng dễ thương’...”(*Thơ Rudyard Kipling:1865-1936)”.

Ánh sáng lung linh, nhún nhảy, liên kết những lỏng xương lại với nhau. Một màu vàng ảm áp bao lấy những chiếc xương khi chúng bay lên trong khoảng không. Giờ đây, đúng đó là một quãng sáng nhạt không hình dạng. Mồ hôi chảy cả vào mắt Stefan, hắn thấy phổi mình như sắp nổ tung.

“Đất sét thì nằm im, còn máu cứ lang thang”(*Thơ A.E.Housman:1859-1936)

Mái tóc dài vàng mượt như tơ của Elena mọc ra trên đôi vai ửng sáng. Những đường nét trên mặt Elena được định hình, ban đầu mờ mờ, sau dần rõ nét. Stefan âu yếm tái hiện lại từng chi tiết một. Lông mi dày, chiếc mũi nhỏ, đôi môi hé mở như cánh hoa hồng. Ánh sáng trắng cuộn xoay chung quanh thân người cô, tạo thành một chiếc váy dài mỏng.

“Và vết nứt trên tách trà mở lối đưa ta đến chốn âm ti...”(*Thơ W.H.Auden:1907-1973)

“Không.” Cơ choáng váng quét qua người Stefan khi chút Quyền năng cuối cùng vụt thoát ra khỏi người hắn. Lồng ngực của thân người nọ bắt đầu phập phồng, rồi đôi mắt xanh như lam ngọc bừng mở ra.

Elena mỉm cười, và Stefan cảm nhận được tình yêu bùng cháy trong cô chạm vào hắn. “Stefan.” Cô ngừng cao đầu, kiêu hãnh như một bà hoàng.

Stefan quay sang Klaus. Gã đã ngừng nói và đang im lặng quắc mắt nhìn.

“Đây,” Stefan gằn giọng, “mới đúng là Elena. Không phải bất kỳ cái vỏ rỗng nào cô ấy bỏ lại trong lòng đất. Đây mới là Elena, và người chẳng làm gì đựng chạm đến cô ấy được đâu”.

Stefan đưa tay ra, Elena nắm lấy và bước đến cạnh bên hắn. Khi họ chạm vào nhau, hắn thấy nảy lên một cái, và rồi cảm nhận được Quyền năng từ cô tuôn chảy sang tiếp sức inh. Họ đứng bên nhau, vai kề vai, đối mặt với gã đàn ông tóc vàng. Stefan chưa bao giờ thấy mình say men chiến thắng hơn thế, hay hùng mạnh hơn thế trong đời.

91. Chương 91

Klaus trừng trừng nhìn họ có đến hai mươi giây, rồi phát khùng lên.

Mặt gã méo mó lại vì căm hận. Stefan cảm thấy những luồng Quyền năng hiểm độc ập vào người Elena và hắn, bèn vận dụng hết sức mạnh để kháng cự lại nó. Cơ bão xoáy thịnh nộ đen tối đang tìm cách giăng hai người ra hai hướng, gầm rú khắp căn phòng và huỷ diệt tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Những ngọn nến tắt phụt, văng vào khoảng không như gặp phải lốc. Giác mơ đang vỡ vụn ra chung quanh họ, nát tan thành từng mảnh.

Stefan bám chặt lấy tay kia của Elena. Gió thổi tung tóc quất vào mặt cô.

“Stefan!” Elena hét lên, tìm cách át tiếng gió. Rồi Stefan nghe thấy giọng cô vang lên trong đầu.

“Stefan, nghe em đây! Có một chuyện anh làm được để chặn bàn tay của hắn. Anh cần một nạn nhân, Stefan ạ - hãy đi tìm một nạn nhân của hắn. Chỉ có một nạn nhân mới biết được.”

Tiếng ồn đã đến mức không thể nào chịu nổi, như thể thời gian và không gian đang bị xé toạc ra vậy. Stefan thấy tay Elena vụt khỏi tay mình. Hắn kêu lên tuyệt vọng, đưa tay ra định tìm lại cô nhưng chẳng thấy gì cả. Nỗ lực chống chọi với Klaus khi này đã rút cạn sức lực của Stefan, và hắn không thể giữ ỳnh tỉnh táo thêm được nữa. Bóng tối lôi hắn quay mòng mòng và nhấn chìm Stefan xuống đáy.

Bonnie đã chứng kiến tất cả.

Thật lạ lùng, khi bước tránh sang bên nhường chỗ cho Stefan tiến về phía Elena. dường như cô cũng đánh mất luôn sự hiện diện về mặt thể chất trong giấc mơ đó. Như thể cô không còn là một diễn viên mà trở thành cái sân khấu nơi mọi thứ diễn ra. Bonnie nhìn thấy, nhưng chẳng thể làm bất cứ thứ gì khác.

Vào phút cuối, cô đã rất hoảng sợ. Bonnie không đủ mạnh để giữ cho giấc mơ liền mạch, thế là cuối cùng mọi thứ vỡ vụn ra, ném cô ra khỏi cơn lên đồng, quay trở lại phòng Stefan.

Cậu ta đang nằm trên sàn như chết rồi. Trắng bệch và im lìm. Nhưng khi Bonnie kéo mạnh, tìm cách đưa cậu lên giường thì ngực Stefan phập phồng, và cô nghe thấy cậu hóp vào một hơi.

“Stefan? Cậu có sao không?”

Cậu ta cuống cuống nhìn quanh phòng như thể đang tìm cái gì đó. “Elena!” Stefan kêu lên, rồi ngừng lại, rõ ràng là đã lấy lại trí nhớ.

Khuôn mặt cậu nhăn nhúm. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, Bonnie tưởng như Stefan sắp khóc tới nơi, nhưng cậu ta chỉ nhắm mắt và vùi mặt vào hai bàn tay.

“Stefan?”

“Tôi đã để vuột mất cô ấy. Tôi không thể giữ được.”

“Tôi biết.” Bonnie nhìn cậu một thoáng, rồi gom hết can đảm quỳ xuống trước mặt Stefan, đưa tay chạm vào vai cậu. “Tôi rất tiếc.”

Stefan ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt xanh lục ráo hoảnh, nhưng trông đen giãn ra đến mức gần như thành màu đen. Lỗ mũi cậu nở rộng, hàm răng nhe ra.

92. Chương 92

“Klaus!” Cậu ta bật ra cái tên như một lời rủa. “Cậu có thấy hắn không?”

“Có” Bonnie đáp, lùi lại. Cô nuốt nước bọt, bụng dạ nôn nao hết cả. “Lão ta loạn trí rồi, đúng không Stefan?”

“Ừ.” Stefan nhồm dậy. “Và chúng ta phải ngăn hắn lại.”

“Nhưng bằng cách nào mới được?” Từ lúc trông thấy Klaus, Bonnie đâm ra hoảng sợ hơn bao giờ hết, hoảng sợ hơn và kém tự tin hơn. “Cách gì có thể ngăn hắn lại đây, Stefan? Tôi chưa từng thấy Quyền năng nào như thế cả.”

“Nhưng chẳng phải cậu...?” Stefan quay ngoắt sang nhìn cô “Bonnie, bộ cậu không nghe thấy Elena nói gì ở khúc cuối sao?”

“Không. Ý cậu là sao? Tôi có nghe được gì đâu, lúc đó đang có lốc xoáy mà.”

“Bonnie...” Mắt Stefan chột trở nên xa xăm, cậu như tự nói với chính mình. “Tức là có khi chính hắn cũng không nghe thấy. Vậy thì hắn không biết, và sẽ không tìm cách ngăn bọn ta lại.”

“Ngăn bọn mình làm gì kia? Stefan, cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Ngăn bọn mình tìm ra một nạn nhân. Nghe này, Bonnie, Elena bảo tôi rằng nếu tìm ra được một nạn nhân còn sống của Klaus, chúng ta sẽ tìm ra được cách chặn bàn tay hắn lại.”

Bonnie chẳng hiểu đầu của tai nheo ra so. “Nhưng... sao lại thế?”

“Bởi vì ma cà rồng và người ấu - con mồi của họ - chia sẻ tâm trí với nhau trong một khoảnh khắc khi trao đổi máu. Đôi lúc nạn nhân có thể biết được thông tin về ma cà rồng theo cách đó. Không phải luôn luôn, nhưng thỉnh thoảng. Chắc điều đó đã xảy ra, và Elena biết thế.”

“Nghe thì rất hay - ngoại trừ một chi tiết nhỏ.” Bonnie nhăm nhắng. “Cậu có thể làm ơn nói tôi nghe trên đời này có ai bị Klaus tấn công mà còn sống không?”

Cô tưởng cậu ta sẽ xiêu xuống, nhưng không. “Có ma cà rồng,” Stefan nói ngắn gọn. “Người bị Klaus biến thành ma cà rồng cũng có thể được coi là nạn nhân. Miễn họ có trao đổi máu thì tâm trí sẽ kết nối với nhau thôi.”

“À. Ra thế. Vậy thì... nếu chúng ta tìm được một ma cà rồng do hắn tạo nên... nhưng ở đâu mới được?”

“Chắc là châu Âu.” Stefan bắt đầu bước vòng quanh phòng, mắt nheo lại. “Klaus có một lý lịch dài, và một số ma cà rồng tạo nên hắn phải ở đó. Có thể tôi sẽ phải đi tìm.”

Bonnie hoảng hồn. “Nhưng Stefan, cậu không thể bỏ chúng tôi lại được đâu. Không thể được!”

Stefan đứng phắt lại ở đầu kia căn phòng, không nhúc nhích. Rồi cuối cùng, cậu quay lại đối mặt với cô. “Tôi đâu có muốn vậy,” cậu khẽ bảo. “Chúng ta sẽ có tìm một cách khác trước - ví dụ như tóm cổ Tyler thêm lần nữa chẳng hạn. Tôi sẽ đợi một tuần lễ, đến thứ Bảy tuần sau. Nhưng có thể tôi sẽ phải đi, Bonnie à. Cậu cũng biết rõ là vậy mà.”

Họ im lặng một lúc lâu thật lâu.

93. Chương 93

Bonnie cố chống lại cảm giác cay cay nơi mắt, quyết tâm tỏ ra người lớn và chín chắn. Cô không phải là trẻ con, và sẽ chứng tỏ điều đó ngay lúc này. Cô đón lấy ánh mắt của Stefan, chậm chậm gật đầu.

Chương 13

11:45 p.m, thứ Sáu, ngày 19 tháng 6,

Nhật ký thân mến,

Ôi Chúa ơi, bọn mình làm gì bây giờ.

Đây là tuần lễ dài nhất đời mình. Cậu ta đi châu Âu để tìm một ma cà rồng do Klaus tạo thành. Stefan nói không muốn bỏ bọn mình lại vô phương tự vệ. Nhưng cậu ta vẫn cứ đi.

Bọn mình không thể tìm ra Tyler. Xe hắn biến mất tăm khỏi nghĩa địa, nhưng hắn chẳng hề xuất đầu lộ diện ở trường. Tyler bỏ không thi tốt nghiệp môn nào trong tuần vừa qua. Tuy nhiên, những người còn lại làm ăn cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Phải chỉ cái trường Robert E. Lee giống như mấy trường thi xong mới tổ chức lễ tốt nghiệp nhỉ. Đạo này mình còn chẳng biết viết tiếng Anh hay tiếng Swahili nữa.

Mình căm thù tên Klaus. Theo những gì mình thấy hắn cũng điên rồ chẳng kém Katherine - thậm chí còn tàn bạo hơn. Những gì hắn làm với Vickie - nhưng thôi, mình không thể nhắc đến chuyện đó được, không lại bắt đầu khóc mất. Hắn đùa bỡn với bọn mình y như mèo vờn chuột vào cái hôm tổ chức tiệc ở nhà Caroline. Lại còn đúng ngày sinh nhật Meredith nữa chứ - mặc dù có vẻ như hắn biết khá nhiều. Klaus nói chuyện chẳng giống người ngoại quốc chút nào, không như Stefan hồi mới đến Mỹ. Hắn cũng biết đủ thứ về văn hoá Mỹ, thậm chí cả mấy bài hát từ những năm 50 nữa. Chắc Klaus ở đây cũng được một thời gian rồi...

Bonnie dừng bút, suy nghĩ ráo riết. Mấy hôm nay họ chỉ toàn nghĩ đến những nạn nhân ở châu Âu, đến ma cà rồng. Nhưng theo cái cách Klaus nói chuyện thì rõ ràng hắn đã sống ở Mỹ một thời gian dài. Giọng hắn không mang âm sắc nào của người ngoại quốc. Và Klaus đã chọn tấn công các cô gái ngay trong ngày sinh nhật Meredith...

Bonnie đứng dậy, với tay chụp điện thoại, bấm số nhà Meredith. Một giọng gái ngủ trả lời.

“Bác Sulez, cháu Bonnie đây. Cho cháu nói chuyện với Meredith được không ạ?”

“Bonnie! Bộ cháu không biết mấy giờ rồi sao?”

“Biết ạ.” Bonnie nghĩ thật nhanh. “Nhưng đây là chuyện - chuyện môn thi tốt nghiệp hôm nay. Bác làm ơn, cho cháu nói chuyện với bạn ấy đi.”

Im lặng một lúc lâu, rồi đầu bên kia thở dài nặng nhọc. “Đợi một lát nhé.”

Bonnie sốt ruột nhịp nhịp ngón tay trong lúc chờ đợi. Cuối cùng có tiếng một điện thoại khác nhắc máy lên.

“Bonnie hả?” Giọng Meredith vang lên ở đầu dây bên kia. “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì. Ý mình là...” Bonnie thấy cực kỳ bất an với đường dây điện thoại mở và việc bố Meredith chưa chịu gác máy. Có thể ông vẫn đang nghe. “Đó là về... vấn đề liên quan đến môn tiếng Đức(*Nguyên gốc: German. “German” vừa có nghĩa là “Tiếng Đức”, vừa có nghĩa là “Người Đức”, Klaus được coi là người Đức)mà bọn mình đang phải giải quyết. Cậu nhớ mà. Vấn đề mình không tìm ra được cách xử trí ấy. Có nhớ tại mình đang kiếm người có khả năng giải quyết chuyện đó không? Mình nghĩ mình biết phải tìm ai rồi.”

94. Chương 94

“Thật hả?” Bonnie có thể cảm thấy Meredith đang lục lọi đầu óc tìm từ diễn đạt. “Ai thế? Có cần phải gọi điện thoại đường dài không?”

“Không đâu,” Bonnie đáp. “Gần nhà lắm, Meredith là. Gần lắm luôn. Thật ra, cậu có thể nói nó ở ngay sân sau, treo lủng lẳng trên cành cây nhà cậu(*Nguyên gốc: Your family tree. Bonnie cố tình chơi chữ ở đây. “Family tree” vừa có nghĩa là ‘cây của gia đình trồng’, vừa có nghĩa là ‘cây phả hệ’, ‘dòng tộc’.) cũng được.”

Đầu dây bên kia im lặng lâu đến nỗi Bonnie không biết liệu Meredith có còn ở đó không nữa.

“Meredith?”

“Mình đang suy nghĩ. Liệu lời giải này có phải là trùng hợp ngẫu nhiên không?”

“Không hề,” Bonnie thả lỏng người ra, thoáng mỉm cười, Meredith đã hiểu. “Chẳng có trùng hợp gì ở đây hết. Lịch sử lặp lại thì đúng hơn. Cố tình lặp lại, nếu cậu hiểu ý mình muốn nói gì.”

“Mình hiểu,” Meredith đáp. Nghe giọng cô bạn như mới trấn tĩnh lại sau cơn choáng váng, mà cũng phải thôi. “Cậu biết không, mình nghĩ có thể cậu đúng. Nhưng để làm sao thuyết phục được - cái người này - giúp đỡ chúng ta bây giờ?”

“Cậu cho là có khó khăn ư”

“Có thể. Đôi lúc thiên hạ trở nên rất căng thẳng - khi nghe đến kiểm tra. Thậm chí có lúc họ còn hoá điên lên nữa kia.”

Trái tim Bonnie chùng xuống. Cô chưa hề nghĩ tới chuyện này. Rủi ông cụ không thể cho họ biết điều gì thì sao? Rủi như ông đã đến mức độ đó?

“Phải thử mới biết được chứ.” Cô đáp, cố gắng làm giọng lạc quan hết mức có thể. “Ngày mai, bọn mình phải làm thử.”

“Thôi được. Trưa mình sẽ sang đón cậu. Ngủ ngon nhé, Bonnie.”

“Ngủ ngon, Meredith.” Bonnie nói thêm. “Mình rất tiếc.”

“Không sao. Mình nghĩ như thế này là tốt nhất. Để cho quá khứ không bao giờ tái diễn nữa. Tạm biệt cậu.”

Bonnie nhấn nút ngắt trên chiếc điện thoại cầm tay. Rồi cô cứ ngồi trơ ra đó đến hàng phút, ngón tay để trên nút bấm, mắt nhìn đăm đăm về phía bức tường. Cuối cùng, cô gác máy và nhặt quyển nhật ký lên. Bonnie đặt dấu chấm hết cho câu cuối cùng và thêm vào một câu mới.

Ngày mai bọn mình sẽ đi gặp ông ngoại của Meredith.

“Tôi đúng là thằng ngốc,” Stefan thốt lên khi ngồi trong xe Meredith vào hôm sau. Họ đang trên đường tới Tây Virginia, chỗ có viện an dưỡng nơi ông của Meredith điều trị. Đây sẽ là một chuyến đi khá dài.

“Chúng ta ai cũng ngốc. Ngoại trừ Bonnie,” Matt đáp. Tuy đang rối hết ruột gan, Bonnie vẫn đỏ mặt vì lời khen.

Nhưng Meredith lại lắc đầu, mắt vẫn không rời con đường phía trước. “Stefan, làm sao mà cậu nhận ra được cho nên khỏi cần dẫn vật bản thân làm gì. Cậu đâu có biết chuyện Klaus tấn công buổi tiệc của Caroline đúng vào cái ngày đã tấn công ông ngoại tôi. Còn tôi và Matt thì chẳng nghĩ đến chuyện Klaus đã ở Mỹ từ lâu, bởi vì bọn tôi chưa hề gặp mặt hay nghe tiếng hắn lần nào. Ai cũng lo nghĩ đến những người bị hắn tấn công ở châu Âu, chỉ mỗi Bonnie là có khả năng kết hợp các tình tiết lại thôi, bởi vì cậu ấy biết tất cả các thông tin mà.”

95. Chương 95

Bonnie thè lưỡi ra. Meredith nhìn thấy qua kính chiếu hậu, bèn nhướn mày nói “Mình chỉ không muốn cậu phồng mũi quá thôi.”

“Làm gì có. Khiêm tốn là một trong những đức tính nổi bật của mình mà,” Bonnie đáp trả.

Matt phì cười, nhưng rồi cậu bảo, “Tôi vẫn nghĩ cậu thật thông minh,” thế là Bonnie lại nở hết mặt mày.

Viện an dưỡng là một nơi tồi tệ. Bonnie cố hết sức để che giấu sự kinh hoàng và ghê tởm của mình, nhưng cô biết Meredith có thể cảm nhận được nó. Bờ vai Meredith gồng cứng, kiêu hãnh thủ thế khi cô bạn sải bước dọc theo hành lang phía trước họ. Bonnie, người biết cô từ bao nhiêu năm nay, nhìn thấy được sự xấu hổ ẩn bên dưới vẻ kiêu hãnh đó. Cha mẹ Meredith xem tình trạng của ông ngoại cô là một vết nhơ, nên chẳng bao giờ nhắc đến ông với người ngoài. Đó là một bóng đen che phủ cả gia đình.

Và giờ đây, Meredith đang lần đầu tiên phơi bày bí mật đó ra trước người lạ. Bonnie thấy dậy lên trong lòng một tình cảm yêu mến và ngưỡng mộ dành cho bạn mình. Cô quả không hổ danh là Meredith khi thực hiện điều đó một cách tự trọng và không ồn ào, chẳng để cho ai thấy cái giá cô phải trả. Nhưng viện an dưỡng vẫn thật kinh khủng.

Không phải vì nó bẩn thỉu hay đầy người điên lảm nhảm, hay bất cứ thứ gì đại loại. Bệnh nhân ở đây trông có vẻ sạch sẽ và được chăm sóc tử tế. Nhưng mùi thuốc vô trùng bệnh viện, cùng với hành lang đầy xe lăn bất động và những cặp mắt vô hồn có cái gì đó khiến Bonnie chỉ muốn bỏ chạy.

Y như một toà nhà đầy người chết biết đi. Bonnie nhìn thấy một bà già, mũ trùm đầu hồng để lộ mái tóc bạc trắng, ngồi gục mặt xuống bàn cạnh con búp bê nhựa trần trụi. Khi Bonnie tuyệt vọng đưa tay ra, cô thấy bàn tay Matt cũng đã đưa về phía mình sẵn rồi. Họ đi theo Meredith về hướng đó, nắm lấy nhau chặt đến phát đau.

“Phòng ông ở đây.”

Bên trong là một người chết biết đi khác, với mái tóc bạc thỉnh thoảng điểm vài vạt đen giống màu tóc Meredith. Mặt ông cụ đầy nếp nhăn, đôi mắt rỉ ghèn vằn đỏ nhìn chằm chằm vào khoảng không.

“Ngoại ơi,” Meredith kêu lên, quỳ xuống trước xe lăn của ông. “Ngoại ơi, là cháu Meredith đây. Cháu đến đây thăm ngoại này. Cháu cần hỏi ngoại chuyện này quan trọng lắm.”

Đôi mắt già nua vẫn không mảy may hấp háy.

“Có lúc ông nhận ra chúng tôi,” Meredith khê bảo, giọng không cảm xúc. “Nhưng dạo này đa phần là không.”

Ông già vẫn tiếp tục nhìn trân trân về phía trước.

Stefan quỳ xuống. “Để tôi thử xem,” cậu ta bảo. Nhìn vào khuôn mặt nhăn nheo, cậu bắt đầu cất giọng êm ái, vỗ về như lúc nói chuyện với Vickie.

96. Chương 96

Nhưng đôi mắt đen mờ đục thậm chí không thèm chớp lấy một cái mà cứ nhìn đăm đăm vô định. Cử động duy nhất là cơn run nhẹ nhàng và liên tục nơi bàn tay chẳng chịt những gân đặt trên tay vịn xe lăn.

Và mặc cho Meredith và Stefan làm đủ cách, đó là tất cả phản hồi mà họ nhận được.

Cuối cùng đến lượt Bonnie thử dùng nền năng lực tâm linh của mình. Cô có thể cảm thấy cái gì đó bên trong ông cụ, một thứ ánh sáng sự sống mắc kẹt bên trong sự cầm tù của cơ thể, nhưng không tài nào chạm được vào nó.

“Mình rất tiếc,” Bonnie nói khi ngồi bệt xuống và gạt tóc ra khỏi mắt. “Hoàn toàn vô ích. Mình chịu thua, không làm gì được đâu.”

“Chắc để lần khác bọn mình quay lại cũng được mà,” Matt bảo, nhưng Bonnie biết không phải vậy. Ngày mai Stefan đi rồi, sẽ chẳng bao giờ có lần khác cả. Vậy mà mới đầu ý tưởng có vẻ hay ho làm sao... Sự lảng

lãng vui sướng trong lòng cô lúc này đã tan thành tro bụi, trái tim nặng trĩu như đeo đá. Bonnie ngoảnh đi và trông thấy Stefan cất bước rời khỏi phòng.

Matt vịn khuỷu tay Bonnie để đỡ cô dậy và dắt cô ra ngoài. Sau khi đã đứng gục đầu cả phút vì thất vọng, Bonnie đành đi theo cậu. Thật khó lòng tập trung đủ sức lực để bước chân này lên trước chân kia. Cô thần thờ ngoái lại nhìn xem Meredith có đi theo không...

Và cô hét lên một tiếng. Meredith đang đứng giữa phòng, mặt chán nản quay về phía cửa. Nhưng sau lưng cô, hình hài ngồi trên xe lăn cuối cùng cũng động cựa. Trong một cơn bùng nổ cảm lạnh của chuyển động, nó lao về phía Meredith, đôi mắt đóng ghèn mở to và miệng há ra còn to hơn. Ông ngoại của Meredith nhìn như bị bất gặp lúc đang phóng tới trước - tay giương ra, miệng tạo thành tiếng hú không lời. Tiếng hét của Bonnie làm rung động cả những thanh rầm trên nóc.

Mọi thứ xảy ra cùng một lúc. Stefan lao trở vào phòng, Meredith quay ngoắt lại, Matt chụp lấy cô. Nhưng ông già không nhào tới. Ông đứng sừng sững cao hơn cả bọn, nhìn chằm chằm phía trên đầu của họ như đang thấy thứ gì đó mà không ai thấy. Cuối cùng miệng ông cũng bật lên tiếng kêu, những âm thanh như tru lên tạo thành một từ.

“Ma cà rồng! Maa càaa rônnngg!”

Các hộ lý đã xuất hiện trong phòng, hòa vào lời Bonnie và những người khác ra để khống chế ông cụ. Tiếng quát của họ càng làm cho quang cảnh thêm rối loạn.

“Ma cà rồng! Ma cà rồng!” Ông của Meredith gào lên, như muốn cảnh báo cho toàn thị trấn. Bonnie hoảng hốt - ông có đang nhìn Stefan không? Đây có phải là một lời buộc tội không?

“Các cô cậu làm ơn đi ngay cho. Tôi rất tiếc, nhưng các cháu phải đi thôi,” một y tá kêu lên. Cả lũ bị xua đi. Meredith chống cự quyết liệt khi bị đẩy ra ngoài hành lang.

“Ông ngoại ơi...!”

“Ma cà rồng!” Giọng nói không giống người đó vẫn tiếp tục rên rỉ.

Và rồi sau đó là: “Tần bì trắng! Ma cà rồng! Tần bì trắng...”

97. Chương 97

Cánh cửa đóng sầm lại.

Meredith thở hổn hển, cố ngăn dòng nước mắt. Bonnie bấu cả móng tay vào cánh tay Matt. Stefan quay sang nhìn họ, đôi mắt xanh lục trợn trừng lên vì choáng váng.

“Tôi đã bảo các cháu đi đi mà,” bà y tá cúi kính nhắc lại. Cả bốn người tảng lờ như không nghe thấy. Họ nhìn nhau, nét bối rối sưng sờ trên khuôn mặt dần nhường chỗ cho vỡ lẽ.

“Tyler nói, chỉ một loại gỗ có khả năng khiến hắn bị thương...” Matt lên tiếng.

“Gỗ tần bì trắng,” Stefan đáp.

“Bọn mình phải tìm ra tên đó trốn ở đâu,” Stefan nói trên đường về nhà. Cậu ta là người cầm lái, bởi vì Meredith đã đánh rớt cả chìa khoá ở cửa xe. “Đó là chuyện trước tiên. Vội vã chỉ tổ bắt dây động rừng thôi.

Đôi mắt màu lục của Stefan loé lên thứ ánh sáng đặc trắng và quyết tâm rất lạ, giọng cậu gấp gáp và cộc lốc. Tình thần cả bọn đều đang mấp mé bờ vực như thể đã nốc thuốc kích thích cả đêm ấy, Bonnie nghĩ thầm. Thần kinh của họ căng thẳng tới nỗi bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

Cô cũng có một linh cảm về hiểm hoạ gần kề. Như thể mọi thứ sắp lên đến đỉnh điểm, và tất cả mọi sự kiện từ hôm sinh nhật Meredith đến giờ đang tiến dần đến hồi kết.

Đêm nay, cô nghĩ bụng. Đêm nay mọi thứ sẽ xảy ra. Thật phù hợp đến kỳ lạ làm sao, khi đêm nay cũng là đêm trước ngày Hạ chí (*Hạ chí (thường rơi vào ngày 21/06 hoặc 22/06): thời điểm mà Mặt trời lên tới điểm

cao nhất về phía Bắc trên bầu trời để rồi sau đó bắt đầu quay trở lại phía Nam. Tại Bắc bán cầu, ngày Hạ chí là ngày mà khoảng thời gian ban ngày dài nhất và thời gian ban đêm ngắn nhất).

“Trước ngày gì kia?” Matt hỏi.

Bonnie không nhận thấy mình đã nói câu đó ra miệng. “Trước ngày Hạ chí,” cô đáp. “Ngày mai chính là ngày Hạ chí mà.”

“Đừng nói lại liên quan đến các thầy tế nữa đấy.”

“Họ xem trọng ngày này,” Bonnie xác nhận. “Đó là ngày của mầu nhiệm, đánh dấu thời khắc giao mùa. Và...” cô ngập ngừng. “Ừm, cũng như mấy ngày lễ khác như Halloween hay Đông chí, đây là thời điểm ranh giới giữa thế giới hữu hình và vô hình trở nên mong manh nhất. Người xưa cho rằng đây là lúc có thể nhìn thấy ma. Là lúc nhiều thứ sẽ xảy ra.”

“Nhiều thứ chắc chắn sẽ xảy ra,” Stefan nói khi rẽ vào xa lộ chính dẫn thẳng về Fell’s Church.

Chẳng ai trong số họ biết rằng nó sẽ xảy ra sớm đến mức nào.

Bà Flowers đang ở sau vườn. Họ đã lái xe thẳng đến nhà trọ tìm bà. Bà già đang xén tỉa mấy bụi hoa hồng, mùi hương mùa hè tràn ngập chung quanh.

Bà Flowers nhú mồm, chớp chớp mắt khi bị cả đám vây chung quanh, tranh nhau hỏi xem phải tìm một cây tần bì trắng ở đâu.

“Từ từ, từ từ đã nào,” bà kêu lên, đưa mắt nhìn họ từ bên dưới vành mũ rơm. “Các cháu muốn gì nào? Tần bì trắng hả? Có một cây mọc ngay bên kia rặng sồi sau nhà kia kìa. Này, khoan đã...” Bà kêu lên khi cả lũ lại ầm ầm kéo đi.

98. Chương 98

Stefan khứa vòng quanh một nhánh cây bằng con dao xép Matt lấy ra từ trong túi. Chẳng biết cậu ta bắt đầu mang cái thứ đó trong người từ khi nào? Bonnie thắc mắc. Cô cũng tự hỏi không biết bà Flowers sẽ nghĩ gì khi thấy họ quay trở lại, ở giữa là hai chàng trai với nhánh cây còn sum suê lá, dài gần hai mét vắt trên vai.

Nhưng bà Flowers chỉ nhìn mà chẳng nói gì. Tuy nhiên, lúc họ gần đến nhà, bà gọi với theo, “Có hàng gửi cho cháu kìa, cậu trai.”

Stefan ngoảnh đầu lại, cành cây vẫn đặt trên vai. “Cho cháu ư?”

“Có đề tên cháu trên đó. Một gói hàng cùng với một lá thư. Ta tìm thấy nó trước hiên hồi chiều nay, nên mang lên đặt trong phòng cháu rồi đấy.”

Bonnie nhìn Meredith, rồi nhìn sang Matt và Stefan; đến lượt cô bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng, nghi hoặc của họ. Bầu không khí bất chợt căng ra như dây đàn, gần như không thể nào chịu nổi.

“Từ ai mới được chứ? Làm gì có ai biết cậu ở đây...” Bonnie cất tiếng lúc họ leo cầu thang lên gác, rồi bỏ lửng câu nói khi nỗi lo sợ nhện nhện trong lồng ngực. Linh tính như một con ruồi đáng ghét cứ vo ve bên trong cô. Bonnie tìm cách gạt nó sang bên. Không phải lúc này, cô tự nhủ, không phải lúc này.

Nhưng không thể tránh được việc nhìn thấy cái gói trên bàn Stefan. Các cậu trai ném cành cây tần bì vào tường, chạy lại xem xét gói giấy nâu dài dài, đẹp đẽ với một phong bì màu kem phía bên trên.

Đằng trước là nét chữ viết tay lộn xộn quen thuộc, nguệch ngoạc đề tên Stefan.

Nét chữ trên tấm gương.

Cả bọn đứng chết trân nhìn cái gói như nhìn một con bò cạp.

“Cẩn thận,” Meredith kêu lên khi Stefan chậm chậm với tay cầm lấy nó. Bonnie hiểu ý bạn. Cô cảm giác như cái gói có thể nổ tung, xịt ra hơi độc hay biến thành thứ gì đó có răng và móng vuốt bất cứ lúc nào.

Cái phong bì Stefan nhặt lên rất vuông vắn, làm bằng giấy tốt thiết kế khá đẹp. Y như thiệp mời dự tiệc của một ông hoàng vậy, Bonnie nghĩ bụng. Tuy nhiên, có vài dấu vân tay bẩn thỉu trên bề mặt và rìa giấy cũng lem la lem nhem. Đúng là trong mơ nhìn Klaus cũng chẳng sạch sẽ gì mấy.

Stefan nhìn mặt trước, mặt sau rồi xé phong bì, lôi ra một tờ giấy viết thư dày. Ba người còn lại xúm xít chung quanh, nhìn qua vai cậu khi Stefan mở nó ra. Matt bật lên tiếng kêu.

“Cái quái gì... Chẳng có chữ nào hết.”

Quả có thể thật. Cả hai mặt đều trống trơn. Stefan lật qua lật lại và xem xét từng mặt một. Nhìn cậu ta vô cùng căng thẳng. Những người khác thì nhẹ cả người, đùa nhau thốt ra những tiếng dè dặt. Một trò đùa ngu ngốc làm sao. Meredith đang với tay chụp lấy cái gói dẹp lép như thể trong đó cũng không có gì sất, thì bất chợt Stefan đông cứng người lại, hít vào một hơi. Bonnie liếc nhìn sang và nhảy dựng lên. Bàn tay Meredith khựng lại trên gói hàng, còn Matt thì chửi thề.

Trên trang giấy trắng Stefan nắm chặt trong tay, những con chữ bắt đầu hiện ra. Chúng đen kịt với những nét sổ dài, như thể đang được một con dao vô hình vạch nên trong lúc Bonnie quan sát. Nỗi khiếp sợ trong cô lớn dần lên khi đọc những dòng đó.

99. Chương 99

Stefan...

Chúng ta thử giải quyết chuyện này như đại trượng phu với nhau nhé? Ta có con bé trong tay. Hãy đến chỗ trang trại trong rừng khi trời tối và chúng ta sẽ nói chuyện, chỉ hai ta thôi. Mang theo ai khác thì con nhỏ sẽ chết.

Không có chữ ký, nhưng ở cuối trang một dòng chữ hiện ra: Đây là chuyện riêng giữa ta và mi.

“Con bé nào?” Matt hỏi gặng, hết nhìn Bonnie lại nhìn Meredith, như muốn chắc chắn rằng họ vẫn còn ở đó. “Con bé nào mới được?”

Bằng một cử động đột ngột, những ngón tay thanh mảnh của Meredith xé toạc cái gói và lôi thứ bên trong ra. Một chiếc khăn choàng xanh nhạt có họa tiết hình dây và lá nho. Bonnie nhớ rất rõ chiếc khăn đó, một hình ảnh chợt ủa về trong cô. Hoa giấy với quả sinh nhật, những nhánh lan và chocolate.

“Caroline,” cô thì thầm và nhắm mắt lại.

Hai tuần vừa qua thật lạ lùng và khác biệt so với cuộc đời đi học thường nhật, đến nỗi gần như Bonnie đã quên khuấy do sự tồn tại của Caroline. Caroline đã đến căn hộ ở thị trấn khác để lánh nạn, để được an toàn - nhưng ngay từ đầu Meredith đã bảo cô nài nỉ rồi. Hẳn có thể bám theo cậu đến Heron, tôi chắc đấy.

“Hắn lại đùa bỡn với chúng ta,” Bonnie lẩm bẩm. “Hắn để mặc cho bọn mình đi xa đến nước này, thậm chí còn gặp cả ông ngoại cậu, Meredith, và rồi...”

“Chắc chắn hắn ta đã biết,” Meredith đồng ý. “Chắc chắn ngay từ đầu hắn đã biết bọn mình đang tìm một nạn nhân. Giờ thì hắn dồn chúng ta vào thế bí. Trừ khi...” Đôi mắt đen bất thành linh sáng lên niềm hi vọng. “Bonnie, cậu nghĩ có khi nào Caroline đánh rơi cái khăn này hôm sinh nhật không? Và hắn chỉ việc nhặt nó lên?”

Không đâu.” Linh tính lại vo ve gần hơn và Bonnie cố xua nó đi. Cô không muốn có nó. Cô không muốn biết. Nhưng Bonnie chắc chắn một chuyện. Đây không phải một lời đe dọa suông. Klaus thực sự đang nắm Caroline trong tay.

“Bọn mình làm gì bây giờ?” Cô khẽ nói.

“Tôi thì biết bọn mình sẽ không làm gì, đó là nghe theo lời hắn,” Matt đáp. “Thử giải quyết chuyện này như đại trượng phu với nhau” hả - hắn là thứ đồ cặn bã, đại trượng phu nổi gì. Đây là một cái bẫy.”

“Dĩ nhiên là bẫy rồi,” Meredith sốt ruột nói. “Hắn đợi đến lúc chúng ta khám phá ra cách làm hắn bị thương, rồi bây giờ tìm cách xé lẻ bọn mình ra. Nhưng chẳng ích lợi gì đâu!”

Nãy giờ Bonnie bận quan sát khuôn mặt Stefan với sự lo lắng càng lúc càng tăng. Bởi vì trong khi Meredith và Matt mãi lo trút nỗi bức dọc, cậu ta đã lẳng lặng gấp lá thư lại nhét trở vào trong phong bì. Giờ đây, cậu đứng nhìn nó với khuôn mặt trơ trơ, hoàn toàn không mảy may chú ý đến những gì đang diễn ra chung quanh. Và ánh nhìn trong đôi mắt xanh lục đó khiến Bonnie thấy sợ.

“Bọn mình sẽ chơi trò gây ông đập lưng ông.” Matt đang nói. “Đúng không, Stefan? Cậu nghĩ sao?”

100. Chương 100

“Tôi nghĩ,” Stefan thận trọng cân nhắc từng từ một, “rằng khi trời tối, tôi sẽ vào rừng.”

Matt gật đầu. Vốn là một tiền đạo, cậu bắt đầu xắn tay áo vạch ra kế hoạch. “Thế này nhé, cậu lo đánh lạc hướng tên đó. Cùng lúc, ba người bọn tôi sẽ...”

“Ba người các cậu,” Stefan vẫn gần giọng, nhìn xoáy vào mặt Matt, “sẽ đi về nhà. Đi ngủ.”

Một khoảng im lặng kéo dài tưởng như bất tận đối với thần kinh căng như dây đàn của Bonnie. Những người còn lại chỉ nhìn Stefan không chớp mắt.

Cuối cùng Meredith khẽ nói, “Ừm, nếu nằm trong giường ngủ thì bọn tôi khó lòng bắt hấn lăm, trừ khi hấn chịu hạ cổ ghé qua thăm.”

Cậu nói phá tan bầu không khí căng thẳng và Matt lên tiếng, hít lấy hơi sau hồi lâu nín thở. “Được rồi, Stefan, tôi hiểu cảm giác của cậu...” Nhưng Stefan đã ngắt lời.

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc đấy, Matt. Klaus nói đúng, đây là chuyện giữa tôi và hấn. Với lại hấn nói phải tới một mình, không thì sẽ hại Caroline. Cho nên tôi sẽ đi một mình. Đây là quyết định của tôi.”

“Cậu đang đâm đầu vào chỗ chết đấy,” Bonnie thốt lên, gần như bị kích động. “Stefan, cậu điên rồi. Không được đâu.”

“Tôi cứ làm đấy.”

“Bọn tôi sẽ không để cho cậu...”

“Các cậu nghĩ,” Stefan nhìn cô, “là các cậu ngăn được tôi sao?”

Sự im lặng này thật ngọt ngào. Chăm chú nhìn Stefan, Bonnie cảm giác như cậu ta đan biển đổi trước mắt mình. Khuôn mặt dường như đánh lại, đáng bộ thay đổi, như muốn nhắc họ nhớ đến những bắp cơ mềm dẻo, rắn chắc của động vật săn mồi dưới lớp trang phục. Bỗng dưng, cậu bạn trở nên xa cách, lạ lùng. Đáng sợ.

Bonnie ngoảnh đi chỗ khác.

“Xử sự cho hợp tình hợp lý một chút,” Matt lên tiếng, thay đổi chiến thuật, “Chúng ta hãy từ từ bình tĩnh mà nói chuyện...”

“Chẳng có chuyện gì để nói hết. Tôi sẽ đi. Còn các cậu ở nhà.”

“Cậu nợ chúng tôi nhiều hơn thế, Stefan à,” Meredith bảo, và Bonnie rất biết ơn cái giọng tỉnh rụi của cô bạn. “Thôi được, cứ cho là cậu có khả năng xé xác bọn tôi ra từng mảnh đi, cũng được thôi, chả có gì phải bàn cãi cả. Nhưng sau tất cả những chuyện đã trải qua cùng nhau, bọn tôi xứng đáng được cậu bàn bạc kỹ lưỡng trước khi bỏ đi thẳng một nước như thế chứ.”

“Chính cậu nói, đây cũng là cuộc chiến của các cô ấy mà,” Matt phụ họa. “Từ lúc nào cậu lại đổi ý thế?”

“Từ lúc tôi phát hiện ra kẻ sát nhân là ai!” Stefan đáp. “Chính tại vì tôi mà Klaus đến đây.”

“Không phải thế!” Bonnie hét lên. “Cậu có khiến cho Elena giết Katherine đâu?”

Tôi khiến cho Katherine quay về với Klaus! Đó là nguồn cơn của mọi chuyện. Và tôi còn lôi cả Caroline vào nữa; nếu không phải tại tôi, cô ta sẽ không bao giờ oán ghét Elena, không bao giờ dây dưa với Tyler. Tôi có trách nhiệm với cô ấy.”

101. Chương 101

“Đó là điều cậu muốn tin thôi!” Bonnie gần như gào lên. “Klaus thù hằn tất cả chúng ta! Cậu thực sự nghĩ hẳn chịu để yên cho cậu thoát khỏi đó sao? Cậu nghĩ thế hẳn sẽ tha cho những người còn lại chúng tôi à?”

“Không,” Stefan đáp và nhặt nhánh cây đang gác vào tường lên. Cậu ta rút con dao của Matt ra khỏi túi vào bắt đầu chặt các mẫu con đi, biến nó thành một mũi lao trắng thẳng băng.

“Tuyệt thật, ra là cậu định đấu tay đôi với hắn!” Matt giận dữ thốt lên. “Chẳng lẽ cậu không thấy như vậy là rất ngu ngốc sao? Cậu đang đâm đầu vào cái bẫy hẳn giăng ra đấy!” Cậu bạn tiến một bước lại gần Stefan. “Có thể cậu nghĩ ba đứa tôi không ngăn nổi cậu...”

“Thôi đi, Matt.” Giọng nói trầm tĩnh của Meredith cất lên từ phía đầu kia căn phòng. “Chẳng ích lợi gì đâu.” Stefan nhìn cô bạn, các cơ quanh mắt đánh lại, nhưng Meredith đáp trả lại cái nhìn đó với vẻ điềm nhiên không lay chuyển. “Vậy là cậu định mặt đối mặt với Klaus. Được thôi, Stefan. Nhưng trước khi đi, hãy đảm bảo làm sao cho cậu có cơ hội chống trả đã.” Cô lạnh lùng cởi chiếc mũ trên cổ áo được cắt may vừa vặn ra.

Bonnie thấy bụng quặn lại, mặc dù chính cô cách đây một tuần cũng đã đề nghị chuyện tương tự. Nhưng đó là lúc họ ở một mình với nhau, trời ạ, cô kêu thảm. Rồi lại nhún vai. Chỗ riêng tư hay nơi công cộng thì cũng có gì khác nhau đâu chứ?

Bonnie nhìn sang Matt, sự choáng váng hiện rõ trên nét mặt cậu. Rồi lông mày Matt chau lại, khuôn mặt toát lên vẻ ngoan cố ương ngạnh từng khiến cho các huấn luyện viên đối thủ phải kiêng dè. Đôi mắt xanh nhìn sang cô, và Bonnie gật đầu, nghênh cằm ra. Không nói tiếng nào, cô kéo phéc-mơ-tuya chiếc áo gió đang mặc xuống còn Matt thì cởi áo thun ra.

Stefan trợn mắt nhìn ba con người đang hăm hăm cởi bỏ y phục trong phòng cậu ta, cố gắng che giấu sự bàng hoàng của chính mình. Nhưng rồi cậu lắc đầu, chìa mũi lao trắng ra phía trước như một thứ vũ khí. “Không được.”

“Stefan, cậu đừng có mà vớ vẩn,” Matt nạt. Ngay cả trong khoảnh khắc bối rối này, một phần trong Bonnie vẫn dừng lại để ngưỡng mộ vòm ngực trần của cậu. “Bọn tôi có tới ba người. Cậu tha hồ mà uống cũng chẳng hại đến ai đâu.”

“Tôi nói không mà! Không vì báo thù, không vì mục đích lấy cái ác chống lại cái ác! Không vì bất cứ lý do gì hết. Tôi tưởng cậu phải hiểu rõ chuyện đó hơn ai hết chứ.” Stefan ném về phía Matt cái nhìn chua chát.

“Tôi chỉ hiểu là cậu sẽ mất mạng ngoài đó thôi!” Matt quát lên.

“Cậu ấy nói đúng đấy!” Bonnie ép khớp ngón tay lên môi. Điểm báo đã vượt qua được hàng phòng thủ của cô. Cô không muốn để nó vào, nhưng chẳng còn đủ sức chống lại nữa. Bonnie rùng mình cảm thấy nó đâm xuyên qua và nghe những lời nói vang lên trong đầu.

“Không ai có thể chống lại hắn mà còn sống,” cô khổ sở nói. “Đó là điều Vickie nói, và nó hoàn toàn đúng. Tôi có thể cảm thấy, Stefan à. Không ai có thể chống lại hắn mà còn sống được đâu.”

102. Chương 102

Trong một thoáng, chỉ một thoáng thôi, Bonnie tưởng như cậu ta sẽ nghe lời mình. Nhưng rồi gương mặt Stefan đánh lại và cậu lạnh lùng đáp.

“Không phải chuyện của cậu. Cứ để tôi lo.”

“Nhưng nếu như không có cơ hội chiến thắng thì...” Matt lên tiếng.

“Bonnie đâu có nói vậy!” Stefan trả lời cộc lốc.

“Đúng vậy mà! Cậu đang nói cái quái gì thế hả?” Matt la lên. Matt ít khi nào nổi nóng, nhưng một khi đã điên tiết lên rồi thì cậu ta rất khó bình tĩnh trở lại. “Stefan, tôi đã chịu hết nổi...”

“Tôi cũng vậy đây!” Stefan gào lên đáp trả bằng một giọng mà Bonnie chưa từng nghe trước đây. “Tôi ngăn đến tận cổ rồi, ngăn kiểu các cậu cãi cọ nhau, sự hèn nhát và cả ba cái điếm báo linh tính của cậu nữa! Đây là chuyện của tôi.”

“Tôi tưởng chúng ta là một đội...” Matt hét.

“Chúng ta chẳng phải đội nhóm gì sất. Các người là một đám con người ngu ngốc! Ngay cả khi có đủ chuyện xảy ra, tận sâu thẳm bên trong, các người vẫn chỉ muốn được sống cuộc đời nhỏ bé an toàn trong căn nhà nhỏ bé an toàn của các người! Tôi chẳng có gì giống với các người, mà cũng không muốn giống! Tôi phải chịu đựng các người tới tận bây giờ chẳng qua do bất khả kháng mà thôi, nhưng tới đây là xong rồi.” Cậu ta nhìn quanh một lượt, gằn giọng từng tiếng một. “Tôi chẳng cần ai trong các người hết. Tôi không muốn các người lảng vảng chung quanh, và cũng không muốn các người đi theo. Các người chỉ tổ làm hỏng kế hoạch của tôi thôi. Bất cứ kẻ nào dám bám theo tôi, tôi giết đấy.”

Với một cú liếc toé lửa sau chót, Stefan quay ngoắt người bỏ đi thẳng.

Chương 14

“Tên này khủng rồi,” Matt trừng trừng nhìn cánh cửa trống không mà qua đó Stefan biến mất.

“Không đâu,” Meredith đáp. Giọng cô rất khẽ và buồn bã, nhưng vẫn có nét gì đó như muốn phá lên cười. “Cậu không nhận ra ý định của Stefan sao Matt?” Cô bạn nói khi cậu ta quay lại nhìn. “Hét lên với bọn mình, làm cho bọn mình ghét cậu ta và tìm cách xua mình đi chỗ khác. Cố gắng tỏ ra đáng ghét hết mức, để chúng ta điên tiết lên và không ngăn cản cậu ta làm chuyện đó một mình.” Meredith liếc nhìn ra cửa, lông mày nhướng lên. “ ‘Kẻ nào dám đi theo tôi, tôi giết đấy’ thì quả có hơi quá đà thật.”

Bonnie bất chợt bật cười khúc khích, dù cho chẳng thấy vui vẻ gì. “Mình nghĩ cậu ta mượn câu đó của Damon. ‘Nói thẳng ra nhé, tôi chẳng cần ai trong số các người hết!’ ”

“ ‘Các người là một đám người ngu ngốc’ nữa chứ.” Matt chen vào.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu. Cậu vừa có một linh tính, Bonnie, mà mọi khi có bao giờ Stefan coi thường chuyện đó. Nếu như không có cách nào đánh mà thắng được thì còn đi làm gì?”

“Bonnie đâu có nói không có cách nào đánh mà thắng được. Cậu ấy chỉ nói không có cách nào đánh mà sống sót được thôi. Đúng không, Bonnie?” Meredith nhìn sang cô.

Tràng cười tắt ngấm. Bonnie hoảng hồn nghĩ kĩ về điều báo đó, nhưng cô cũng chẳng biết gì hơn ngoài những từ đã bật ra trong óc. Không ai chống lại hấn mà sống sót.

103. Chương 103

“Ý cậu nói Stefan nghĩ rằng...” Mắt Matt rực lửa thịnh nộ. “Cậu ta nghĩ rằng sẽ ngăn cản Klaus cho dù có phải chết ư? Như một con vật hiến sinh ấy hả?”

“Như Elena thì đúng hơn,” Meredith bình tĩnh đáp. “Mà cũng có thể là... Stefan muốn làm vậy để được đoàn tụ cùng Elena.”

“Không đâu,” Bonnie lắc đầu. Có thể cô không biết nhiều về lời tiên tri, nhưng chuyện này thì biết rất rõ. “Cậu ta không nghĩ vậy đâu, mình chắc đấy. Elena là trường hợp đặc biệt. Cậu ấy trở nên như vậy là vì yếu mệnh quá, còn rất nhiều thứ dở dang chưa kịp hoàn thành trong đời, và - ừm, nói chung là trường hợp cá biệt. Còn Stefan là ma cà rồng đã nằm trăm năm nay rồi, chắc chắn không thể gọi là chết trẻ được. Chẳng có gì đảm bảo cậu ta sẽ được đoàn tụ cùng Elena cả. Có thể là đi đến nơi khác hoặc - hoặc chỉ đơn giản là biến mất. Và Stefan biết thế. Mình chắc chắn là cậu ta biết. Mình nghĩ cậu ấy chỉ muốn giữ lời hứa với Elena nên tìm cách ngăn chặn bàn tay Klaus bằng bất cứ giá nào thôi.”

“Để ít ra thì cũng cố gắng,” Matt nói rất khẽ, như đang trích dẫn lời ai đó. “Ngay cả khi biết chắc rằng mình sẽ thua.” Bất chợt cậu ngừng lên nhìn hai cô gái. “Tôi sẽ đi theo cậu ta.”

“Dĩ nhiên rồi.” Meredith kiên nhẫn trả lời.

Matt do dự. “Ồ... chắc là tôi không thuyết phục được hai cậu ở lại đây đâu nhỉ?”

“Sau bài diễn thuyết hùng hồn về tinh thần đồng đội khi này ấy à? Đừng có mơ.”

“Tôi đã lo là thế. Vậy thì...”

“Vậy thì,” Bonnie đáp, “bọn mình biến khỏi đây thôi.”

Cả bọn gom góp tất cả các loại vũ khí có thể tìm ra. Con dao xếp bỏ túi của Matt mà Stefan đã đánh rơi, lưỡi dao găm cán ngà tìm thấy trong hộp bàn Stefan, cả một con dao phay lấy ra từ nhà bếp nữa.

Bên ngoài chẳng thấy bóng dáng bà Flowers đâu. Bầu trời nhuộm một màu tím nhạt, ửng hồng về phía đằng Tây. Hoàng hôn của đêm trước ngày Hạ chí, Bonnie nghĩ thầm, tay chân nổi hết da gà.

“Klaus nói trang trại cũ trong rừng – chắc ý bảo trại nhà Francher.” Matt nói. “Nơi Katherine đã ném Stefan xuống cái giếng bỏ hoang ấy.”

“Có lý. Chắc lâu nay hắc sử dụng đường hầm của Katherine để vượt qua bên dưới lòng sông. “Meredith đáp. “Trừ khi các Tiên Bối mạnh đến nỗi có thể băng qua nước chảy mà không hề hấn gì.”

Đúng thế, Bonnie nhớ lại, những thế lực tà ác không thể vượt qua được dòng nước đang chảy. Càng độc ác bao nhiêu thì càng khó vượt qua bấy nhiêu. “Nhưng chúng ta đâu biết gì về những Nguyên bản.” cô buột miệng thành tiếng.

“Đúng vậy, cho nên bọn mình phải cẩn thận.” Matt đáp. “Tôi biết khá rõ khu rừng đó, và biết cả lối đi mà Stefan có thể chọn. Có lẽ chúng ta nên chọn đường khác mà đi.”

“Để Stefan không bắt gặp và xử bọn mình hả?”

104. Chương 104

“Để Klaus không bắt gặp, ít ra là không bắt gặp cả lũ. Để may ra mình có cơ hội giải cứu Caroline. Bằng mọi cách phải đưa Caroline ra khỏi mớ bòng bong đó, không thì Klaus sẽ đem cô ấy ra làm áp lực và ép Stefan phải làm theo lời hắc. Lên kế hoạch trước chẳng bao giờ thừa cả, có thể khiến cho kẻ thù trở tay không kịp. Klaus bảo gặp nhau ở đó khi trời tối, vậy thì bọn mình sẽ đến đó lúc trời còn chưa tối, sẽ có cơ may khiến cho hắc bất ngờ.”

Bonnie vô cùng ấn tượng với chiến thuật này. Chả trách chi cậu ta được chọn làm tiên vệ, cô nghĩ thầm trong bụng. Gặp mình chắc cứ thế mà la hét xông vào quá.

Matt chọn một lối đi gần như vô hình giữa những thân cây sồi. Mùa này đám cây bụi mọc sát đất hết sức xanh tốt, vừa rêu, cỏ, cây có hoa, cả dương xỉ nữa. Bonnie buộc phải tin tưởng vào chuyện Matt biết mình đang đi đâu, bởi vì cô thì chịu. Trên đầu họ, chim chóc cất lên bài ca cuối cùng trước khi tìm nơi trú ẩn cho đêm xuống.

Trời càng lúc càng nhá nhem. Lũ bướm đêm chấp chới bay ngang qua mặt Bonnie. Sau khi chệch vật bằng qua một bãi nấm đầy sên lúc nhúc, cô vô cùng biết ơn Trời Phật vì lần này mình mặc quần jeans.

Cuối cùng Matt ra hiệu cho họ dừng lại. “Sắp tới rồi.” cậu hạ giọng. “Có một nơi dạng như vách đá cho bọn mình nhìn xuống mà không bị Klaus phát giác. Cẩn thận và đừng gây ra tiếng động nhé.”

Bonnie chưa bao giờ bước thận trọng như thế. Cũng may thảm lá trên nền đất khá ẩm ướt nên không phát ra tiếng lạo xạo. Sau vài phút Matt nằm bẹp xuống đất và ra dấu bảo họ làm theo. Bonnie cứ khẳng khẳng tự nhủ lòng, rằng cô không hề để tâm đến lũ rết và giun đất bị ngón tay xới lên, rằng cô chẳng có cảm giác gì về chuyện bị mạng nhện chăng khắp mặt mày. Đây là chuyện sinh tử, và Bonnie hoàn toàn đủ khả năng. Không trẻ con, không lóng lóng ngóng ngóng về, mà là đủ sức.

“Tới rồi đó.” Matt thì thầm, giọng nhỏ xíu. Bonnie bèn ngóc cổ ngược lên nhìn.

Họ đang nhìn xuống khu điền trang nhà Francher – hay nói đúng hơn là những gì còn sót lại của nó. Trang trại đã đổ sập từ lâu và bị khu rừng nuốt chửng, giờ chỉ còn trơ móng, mấy tảng đá mọc đầy hoa cỏ dại và mâm xôi gai góc, cùng một ống khói cao như tượng đài đứng trơ trọi.

“Caroline kia kia.” Meredith lảo đảo bên tai kia của Bonnie.

Bóng Caroline mờ mờ ngời dựa vào ống khói, chiếc váy màu lục nhạt nổi bật trong bóng tối vây quanh, nhưng mái tóc nâu đỏ nhìn gần như màu đen. Trên mặt cô nàng có cái gì trắng trắng vắt ngang, và sau vài giây Bonnie nhận ra đó là một miếng giẻ bịt miệng. Cũng có thể là băng keo. Nhìn tư thế kì cục của Caroline – tay để sau lưng, chân duỗi thẳng về phía trước – Bonnie đoán cô nàng còn bị trói nữa.

Tội nghiệp Caroline, cô nghĩ thầm và quên hết tất cả những trò ích kỷ, nhỏ nhe, xấu bụng cô nàng kia từng làm, mà nếu tính ra thì quả có hơi nhiều thật. Nhưng Bonnie không thể tưởng tượng ra có chuyện gì tồi tệ hơn là bị bắt cóc bởi một tên ma cà rồng sát nhân loạn trí trước đó đã giết chết hai người bạn cùng lớp, sau lại bị lôi vào rừng trói lại và bỏ cho ngồi chờ ở đó, tính mạng lại tùy thuộc vào một ma cà rồng khác có đầy đủ lí do để ghét mình. Xét cho cùng, ban đầu chính Caroline vì muốn có Stefan mà trở nên căm ghét, tìm cách làm cho bề mặt Elena vì dám chiếm mất cậu ta còn gì. Stefan Salvatore là người cuối cùng trên đời này có thể động lòng thương xót Caroline Forbes.

105. Chương 105

“Nhìn kia!” Matt kêu. “Phải hấn ta không? Klaus ấy?”

Bonnie cũng nhìn thấy nó, một thoáng chuyển động phía bên kia ống khói. Khi cô căng mắt ra nhìn, hấn ta hiện ra, chiếc áo mưa vàng nhạt lấp lánh như ma quái quanh người. Hấn liếc nhìn Caroline, cô nàng co rúm người lại, cổ nể đi chỗ khác. Tiếng cười của Klaus bật lên khản khản trong bầu không khí im ắng, khiến Bonnie rùng cả mình.

“Chính hấn,” cô thì thào, thụp đầu xuống phía sau bụi dương xỉ. “Nhưng còn Stefan đâu? Sắp tới rồi còn gì.”

“Có thể cậu ta khôn ra và quyết định không đến nữa.” Matt nói.

“Không có vụ đó đâu mà mơ.” Meredith đáp. Cô bạn đang nhìn qua bụi dương xỉ về hướng Nam. Bonnie nhìn theo, giật mình.

Stefan đang đứng ngoài rài khoảng đất trống, như thể mới hiện ra từ không khí vậy. Ngay cả Klaus cũng không thấy cậu ta đến, Bonnie nghĩ thầm. Stefan đứng lặng im, chẳng hề cố gắng ẩn mình hay che giấu mũi lao bằng gỗ tẩm bì trắng trong tay. Có gì đó trong dáng đứng và ánh mắt cậu nhìn quang cảnh trước mặt khiến cho Bonnie nhớ ra rằng, vào thế kỷ XV Stefan đã từng là một bậc công tử con nhà quyền quý. Cậu ta chẳng nói năng gì, chỉ đứng đó đợi Klaus nhìn thấy mình mà không hề tỏ ra vội vã.

Đến khi Klaus chịu quay nhìn về hướng Nam, hấn sững người lại, và Bonnie có cảm giác như hấn bất ngờ vì bị Stefan lên đến ngay sau lưng lúc nào chẳng hay. Nhưng rồi Klaus phá lên cười và giang tay ra.

“Salvatore! Trùng hợp làm sao, ta vừa nghĩ đến người tức thì!”

Stefan chậm rãi nhìn Klaus từ đầu đến chân, từ mái tóc bị gió thổi tung đến vạt áo mưa tả tơi của hấn. Cậu ta chỉ nói:

“Người bảo ta đến. Ta đã đến. Thả cô gái ra.”

“Ta có nói thế thật sao?” Klaus áp hai bàn tay lên ngực, ra vẻ ngạc nhiên một cách thành thực. Rồi hấn lắc đầu, cười khùng khục. “Ta không nghĩ vậy. Hãy nói chuyện trước đã.”

Stefan gật đầu, như thể Klaus vừa xác nhận một sự thật chua cay mà cậu ta đã lường trước. Cậu nhấc ngọn lao khỏi vai và chìa nó ra đằng trước, xoay trở rất dễ dàng mặc cho chiều dài bất tiện của thân lao. “Ta nghe đây.” Stefan nói.

“Hóa ra nhìn vậy chứ cũng không đến nổi ngu ngốc.” Matt lăm lăm phía sau tán dương xỉ, giọng kính nể. “Cũng không hăm hở xông vào chỗ chết như tôi tưởng.” Matt nói thêm. “Cậu ta đang thận trọng.”

Klaus làm một cử chỉ về phía Caroline, đầu ngón tay quệt qua mái tóc nâu đỏ của cô nàng. “Sao người không lại gần đây một chút để ta đỡ mất công la hét nhỉ?” Nhưng Bonnie để ý thấy hấn không đe dọa làm hại con tin.

“Ta đứng đây cũng nghe người nói rất rõ rồi.” Stefan đáp trả.

“Tốt lắm.” Matt thì thầm. “Phải vậy chứ, Stefan!”

106. Chương 106

Bonnie thì lo quan sát Caroline. Cô gái con tin đang vùng vẫy, gục gặc đầu từ trước ra sau như thể đang đau đớn hay hoảng loạn vậy. Nhưng Bonnie có cảm giác là lạ khi nhìn thấy cái cách Caroline cử động, đặc biệt là mấy cú hất đầu rất mạnh đó, giống như cô nàng đang cố vươn về phía bầu trời. Bầu trời... Bonnie ngược mắt nhìn lên, thấy màn đêm đã buông xuống và mảnh trăng khuyết đang chiếu sáng phía trên những rặng cây. Chính vì thế mà lúc này cô mới có thể nhìn thấy màu nâu trên tóc Caroline: nhờ ánh sáng của mặt trăng, Bonnie thậm nghĩ. Rồi, với một cú sốc, ánh mắt cô hạ xuống tán cây ngay trên đầu Stefan, nơi những cành lá đang sột soạt nhẹ nhẹ dù cho chẳng có lấy một ngọn gió nào. “Matt ơi?” Bonnie hoảng hốt thì thào.

Stefan đang tập trung vào Klaus, mọi giác quan, mọi cơ bắp, mọi nguyên tử Quyền năng của cậu đều đang chia vào tên Tiền Bối đứng trước mặt. Nhưng ẩn trong tán cây ngay trên đầu cậu thì...

Mọi suy nghĩ về chiến thuật, mọi ý định tham khảo ý kiến Matt xem nên làm gì đều bay biến khỏi óc Bonnie. Cô đứng bật dậy khỏi chỗ ẩn nấp và hét to.

“Stefan! Trên đầu kia! Có bầy đấy!”

Stefan nhanh như cắt nhảy sang một bên, vừa kịp lúc thứ gì đó nhào xuống ngay đúng chỗ cậu ta vừa đứng một giây trước đó. Mặt trăng chiếu sáng quang cảnh, cửa sổ để Bonnie nhìn thấy hàm răng Tyler nhe ra trắng ớn.

Và thấy ánh mắt trắng dã của Klaus lóe lên khi hắn quay ngoắt lại nhìn cô. Trong một thoáng sững sờ, Bonnie dán mắt và hắn, và rồi sấm chớp đi đùng nổi lên.

Ngay giữa trời quang mây tạnh.

Chỉ đến sau này Bonnie mới nhận ra sự kì quái – và đáng sợ... của nó. Ngay lúc đó, cô gần như không tin vào đầu cảnh bầu trời trong vắt đầy sao hay tia chớp xanh ngằn ngoè đang đánh xuống bàn tay Klaus giơ lên trời. Quang cảnh sau đó kinh hãi đến mức xóa nhòa đi mọi thứ khác: Klaus, bằng cách nào đó, lấy tay vo tròn tia sét lại và ném nó về phía cô.

Stefan hét lên bảo cô tránh ra, tránh ra! Bonnie nghe được tiếng cậu ta trong lúc đang đứng trân trối nhìn, toàn thân tê liệt, rồi có cái gì đó túm lấy lời cô sang bên. Sét nổ ngay trên đầu Bonnie như tiếng roi quất khổng lồ, bốc mùi khét lẹt. Cô ngã sấp mặt xuống đất đầy rêu, lăn tròn sang bên, định túm lấy tay Meredith cảm ơn đã cứu mạng mình, nhưng nhận ra đó chính là Matt.

“Ở lại đây! Ở nguyên tại đây nghe chưa!” Cậu ta hét lên và phóng đi.

Lại những từ đáng ghét đó. Chúng khiến cho Bonnie ngồi bật dậy, chạy theo cậu ta trước khi kịp ý thức được mình đang làm gì.

Và rồi cả thế giới trở nên hỗn loạn.

Klaus quay ngoắt về phía Stefan, lúc này đang vật lộn với Tyler. Tyler, trong lát sói, tru lên những tiếng dựng tóc gáy khi bị Stefan ném xuống đất.

Meredith chạy đến chỗ Caroline, tiếp cận từ phía sau ống khói để Klaus khoogn bắt gặp. Bonnie nhìn thấy cô bạn đến được chỗ Caroline, nhìn thấy ánh lóe lên từ con dao của Stefan khi Meredith cắt đứt dây trói quanh cổ tay Caroline. Rồi Meredith nửa tha, nửa lôi Caroline ra đằng sau ống khói để tiếp tục cắt dây trói chân.

107. Chương 107

Một âm thanh như những chiếc sừng va vào nhau khiến Bonnie quay ngoắt lại. Klaus vừa lao vào Stefan, tay cầm khúc cây của chính hắn – trước đó hắn được đặt trên nền đất. Nhìn nó nhọn hoắt chẳng thua gì vũ khí của Stefan, làm thành một mũi thương rất nguy hiểm. Nhưng Klaus và Stefan không chỉ đâm nhau. Cả hai đang đấu nhau bằng gậy, Robin Hood, Bonnie cũng sờ nghĩ. Little John và Robin[1]. Họ trông giống như vậy: Klaus cao lớn và đồ sộ hơn Stefan rất nhiều.

Rồi Bonnie nhìn thấy một thứ khác và thét lên không thành tiếng. Sau lưng Stefan, Tyler đã gượng dậy và đang cúi lom khom người, giống như lúc chuẩn bị nhào vào Stefan trong nghĩa địa. Stefan đang xoay lưng lại gã, và Bonnie không cách chi cảnh báo cậu ta kịp thời được.

Nhưng cô đã quên băng đi Matt. Cậu xông vào Tyler, đầu cúi gầm, mặc kệ móng vuốt, húc gã một phát như hậu về thứ dữ khi gã kịp thời trở tay. Tyler văng sang bên, với Matt cười trên người.

Bonnie thấy ngộp thở. Qua nhiều chuyện đang xảy ra cùng một lúc. Meredith đang cắt đứt dây trói chân Caroline; Matt đang giã Tyler tơi bời theo kiểu chắc chắn sẽ khiến cậu ta bị đuổi khỏi sân bóng. Stefan đang hươ cây gậy tần bì một cách điêu luyện. Klaus cười điên loạn trong lúc cả hai tung ra những chiêu chuẩn xác với tốc độ kinh hồn, như thể màn giao đấu khiến cho hắn ta thích chí.

Nhưng lúc này hình như Matt đang gặp rắc rối. Tyler đang gầm gừ tìm cách túm lấy cổ họng cậu. Bonnie cuống cuống nhìn quanh tìm vũ khí, hoàn toàn quên bém mắt con dao phay trong túi mình. Mắt cô bắt gặp một nhánh sồi khô nằm trên đất. Bonnie nhặt nó lên và phóng đến chỗ Tyler với Matt đang vật lộn.

Tuy vậy, khi tới nơi cô lại chần chừ. Bonnie không dám dùng đến cây gậy vì sợ đánh trúng Matt. Cậu và Tyler đang lăn qua lăn lại nhanh đến mức hoa cả mắt.

Rồi Matt lại cười lên trên, đè đầu Tyler xuống đất, giữ rịt không cho gã nhúc nhích. Bonnie chụp ngay lấy cơ hội, giương gậy lên nhắm. Nhưng Tyler đã thấy cô. Với một sức mạnh khủng khiếp đột ngột, gã ta co chân lại hất Matt bay ra đằng sau. Đầu Matt va vào thân cây, phát ra một tiếng động Bonnie sẽ không bao giờ quên. Tiếng thịch của một quả dưa chín — (hình 6, trên bên trái) bị vỡ ra. Cậu trượt dài xuống dọc theo thân cây và nằm yên.

Bonnie kêu lên một tiếng chết sững. Cô định chạy về phía Matt thì Tyler đã xuất hiện chắn ngang đường, gã thở hồng hộc, nước dãi hòa với máu nhều nhão đầy cằm. Trông gã còn giống thú vật hơn lúc trong nghĩa địa nữa. Bonnie giương gậy lên như trong một giấc mơ, nhưng cô có thể cảm thấy nó run rẩy trong tay mình. Matt không nhúc nhích động cựa gì hết – cậu còn thở không? Bonnie nghe thấy tiếng nấc trong hơi thở của chính mình khi mặt đối mặt với Tyler. Chuyện này thật quái gở, đây là một tên con trai học cùng trường với cô. Cái tên cô đã cũng khiêu vũ tại vũ hội học sinh khối 11 năm ngoái. Sao hắn có thể ngăn cô chạy đến với Matt và tìm cách hại cả bọn được? Sao hắn có thể làm thế được chứ?

“Tyler, làm ơn đi...” cô lên tiếng định nói lý với Tyler, định van xin gã...

“Vào rừng một mình sao, cô bé?” Gã cất giọng trầm đục và méo mó. Khoảnh khắc đó, Bonnie đã biết đây chẳng phải tên bạn học cùng trường với mình nữa. Mà là một con thú. Ôi Chúa ơi, gã xấu xí thật, cô nghĩ thầm trong bụng. Những giọt nước dãi đỏ lờn nhều ra từ miệng Tyler. Và đôi mắt vàng khè với con người như mắt rắn đỏ - Bonnie có thể nhìn thấy trong đó sự nhẫn tâm của loài cá mập, của loài ong bắp cày hay để trúng vào cơ thể còn sống của một con sâu. Tất cả những gì tàn bạo trong bản chất loài vật đều tập trung vào đôi mắt ấy.

108. Chương 108

“Lẽ ra người ta phải cảnh báo cô em chứ.” Tyler há miệng cười giống như kiểu chó. “Bởi vì nếu vào rừng một mình, cô em có thể gặp phải Sói già gian...”

“Xào!” một giọng vang lên kết thúc câu nói thay gã. Với lòng biết ơn gần như tôn thờ, Bonnie nhìn thấy Meredith xuất hiện cạnh bên cô, tay cầm con dao của Stefan sáng bóng lên trong ánh trăng.

“Bạc đây, Tyler ạ.” Meredith nói, tay vung vẩy con dao. “Chẳng biết bạc làm được gì với tay chân của người sói nhỉ? Có muốn xem thử không?” Tất cả nét nghiêm nghị, đài cát và sự đứng đưng ngoài cuộc mọi khi của Meredith đều biến đâu mất sạch. Đây là một Meredith khi gặp nguy biến, một Meredith chiến binh, và mặc dù vẫn đang mỉm cười, cô bạn thực sự giận dữ.

“Đúng thế!” Bonnie hét lên đắc chí, một luồng năng lượng tràn qua người. Bất chợt cô cử động trở lại được. Cùng nhau, Bonnie và Meredith có sức mạnh. Meredith rình Tyler một bên, Bonnie giương gậy chờ sẵn một bên. Một khát khao chưa từng thấy trước đây ập vào trong cô, khát khao được nện cho Tyler một cú bay cả đầu. Bonnie cảm thấy sức mạnh để làm điều đó tích tụ trong cánh tay mình.

Và Tyler, bằng bản năng thú vật của gã, có thể cảm nhận được điều sso, cảm nhận được điều đó từ cả hai cô gái đang áp sát lại gần mình. Gã co rúm lại, quay người tìm cách bỏ chạy. Hai cô cũng xoay theo. Trong phút chốc, cả ba đều xoay tròn theo quỹ đạo như một thái dương hệ thu nhỏ. Tyler quay vòng vòng chính giữa, Bonnie và Meredith đánh một vòng chung quanh chờ dịp tấn công.

Một, hai, ba. Meredith nhá một tín hiệu ngầm sang chỗ Bonnie. Ngay lúc Tyler chồm tới Meredith tìm cách hất con dao sang bên, Bonnie ra tay. Nhớ lại lời khuyên của một chàng bồ cũ thời xưa lúc dạy cô chơi bóng chày, Bonnie tưởng tượng rằng mình không chỉ nện vào đầu Tyler, mà phải vọt xuyên qua nó để đánh trúng thứ gì đó bên kia. Cô dồn tất cả trọng tâm của thân hình bé nhỏ vào cú gậy, và sức chấn động của va chạm khiến cô muốn long cả hàm. Tay Bonnie đau nhói, còn cây gậy gãy nát. Tyler thì gục xuống như một con chim vừa bị bắn rụng khỏi bầu trời.

“Mình làm được rồi! Đúng vậy. Có thể chứ!” Bonnie gào lên, quăng gậy đi. Thắng lợi bùng lên trong cô, thoát ra thành một tiếng hét bản năng. “Bọn mình đã làm được!” Cô túm lấy cái bõm sau đầu Tyler, lôi cơ thể nặng nề của gã ra khỏi người Meredith mà lúc này gã ngã đè lên. “Bọn mình...”

Bonnie ngưng bật, cổ họng nghẹn lại. “Meredith!” cô thét lên.

“Không sao đâu.” Meredith thều thào, giọng thất lại vì đau. Và yếu nữa, Bonnie thầm nghĩ, lạnh cả người như bị nhúng vào nước đá. Tyler đã cào vào chân cô bạn một cú sâu đến tận xương. Những vết thương sâu hoắm há ngoác miện trên lớp quần jeans nơi đùi Meredith và trên làn da trắng nõn dưới lớp vải rách bươm. Bonnie kinh hoàng tột độ khi nhìn thấy cả bên dưới lớp da, thấy thịt và cơ bị xé rách còn máu thì trào ra.

109. Chương 109

“Meredith...” cô thét lên điên cuồng. Họ phải đi tìm bác sĩ cho Meredith. Mọi người phải ngừng tay lại, mọi người phải hiểu chuyện đó chứ. Có người bị thương ở đây; họ phải gọi xe cứu thương, phải gọi 911. “Meredith ơi.” Bonnie thì thào, gần như bật khóc.

“Tìm cái gì buộc nó lại đi.” Khuôn mặt Meredith trắng bệch. Vì sốc. Và máu nhiều quá, máu ở đâu chảy ra nhiều quá. Ôi Chúa ơi, Bonnie cầu khẩn, xing iusp con với. Cô nhìn quanh tìm thứ gì để buộc vết thương lại, nhưng không có gì hết.

Một vật rơi xuống đất kế bên cô. Một đoạn dây nylon giống sợi dây họ từng dùng trói gô Tyler lại, với hai đầu rách lam nham, Bonnie ngẩng lên.

“Dùng cái này được không?” Caroline ngập ngừng hỏi, răng đánh lập cập vào nhau.

Cô nàng mặc chiếc váy xanh, mái tóc nâu đỏ rũ rượi dính bết vào mặt vì mồ hôi và máu. Ngay cả khi đang nói, Caroline cũng hơi lảo đảo rồi khuỵu gối xuống cạnh bên Meredith.

“Cậu có bị thương không?” Bonnie kêu.

Caroline lắc đầu, nhưng rồi cúi gập người ra phía trước nôn ọe ầm ĩ, và Bonnie nhìn thấy những vết hằn trên cổ cô nàng. Nhưng không có thời gian để lo cho Caroline lúc này, Meredith quan trọng hơn nhiều.

Bonnie buộc chặt sợi dây phía trên vết thương của Meredith, dẫu tuyệt vọng ôn lại những gì đã học được từ chị Mary của cô. Mary là y tá. Mary nói – garô vết thương không được chặt quá, cũng không được để lâu quá, nếu không sẽ bị hoại tử. Nhưng cô phải ngăn không ầu tuôn ra nữa. Ôi, Meredith ơi.

“Bonnie, đi giúp Stefan đi.” Meredith nói hỏn hển, giọng gần như thầm thì. “Cậu ấy sẽ cần được giúp đỡ đấy...” Cô ngã vật ra sau, thở khò khè, mắt he hé nhìn lên bầu trời.

Uớt. Mọi thứ đều ướt hết. Tay chân, quần áo Bonnie, mặt đất. Uớt vì máu Meredith. Matt thì vẫn nằm dưới gốc cây, bất tỉnh. Cô không thể bỏ họ lại được, nhất là khi có Tyler ở đây nữa. Hắn có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào.

Bonnie thần thờ quay sang nhìn Caroline, cô nàng đang run cầm cập, nôn ọe, mồ hôi đọng thành giọt trên mặt. Đúng là vô tích sự, Bonnie nghĩ thầm. Nhưng cô chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Caroline, nghe mình nói đây.” Bonnie bảo. Cô nhặt lên mảnh to nhất gãy ra từ cây gãy lúc nãy đánh Tyler, nhét nó vào tay Caroline. “Cậu ở lại đây với Matt và Meredith. Cứ chừng hai mươi phút lại nói lỏng garô một lần. Và nếu Tyler bắt đầu thức dậy, chỉ cần hắn động cựa một chút thôi, thì dùng cái này nên cho hắn một cú thật lực vào. Hiểu chưa? Caroline này,” Bonnie nói thêm, “đây chính là cơ hội để cậu chứng tỏ bản thân mình có chút giá trị. Chứng tỏ cậu không đến nỗi vô tích sự. Được không?” Cô bắt lấy ánh mắt xanh lẩn tránh và lập lại một lần nữa. “Được không hả?”

“Nhưng còn cậu định làm gì chứ?”

Bonnie nhìn về phía bãi đất trống.

110. Chương 110

“Không được, Bonnie” Caroline túm lấy cô. Một phần tâm trí Bonnie để ý thấy những chiếc móng tay gãy và vết dây thừng in hằn trên cổ tay cô nàng. “Ở lại đây đi cho an toàn. Đừng ra chỗ đó. Cậu đâu có làm được gì...”

Bonnie gạt Caroline ra, tiến về phía bãi đất trống trước khi ý chí kịp tiêu tan hết. Tận trong lòng, cô biết Caroline nói đúng. Cô chẳng thể làm được gì. Nhưng điều Matt nói trước khi họ rời nhà vẫn còn vang vọng trong tâm trí cô. Ít ra cũng phải cố gắng. Cô phải cố gắng.

Tuy vậy, trong suốt những phút giây tồi tệ sau đó, Bonnie chỉ biết đứng nhìn.

Cho đến tận lúc này, Stefan và Klaus vẫn đang giao đấu với nhau bằng những đòn chính xác và dữ dội như một vũ điệu đẹp đẽ và chết chóc. Nhưng cả hai đều ngang tài ngang sức, gần như ngang tài ngang sức. Nãy giờ Stefan có phần thắng thế hơn.

Rồi cô nhìn thấy Stefan dùng ngọn lao bằng gỗ tần bì trắng của mình ép cho Klaus khuỵu xuống, ngửa người ra sau càng lúc càng thấp như một vũ công limbo[2]. Bonnie có thể nhìn thấy khuôn mặt Klaus lúc này, miệng hắn khê há ra, mắt nhìn Stefan trừng trừng như vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Rồi mọi thứ thay đổi.

Khi Klaus đã hạ thấp mình hết mức có thể, khi có vẻ như hắn sắp ngã quỵ đến nơi, bất chợt điều gì đó xảy ra.

Klaus mỉm cười.

Rồi hắn bắt đầu đẩy ngược lại.

Bonnie thấy cơ bắp sau của Stefan gồng lên, cánh tay cậu ta cứng lại, tìm cách đáp trả. Nhưng Klaus vẫn cười như điên dại, mắt mở thao láo, tiếp tục ép tới. Hắn bung ra như một con đồ chơi lò xo trong hộp, chỉ có điều chậm hơn. Từ tốn. Không nao núng. Nụ cười của Klaus càng lúc càng nở rộng cho đến mức gần như xé khuôn mặt hắn ra làm đôi. Y như con mèo Cheshire[3] trong truyện vậy.

Một con mèo, Bonnie thầm nghĩ.

Một con mèo vờn chuột.

Giờ Stefan mới là người phải găm gù và găng sức, rặn nghiến chặt tìm cách ghìm Klaus lại. Nhưng Klaus đã dùng gậy ép sát xuống, đẩy Stefan ngửa ra sau, đè dí cậu ta xuống đất.

Miệng hắn vẫn cười tươi rói.

Cho đến khi Stefan nằm ngửa trên mặt đất, bị Klaus dùng thanh lao của hắn ép cây gậy vào cổ họng. Klaus nhìn xuống, nhướn miệng cười. “Tao chán chơi đùa rồi, nhóc con ạ.” Hắn bảo rồi ngồi thẳng dậy, ném gậy của mình xuống đất. “Tới lúc chết rồi đấy.”

Klaus tước mất gậy của Stefan cũng dễ dàng như lấy kẹo của con nít. Hắn khê hất cổ tay nhấc nó lên và kê lên đầu gối bẻ làm hai khúc để chứng tỏ rằng mình mạnh đến mức nào, đã luôn mạnh đến mức nào. Hắn mới độc ác làm sao khi đùa bỡn với Stefan từ nãy đến giờ.

Klaus ném một rong hai khúc cây qua vai văng đến tận đầu bên kia bãi đất, rồi dùng khúc còn lại chọc vào người Stefan. Không phải bằng đầu vót nhọn, mà là đầu bị gĩa ra với nhiều mấu nhỏ sắc. Hắn thọc cái cây xuống với một lực dường như không mạnh, nhưng Stefan thét lên. Klaus lặp lại hết lần này đến lần khác, mỗi lần như vậy lại khiến Stefan bật ra một tiếng thét.

111. Chương 111

Bonnie kêu lên không thành tiếng.

Trước đây cô chưa từng bao giờ nghe Stefan gào thét cả, và khỏi cần nói cũng biết cậu đau đến mức nào nên mới thế. Cô cũng thừa biết rằng, có thể đối với Klaus chỉ có gỗ tần bì trắng là nguy hiểm, nhưng đối với Stefan bất cứ loại gỗ nào cũng gây chết chóc như nhau. Và Stefan, nếu không phải đang hấp hối ngay lúc này thì sớm muộn gì cũng chết. Klaus giơ tay lên cao, chuẩn bị kết liễu nạn nhân của mình bằng một nhát đầu cuối cùng. Khuôn mặt hắn ngửa lên trời, miệng nở nụ cười khoái trá man rợ, chứng tỏ rằng đây chính là điều hắn thích thú và tận hưởng. Giết chóc.

Vậy mà Bonnie không thể nào nhúc nhích được một ly, thậm chí không kêu lên được tiếng nào. Thế giới quay cuồng chung quanh cô. Tất cả chỉ là nhảm lẫn, cô chẳng có năng lực gì cả, cô cũng chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém. Bonnie không muốn nhìn thấy nhát đâm cuối cùng đó, nhưng không tài nào nhìn đi chỗ khác được. Những chuyện này không thể nào là thật, nhưng nói lại đang xảy ra. Đang xảy ra thật sự.

Klaus vung vẩy khúc cây gậy trong tay, và với nụ cười cuồng loạn, hắn chuẩn bị phóng xuống.

Một mũi lao phóng đến từ đầu kia khoảng đất, cắm ngay giữa lưng Klaus và rung lên bần bật như một mũi tên khổng lồ, một mũi tên gậy khổng lồ. Nó khiến Klaus vung tay ra, làm rớt cây gậy, nụ cười điên dại hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt. Hắn đứng đó, hai tay giang ra có đến vài giây, rồi từ từ quay lại, mũi lao tần bì trắng cắm trên lưng khe khẽ phập phồng.

Mắt Bonnie đổ hào quang chẳng nhìn thấy gì, nhưng có nghe rõ mồn một giọng nói lạnh lùng, cao ngạo và khắc nghiệt đó khi nó cất lên. Chỉ vờn vện năm từ, nhưng làm thay đổi mọi thứ.

“Tránh xa em tao ra.”

Chương 15

Klaus thét lên một tiếng, làm cho Bonnie nhớ đến những động vật săn mồi thời tiền sử, đến loài cạp răng kiếm và voi mamút khổng lồ. Cùng lúc với tiếng thét, bọt máu trào ra khỏi miệng hắn, biến khuôn mặt đẹp đẽ thành một chiếc mặt nạ méo mó giận giữ.

Klaus quờ tay ra sau, tìm cách nắm khúc cây nhỏ ra. Nhưng khúc gỗ tần bì đã cắm quá sâu vào da thịt. Cú ném rất mạnh và chuẩn xác.

“Damon.” Bonnie thì thào.

Anh ta đứng bên rìa khoảng đất trống, giữa những thân cây sồi. Bonnie quan sát Damon bước một bước về phía Klaus, rồi thêm một bước nữa, những bước đi uyển chuyển của thú săn mồi với đầy chủ đích đáng sợ.

Và anh ta đang giận dữ. Bonnie hẳn đã tháo chạy trước vẻ mặt đó của Damon nếu như toàn bộ cơ bắp trên người không đờ ra bất động. Cô chưa từng trông thấy sự đe dọa nào khủng khiếp đến thế, nó chỉ xấp xỉ ngưỡng tự chủ của Damon.

“Tránh. Xa. Em. Tao. Ra.” anh ta gần như thì thào, mắt dán chặt vào mắt Klaus, chân tiến thêm một bước nữa.

Klaus lại thét lên, nhưng tay đã thôi điên cuồng quờ quạng. “Thằng ngu! Chúng ta cần gì phải động tay động chân với nhau! Ta đã nói với ngươi lúc ở nhà con bé kia rồi! Chỉ cần lơ nhau đi là được mà!”

112. Chương 112

Giọng Damon không hề lớn hơn lúc nãy chút nào. “Tránh xa em tao ra.” Bonnie có thể cảm thấy Quyền năng trào lên bên trong anh ta như một con sóng thần. Anh ta nói tiếp, nhỏ đến mức Bonnie phải căng tai ra mới nghe được, “Trước khi tao moi tìm mày ra khỏi lồng ngực.”

Cuối cùng Bonnie cũng nhúc nhích được. Cô bước lùi lại.

“Ta nói ngươi rồi mà!” Klaus ré lên, sùi bọt mép. Damon chẳng tỏ vẻ gì là nghe thấy. Dường như mọi sự tập trung chú ý của anh ta đều dồn cả vào cổ họng Klaus, vào lồng ngực hắn, vào trái tim đập bên trong mà anh ta định moi ra ngoài.

Klaus nhặt ngọn lao không bị gãy lên và lao về phía Damon.

Mặc cho đổ máu, gã đàn ông tóc vàng dường như vẫn rất sung sức. Đòn tấn công đó đột ngột, dữ dội và gần như không thể né tránh. Bonnie thấy hắn đâm mũi lao về phía Damon, cô không ngăn nổi mình nhắm tịt mắt lại, rồi lại mở ra ngay khi nghe thấy tiếng đập cánh xao xác.

Klaus đã đâm ngay vào chỗ Damon vừa đứng, nhưng một con quạ đen đã bay vút lên trời, để lại một chiếc lông vũ duy nhất lững lơ rơi xuống. Bonnie trân trối nhìn Klaus sẵn đà lao luôn vào bóng tối bên ngoài bãi đất trống, và biến mất.

Khu rừng trở lại im lặng chết chóc.

Sự tê liệt của Bonnie dần tan biến, cô bèn bước tới, sau đó là chạy đến chỗ Stefan nằm. Cậu ta không mở mắt ra khi cô đến, có vẻ như đã bất tỉnh. Bonnie quỳ xuống cạnh bên cậu. Cô cảm thấy một sự điềm tĩnh đáng sợ xâm chiếm lấy mình, như một người nãy giờ bơi trong nước đá cuối cùng cũng nhận ra những triệu chứng không thể chối cãi của chứng giảm thân nhiệt vậy. Nếu như không phải đã hứng chịu quá nhiều cú sốc liên tiếp, hẳn Bonnie đã vừa bỏ chạy vừa la hét hay lên cơn kích động rồi. Nhưng rõ ràng, đây đã là bước cuối cùng, sự chuyển tiếp cuối cùng vào thế giới siêu thực. Một thế giới không thể tồn tại, nhưng lại đang diễn ra.

Bởi vì nó rất tồi tệ. Tồi tệ hết sức.

Cô chưa bao giờ thấy ai bị thương nặng nề như thế. Ngay cả thầy Tanner, tuy vết thương đã giết chết thầy. Chẳng có gì chị Mary từng chỉ dạy có khả năng cải thiện được tình thế. Bây giờ đặt Stefan lên cáng cứu thương, mang vào phòng mổ cũng chẳng ích gì nữa.

Trong trạng thái bình tĩnh đến đáng sợ đó, Bonnie ngẩng lên, trông thấy một đôi cánh chấp chới mờ đi, lấp lánh trong ánh trắng. Damon đứng cạnh bên cô, và Bonnie lên tiếng bằng giọng rất tỉnh táo và lí trí.

“Cho máu có giúp ích được gì không?”

Anh ta dường như không nghe thấy cô. Đôi mắt Damon sầm lại, chỉ toàn trông đen. Sự bạo liệt kềm nén, nguồn năng lượng dữ tợn tích tụ khi nãy biến mất. Anh ta quỳ xuống, chạm vào mái đầu tóc đen nằm trên đất.

“Stefan?”

Bonnie nhắm mắt lại.

Damon đang sợ, cô nghĩ bụng. Damon mà sợ - Damon! – và Chúa ơi, mình không biết phải làm sao cả. Chẳng có gì dễ làm hết – mọi thứ đã kết thúc, bọn mình đã thua còn Damon thì đang lo sợ cho Stefan. Anh ta không giải quyết được gì, cũng không tìm ra giải pháp, những giải pháp có ai đó giải quyết việc này chứ.

Và lạy chúa, làm ơn giúp con, con sợ quá, Stefan sắp chết, Matt và Meredith thì bị thương còn Klaus thì sắp quay lại rồi.

113. Chương 113

Bonnie mở mắt ra nhìn Damon. Mặt anh ta trắng bệch, giây phút đó trông trẻ khủng khiếp với đôi tròng mắt đen giãn rộng.

“Klaus sắp quay lại đây.” Bonnie khẽ nói. Cô không còn sợ Damon nữa. Họ đâu phải một ma cà rồng vài trăm năm tuổi và cô thiếu nữ mười bảy, cùng ngồi đây bên rìa thế giới.

Chỉ là hai con người bình thường, Damon và Bonnie, đang cố gắng làm mọi thứ trong khả năng của mình mà thôi.

“Biết rồi.” Damon đáp. Anh ta nắm lấy tay Stefan, chẳng tỏ ra ngại ngùng gì, mà có vẻ như chuyện đó cũng logic và hợp lý thôi. Bonnie có thể cảm thấy anh truyền Quyền năng của mình vào Stefan, và biết luôn rằng nó không bỏ bèn gì.

“Máu có giúp được gì cho cậu ấy không?”

“Không nhiều. Có thể là chút ít.”

“Cái gì có tác dụng mình cũng phải thử.”

Stefan thì thào, “Không.”

Bonnie ngạc nhiên. Cô cứ tưởng cậu ta đã bất tỉnh rồi chứ. Nhưng đôi mắt cậu đã mở ra, xanh rục và cảnh giác. Đó là thứ duy nhất trên người Stefan còn sức sống.

“Đừng có ngu ngốc nữa.” Giọng Damon đánh lại. Anh ta siết chặt tay Stefan đến nỗi những khớp ngón tay trắng bệch ra. “Mày bị thương nặng lắm đấy.”

“Tôi không phá vỡ lời thề của mình đâu.” Sự ngoan cố không lay chuyển đó hiện rõ rành rành trong giọng nói của Stefan, trên khuôn mặt nhợt nhạt của cậu. Và khi Damon lại há miệng ra, chắc chắn là để tuyên bố rằng nếu Stefan không liệu hồn phá vỡ nó thì chính Damon sẽ nện cậu ta vỡ mồm, Stefan bèn nói thêm, “Nhất là khi điều đó hoàn toàn vô ích.”

Một thoáng im lặng trôi qua khi Bonnie tìm cách nuốt trôi sự thật phũ phàng đó. Ở cái chốn khủng khiếp, nằm tách biệt khỏi thế giới bình thường nơi họ đang đứng này, giả vờ động viên nhau về những điều không tưởng dường như chẳng phải việc nên làm.

Chỉ có sự thật là chân lý. Và Stefan đang nói sự thật.

Cậu vẫn đắm đắm nhìn anh trai mình, và anh ta nhìn lại, với tất cả sự tập trung dữ dội và mãnh liệt dồn cả vào Stefan như đã dồn vào Klaus lúc này. Làm như hy vọng cải thiện được điều gì vậy.

“Không phải tôi bị thương nặng, mà là sắp chết.” Stefan tàn nhẫn nói, mắt vẫn không rời Damon. Với chút sức mạnh ý chí cuối cùng, Bonnie nghĩ thầm trong bụng. “Và anh phải đưa Bonnie cùng những người khác ra khỏi đây.”

“Bọn tôi không bỏ cậu lại đâu,” Bonnie chen ngang. Đó là sự thật. Cô dám chắc điều đó.

“Cậu phải làm!” Stefan không hề nhìn sang bên, không hề rời mắt khỏi anh trai mình. “Damon, anh thừa biết tôi nói đúng. Klaus có thể quay lại đây bất cứ lúc nào. Đừng phí hoài mạng sống của anh. Đừng phí hoài mạng sống của họ.”

“Anh mày cần cóc gì quan tâm đến mạng của bọn kia.” Damon rít lên. Cũng hoàn toàn là sự thật nốt, Bonnie thầm nghĩ, và ngạc nhiên làm sao, cô chẳng hề khó chịu về điều đó. Ở đây, Damon chỉ quan tâm đến mạng sống của một người mà thôi, và đó không phải là bản thân anh ta.

114. Chương 114

“Có, anh có quan tâm!” Stefan đáp trả. Cậu xiết chặt tay Damon, làm như họ đang thi thố và bằng cách này có thể khiến Damon phải nhượng bộ. “Lúc trước Elena đã từng đưa ra ước nguyện sau cuối, bây giờ thì đến lượt tôi. Damon, anh có Quyền năng. Tôi muốn anh dùng nó để giúp họ.”

“Stefan ơi...” Bonnie thì thầm tuyệt vọng.

“Anh hứa đi.” Stefan bảo Damon, nhăn nhúm hết mặt mày vì đau.

Trong vài giây tưởng chừng như vô tận, Damon chỉ cúi nhìn người em, rồi đáp. “Ừ, anh hứa,” nhanh và sắc gọn như một nhát dao. Anh ta buông tay Stefan ra, đứng dậy quay sang Bonnie. “Đi nào.”

“Chúng ta không thể bỏ cậu ấy lại được...”

“Chúng ta có thể.” Khuôn mặt Damon chẳng còn nét gì có thể gọi là trẻ trung lúc này. Chẳng còn nét gì yếu đuối nữa. “Cô và mấy người bạn của cô sẽ rời khỏi đây, đi luôn. Ta thì quay lại.”

Bonnie lắc đầu. Cô lơ mờ hiểu rằng không phải Damon phản bội em mình, chẳng qua chỉ đang đặt lý tưởng của Stefan lên trên tính mạng cậu mà thôi, nhưng mấy chuyện này quá rắc rối và khó hiểu với cô. Bonnie không hiểu mà cũng không muốn hiểu. Cô chỉ biết rằng không thể để cho Stefan nằm lại đây được.

“Đi mau lên.” Damon thò tay chụp lấy cô, giọng đã trở lại sắc đá như trước. Bonnie thử thể định kháng cự, nhưng bỗng một chuyện xảy ra khiến ọi tranh luận giữa họ đều trở thành vô nghĩa. Một tiếng nổ như roi quất, rồi ánh chớp nhá lên sáng lòa như ban ngày làm Bonnie lóa hết cả mắt. Khi đã thấy đường trở lại, mắt cô quay phắt sang chỗ ngọn lửa bùng lên từ cái hố cháy đen, vừa xuất hiện dưới một gốc cây.

Klaus đã quay trở lại. Cùng với sấm sét.

Ánh mắt Bonnie hướng ngay về phía hắn, thứ chuyện động duy nhất còn lại trong khoảng đất trống. Hắn đang vung vẩy mũi lao gỗ lần bì trắng vừa rút ra khỏi lưng như một chiến tích ghê rợn.

Cột thu lôi, Bonnie suy đoán chẳng cần logic, rồi lại một tiếng sét nổ ầm vàng.

Tia sét giăng xuống từ bầu trời quang đãng dưới dạng một chiếc chìa ba xanh – trắng khổng lồ, thấp sáng rực mọi thứ chung quanh như mặt trời chính ngọ. Bonnie đứng nhìn hết cây nọ đến cây kia bị đánh trúng, cây sau gần hơn cây trước. Lửa bùng lên, như bầy yêu tinh đỏ rực háu đói giữa những tán lá cây.

Hai cây hai bên chỗ Bonnie nổ tung, với âm thanh lớn đến nỗi cô cảm thấy nhiều hơn là nghe thấy, hai màng nhĩ đau như xé. Damon có đôi mắt nhạy cảm hơn, vội vung tay lên che mặt.

Rồi anh ta quát lên “Klaus!” và phóng về phía gã đàn ông tóc vàng. Lúc này Damon không bước theo kiểu rình mò nữa, mà là lao vào kết liễu. Cú tăng tốc sát thủ của thú ăn thịt họ mèo, của một con chó sói.

Sét bổ trúng anh ta ngay giữa đường.

Bonnie thét lên một tiếng, nhảy dựng. Có ánh sáng xanh lóe lên do không khí bị đốt cháy và một mùi khét lẹt, rồi Damon ngã xuống, nằm úp mặt bất động trên mặt đất. Bonnie có thể nhìn thấy người anh ta ngun khói như những thân cây ban nãy.

115. Chương 115

Cô nhìn Klaus, chết lặng vì kinh hoàng.

Hắn nghênh ngang bước qua bãi đất trống, tay cầm thanh gỗ nhuộm máu như một chiếc gậy đánh golf. Klaus cúi xuống Damon lúc đi ngang qua mặt anh ta, nở nụ cười. Bonnie muốn thét lên lần nữa nhưng chẳng lấy đâu ra hơi. Đường như chẳng còn chút không khí nào sót lại cho cô thở cả.

“Ta sẽ xử mày sau.” Klaus nói với Damon lúc này đang bất tỉnh. Rồi hắn nghech mặt về phía Bonnie.

“Còn mày,” hắn nói, “thì ta sẽ xử ngay bây giờ.”

Phải một giây sau cô mới nhận ra Klaus đang nhìn Stefan chứ không phải mình. Đôi mắt xanh ánh điện đó dán vào khuôn mặt Stefan, rồi nhìn xuống phần thân giữa đầm đĩa máu me của cậu.

“Tao sẽ ăn thịt mày, Salvatore ạ.”

Bonnie chỉ có một mình. Người duy nhất còn đứng vững. Và cô thấy khiếp hãi.

Nhưng cô biết phải làm gì.

Bonnie lại khụy gối quỳ sụp xuống đất, cạnh bên Stefan.

Vậy ra đây là cách mọi thứ kết thúc, cô nghĩ bụng. Quỳ xuống bên chàng hiệp sỹ của mình và đối mặt với kẻ thù.

Bonnie nhìn Klaus, và di chuyển làm sao để chắn phía trước Stefan. Hình như đến tận lúc này hắn mới để ý thấy cô, bèn nhú mày như vừa nhìn thấy một con nhện trong đĩa salad. Ánh lửa đỏ rực bập bùng phải chiếu trên khuôn mặt hắn.

“Tránh ra.”

“Không.”

Và đây là cách hồi kết bắt đầu. Chỉ đơn giản như thế này thôi, bằng một từ, thế rồi người ta chết đi trong đêm mùa hạ. Một đêm mùa hạ với trăng sao sáng rực và lửa cháy bập bùng, như những đồng lửa các thầy tế khi xưa đốt lên để triệu hồi người chết vậy.

“Bonnie, đi đi,” Stefan thốt lên đau đớn. “Chạy đi khi còn có thể.”

“Không.” Bonnie đáp. Mình xin lỗi, Elena ơi, cô nhủ thầm trong bụng. Mình không cứu nổi cậu ấy. Mình chỉ làm được có thể này thôi.

“Tránh đường xem nào.” Klaus rút lên qua kẽ răng.

“Không.” Cô có thể đợi cho Stefan chết trong bình an như thế này, thay vì với hàm răng Klaus cắm vào cổ họng. Có thể cũng chẳng khác nhau là mấy, nhưng đây là tất cả những gì cô làm được.

“Bonnie à...” Stefan thì thào.

“Mày khoogn biết ta là ai sao, con bé kia? Ta đã từng sánh vai cùng quỷ dữ. Nếu mày tránh ra, tao sẽ để ày chết nhanh chóng.”

Bonnie không còn đủ sức thốt nên lời. Cô lắc đầu.

Klaus ngẩng đầu ra sau cười lớn. Thêm một chút máu lại trào ra. “Thôi được,” hắn bảo. “Thích thì chiều thôi. Hai đứa bây sẽ được đi cùng một lúc.”

Đêm mùa hạ, Bonnie trầm nghĩ trong bụng. Đêm trước ngày Hạ chí. Khi lẫn ranh giữa các thế giới trở nên vô cùng mỏng manh.

116. Chương 116

“Nói lời chúc ngủ ngon đi, em yêu.”

Không có thời gian lên đồng, không có thời gian cho bất cứ gì hết. Không gì, ngoài một lời cầu cứu tuyệt vọng.

“Elena!” Bonnie thét lên. “Elena! Elena!”

Klaus co rúm người lại.

Trong một thoáng, có vẻ như chính bản thân cái tên cũng đủ khiến cho hắn hốt hoảng. Hoặc giả hắn trông chờ một thứ gì đó sẽ đáp lại tiếng kêu của Bonnie. Klaus dừng lại, động tai lắng nghe.

Bonnie vận dụng quyền năng của mình, dồn tất cả mọi thứ mình có vào trong nó, phát đi lời kêu gọi và sự cần kíp của cô vào khoảng không trống rỗng.

Và... không cảm thấy gì hết.

Chẳng có gì phá vỡ sự im lặng của đêm hè ngoại trừ tiếng lửa cháy lách tách cả. Klaus quay lại nhìn Bonnie và Stefan, nhe răng cười.

Bất chợt Bonnie trông thấy sương mù dâng lên phủ là là mặt đất.

Không – không thể nào là sương mù được. Chấn hấn đây là khói từ đám lửa bốc lên. Nhưng cái thứ này nhìn không giống sương mà cũng chẳng giống khói. Nó đang cuộn lại, dâng lên trong không trung như một cơn lốc xoáy tí hon hay một thứ ma quỷ làm từ bụi, sau đó tụ lại thành một hình dạng gần như tương đương với kích cỡ một con người.

Thêm một người nữa xuất hiện ở cách đó không xa. Rồi Bonnie nhìn thấy người thứ ba. Hiện tượng đó cứ thế mà tiếp diễn mãi.

Sương mù đang tràn ra từ mặt đất, từ giữa những thân cây, từng mảng từng mảng tách biệt nhau. Bonnie trợn tròn mắt trong cảm lạnh, cô có thể nhìn xuyên qua chúng để trông thấy ngọn lửa, những cây sồi, lớp gạch trên ống khói. Klaus đã ngừng cười, ngừng chuyển động, và cũng đang quan sát cô.

Bonnie chạy sang Stefan, không đủ sức bật lên lời thắc mắc nữa.

“Những linh hồn không siêu thoát,” cậu ta thì thầm, giọng khản đặc, đôi mắt xanh rực lửa. “Hạ chí.”

Bonnie chợt hiểu ra.

Họ đang tiến lại. Từ phía bên kia sông, nơi có khu nghĩa địa cổ. Từ trong rừng, nơi vô số những huyết mộ tạm bợ được đào để hắt xác chết xuống trước khi chúng kịp phân hủy. Những linh hồn không siêu thoát, những người lính đã chiến đấu và bỏ xác tại nơi đây trong suốt thời Nội chiến[4]. Những người chủ siêu nhiên của mảnh đất này đang đáp lại lời kêu gọi giúp đỡ.

Họ tụ tập lại thành vòng trong vòng ngoài. Có đến hàng trăm người.

Lúc này, Bonnie đã có thể nhìn thấy những khuôn mặt. Những đường nét mờ ảo ngập tràn sắc màu nhợt nhạt như được phết lên bằng màu nước. Cô nhìn thấy sắc xanh, một chút lóe lên của màu xám[5]. Cả hai toán quân Liên bang và Hợp bang đều có mặt. Bonnie thoáng bắt gặp một khẩu súng lục giắt bên thắt lưng, một thanh kiếm chạm trổ. Sọc quân hàm trên tay áo. Hàm râu đen xồm xoàm; bộ râu trắng dài được cắt tỉa cẩn thận. Một bóng người nhỏ, đáng như một đứa trẻ, với hai móc mắt trống rỗng và chiếc trống con đeo ngang đùi.

117. Chương 117

“Ôi, Chúa ơi,” cô thì thào. “Lạy Chúa.” Đó không phải một tiếng rủa. Mà giống như lời cầu nguyện vậy.

Không phải cô không sợ họ, sợ lắm chứ. Giống như mọi cơn ác mộng về nghĩa địa của Bonnie đã thành hiện thực. Như giấc mơ đầu tiên của cô về Elena, với những thứ bò lên từ hố đen ngòm trên mặt đất, chỉ khác ở chỗ những thứ này không bò, họ bay lượn, lướt đi hoặc trôi nổi cho đến khi cuộn lại thành hình người. Tất cả mọi điều Bonnie từng cảm nhận về khu nghĩa địa cổ - rằng nó có ý thức và đầy những cặp mắt đang dõi theo, rằng có một thứ Quyền năng nào đó lẩn khuyaast đằng sau sự tĩnh lặng chờ đợi của nó – tất cả đều đang được chứng minh là thật. Mảnh đất Fell's Church đang giải phóng những kí ức đầm máu của mình. Linh hồn những người đã chết nơi đây lại một lần nữa trỗi dậy.

Và Bonnie có thể cảm thấy cơn giận dữ của họ. Nó làm cô khiếp vía, nhưng một cảm xúc khác đang trào lên trong cô, khiến cô nín cả thở và siết chặt bàn tay Stefan hơn nữa. Bởi vì đội quân sương mù kia có người lãnh đạo.

Một hình bóng đang nổi trôi phía trước những người còn lại, ở gần nơi Klaus đứng nhất. Nó chưa có hình dạng xác định, nhưng lại tỏa sáng lấp lánh như ánh lửa vàng nhạt của một ngọn nến. Rồi, trước mắt Bonnie, thực thể đó dường như đang hấp thụ các chất từ trong không khí, để mỗi lúc một sáng hơn nữa, một thứ ánh sáng siêu thực. Nó còn sáng hơn cả vòng tròn lửa. Sáng đến nỗi Klaus phải lùi ra sau để né và Bonnie

nhìn thẳng vào nó không hề sợ hãi, mắt mở to. Rồi mỉm cười, rất yếu ớt, như thể mừng rỡ vì đây là thức cuối cùng cậu được nhìn thấy.

Lúc đó, Bonnie hoàn toàn chắc chắn.

Klaus đánh rơi cây gậy. Hắn đã quay lưng lại Bonnie và Stefan để đối mặt với sinh vật ánh sáng đang lơ lửng giữa khoảng không như một thiên thần báo hận. Mái tóc vàng óng tung bay về phía sau trong một cơn gió vô hình, Elena cúi xuống nhìn hắn.

“Cậu ấy đã tới.” Bonnie thì thào.

“Thì cậu gọi cô ấy tới mà.” Stefan lầm bầm. Giọng cậu tắt đi trong hơi thở nặng nhọc, nhưng cậu vẫn mỉm cười. Đôi mắt Stefan ngập tràn thanh thần.

“Tránh xa họ ra.” Elena lên tiếng, giọng cô vang lên cùng lúc trong tai và trong óc Bonnie. Như thể tiếng rung của một chục chiếc chuông, cái xa cái gần cùng một lúc. “Kết thúc rồi, Klaus ạ.”

Nhưng Klaus đã hoàn hồn rất nhanh. Bonnie thấy hắn căng vai ra trong nhịp thở. Lúc này cô mới để ý thấy lỗ thủng sau lưng tấm áo mưa màu vàng nhạt, nơi bị mũi lao bằng gỗ tần bì trắng đâm trúng. Chỗ đó nhuộm máu đỏ sẫm, và thêm nhiều máu mới trào ra khi Klaus giương cánh tay lên.

“Người nghĩ ta sợ người chắc?” Hắn gào lên. Klaus quay vòng vòng, cười vào mặt những bóng người nhợt nhạt. “Chúng bây nghĩ ta sợ bất cứ đứa nào trong chúng bây à? Lũ chúng mày chết từ đời nào rồi! Thành tro bụi trong gió rồi! Chúng bây đâu chạm vào tao được!”

“Người nhầm rồi đấy.” Elena cất giọng như chuông gió của mình.

118. Chương 118

“Tao là một trong các Tiên Bối! Một Nguyên Bản! Tại bây có biết thể nghĩa là gì không hả?” Klaus lại quay một vòng, dẫn mặt từng người một, đôi mắt xanh kì dị của hắn dường như nhuộm một chút sắc đỏ từ ngọn lửa. “Tao chưa từng chết bao giờ. Còn cái lũ hồn ma bóng quế chúng bây đứa nào cũng chết cả rồi! Nhưng tao thì không. Thần Chết không thể đụng vào tao. Tao là vô địch!”

Những lời cuối của hắn được thét lớn đến nỗi âm thanh vang dội giữa những tán cây. Vô địch... vô địch... vô địch. Bonnie nghe thấy nó tắt dần đi trong tiếng lửa cháy cuồng bạo.

Elena đợi cho oddeesn khi âm vang cuối đã dứt. Rồi cô cất giọng, nói rất ngắn gọn. “Không hẳn đâu.” Cô quay sang những dáng người bằng lặng sương khói chung quanh mình. “Hắn ta muốn gây thêm đổ máu ở nơi này đấy.”

Một giọng khác cất lên, trống rỗng, làm cho Bonnie lạnh hết cả xương sống. “Ta nói, chết chóc như thế là đủ lắm rồi.” Đó là một người lính Liên bang với áo khoác dính hai hàng cúc.

“Còn hơn cả đủ nữa,” một giọng khác phụ họa, âm vang như tiếng trống ngoài xa. Một anh lính Hợp bang tay cầm lưỡi lê.

“Đã đến lúc phải có ai đó dừng chuyện này lại” – một ông già mặc quân phục tự nhuộm tại nhà lên tiếng.

“Chúng ta không thể để nó tiếp diễn được” – cậu bé đánh trống với hốc mắt trống rỗng nói.

“Không đổ máu thêm nữa!” Vài giọng vang lên cùng một lúc. “Không giết chóc thêm nữa!” Tiếng kêu lan từ người này sang người khác, cho đến khi âm thanh dâng lên lát át cả tiếng ngọn lửa. “Không đổ máu thêm nữa!”

“Chúng mày không thể chạm vào tao! Chúng mày không thể giết tao đâu!”

“Tóm lấy hắn đi, các chàng trai!”

Bonnie chẳng biết được ai là người đưa ra mệnh lệnh cuối cùng đó. Nhưng tất cả đều tuân theo, bất kể là lính Liên bang hay Hợp bang. Họ bay lên cao, tràn tới, tan biến thành sương mù trở lại, một màn sương đen tối với cả trăm bàn tay. Nó phủ chụp xuống Klaus như sóng biển, trùm lên vây lấy hắn. Mỗi bàn tay

đều túm lấy, và mặc cho Klaus vùng vẫy chống trả bằng cả hai chân hai tay, hắn vẫn bị áp đảo về số lượng. Chỉ phút chốc, Klaus hoàn toàn bị che khuất, bị bao vây và nuốt chửng bởi làn sương tối tăm đó. Nó bốc lên cao, xoay tít như một cơn lốc, từ đó phát ra những tiếng la hét vắng vắng yếu ớt.

“Chúng mày không giết tao được đâu! Tao bất tử!”

Cơn lốc xoáy cuốn vào trong bóng tối, ra khỏi tầm mắt Bonnie. Theo sau nó là cả một dãy hồn ma như chiếc đuôi sao chổi, bay vút lên bầu trời đêm.

“Họ mang hắn đi đâu thế nhỉ?” Bonnie không định nói câu đó thành tiếng, cô chỉ buột miệng thốt lên trước khi kịp suy nghĩ. Nhưng Elena đã nghe thấy.

“Đến nơi bản không gây hại được nữa,” cô bạn trả lời, và vẻ mặt cô khiến Bonnie không dám hỏi gì thêm.

Có tiếng ré lên từ đầu bên kia của khoảng đất trống. Bonnie quay sang thì thấy Tyler, trong hình dạng nửa người nửa thú gớm guộc, đã đứng dậy. Chẳng cần dùng đến cây gậy của Caroline làm gì. Gã trân trối nhìn Elena và vài hồn ma còn sót lại, miệng lấp ba lấp bấp.

119. Chương 119

“Đừng để họ bắt tôi! Đừng để họ bắt luôn cả tôi!”

Trước khi Elena kịp nói gì, Tyler đã quay ngoắt lại. Gã nhìn ngọn lửa cao qua đầu mình trong một thoáng, rồi lao xuyên qua nó, đâm đầu vào khu rừng phía bên kia. Qua một kẽ hở của vòng tròn lửa, Bonnie thấy Tyler sụp xuống đất, dập lửa trên người rồi nhồm dậy chạy tiếp. Sau đó, ngọn lửa lại bùng lên và cô không thấy gì nữa.

Nhưng Bonnie nhớ ra một chuyện: Meredith – và Matt. Meredith đang nằm gối đầu trong lòng Carolien, quan sát mọi chuyện. Matt vẫn đang nằm bẹp. Cậu ta bị thương, nhưng không nặng như Stefan.

“Elena.” Bonnie cất tiếng để gây sự chú ý nơi bóng người phát sáng, rồi nhìn sang Stefan.

Ánh sáng đến gần hơn, Stefan không chớp mắt. Cậu ta nhìn thẳng vào tâm điểm của quầng sáng và mỉm cười. “Hắn ta đã bị chặn lại. Nhờ có em.”

“Chính Bonnie đã gọi bọn em tới. Và cậu ấy đã không thể làm được điều đó vào đúng nơi, đúng lúc nếu không có anh và những bạn kia.”

“Anh đã ráng giữ lời hứa với em.”

“Em biết, Stefan à.”

Bonnie không thích cái kiểu này chút xíu nào. Nghe y hệt như một lời từ biệt – từ biệt vĩnh viễn ấy. Những lời chính cô nói ra chợt quay trở lại: Có thể cậu ta sẽ đến một nơi khác – hoặc chỉ đơn giản là biến mất. Mà cô thì chẳng muốn Stefan đi bất cứ đâu cả. Chắc chắn một người nhìn giống thiên thần thế kia...

“Elena,” Bonnie nói, “cậu... không thể làm gì sao? Cậu không cứu Stefan được à?”

Vẻ mặt của Elena khi cô quay nhìn Bonnie còn nản lòng hơn, rất dịu dàng nhưng buồn rười rượi. Vẻ mặt đó khiến Bonnie nhớ tới một người, Honoria Fell. Đôi mắt bà Honoria trông cũng như thế, tựa như đang phải chứng kiến tất cả những điều sai trái không thể tránh khỏi trên thế gian này. Tất cả mọi bất công, mọi thứ đáng lẽ không nên xảy ra, nhưng vẫn đang hiện hữu.

“Mình có thể làm,” Elena đáp. “Nhưng mình không chắc đó có phải điều anh ấy muốn hay không.” Cô bạn quay lại nhìn Stefan. “Stefan, em có thể chữa được vết thương do Klaus gây ra. Đêm nay em có đủ Quyền năng. Nhưng em không chữa được những gì Katherine đã làm đâu.”

Bộ óc dờ dẩn của Bonnie phải đánh vật một lúc lâu tìm cách hiểu. Những gì Katherine đã làm – nhưng Stefan đã hồi phục sau màn tra tấn của Katherine dưới hầm mộ mấy tháng nay rồi mà. Rồi cô chợt hiểu ra. Chuyện Katherine làm là biến đổi Stefan thành ma cà rồng.

“Chuyện xảy ra đã lâu quá rồi,” Stefan nói với Elena. “Nếu em chữa cho anh, anh sẽ chỉ còn là một nhúm tro bụi mà thôi.”

“Đúng vậy,” Elena không cười, chỉ tiếp tục đăm đăm nhìn cậu. “Anh có muốn em giúp không, Stefan?”

“Để tiếp tục cuộc sống chui nhủi trong bóng tối trên thế gian này ư...” Giọng Stefan chỉ còn lại một tiếng thì thầm, đôi mắt xanh lục xa vắng. Bonnie chỉ muốn túm lấy cậu ta mà lay. Sống đi, cô nghĩ thầm trong bụng, nhưng không dám nói ra vì sợ sẽ khiến cậu chọn ngay cái điều ngược lại. Rồi chợt Bonnie nghĩ đến một thứ khác.

120. Chương 120

“Để tiếp tục cố gắng,” cô bảo, và hai người kia quay sang nhìn. Bonnie nhìn lại, nghênh cằm lên, nhìn thấy nụ cười thoáng nở trên môi Elena. Elena quay sang Stefan, và bóng dáng nụ cười đó truyền sang khuôn mặt cậu.

“Đúng vậy,” Stefan khẽ nói, rồi bảo Elena. “Anh muốn em giúp anh.”

Cô bạn cúi xuống hôn Stefan.

Bonnie nhìn quãng sáng tuôn chảy từ Elena sang Stefan, như một dòng sông ánh sáng bao phủ lấy cậu. Nó tràn qua người Stefan giống cái cách làn sương đen tối bao vây Klaus vậy, như một dòng thác kim cương lấp lánh, cho đến khi cả thân hình cậu sáng bừng lên giống Elena.

Trong phút chốc, Bonnie tưởng chừng như trông thấy máu trong người Stefan lỏng ra, tràn vào các mạch, các ven và làm lạnh mọi thứ trên đường đi của nó, rồi ánh sáng phai nhạt thành một sắc vàng và thẩm ngược trở vào da Stefan. Áo sơ mi của cậu vẫn rách bươm, nhưng da thịt bên dưới lại lạnh lặn và săn chắc. Bonnie tròn mắt vì ngạc nhiên, không thể ngăn mình đưa tay chạm vào đó.

Cảm giác chẳng khác gì da thịt bình thường cả. Những vết thương khủng khiếp đã biến mất.

Cô bật cười lớn vì thích thú, rồi ngẩng đầu lên, bình tĩnh lại. “Elena – còn cả Meredith nữa...”

Elena dưới dạng ánh sáng đó đã sang gần tới đầu kia khoảng đất trống rồi. Meredith nằm trong lòng Caroline, ngẩng lên nhìn cô.

“Chào Elena,” Meredith nói, gần như tỉnh rụi, trừ việc giọng cô bạn vô cùng yếu ớt.

Elena cúi xuống hôn cô. Ánh sáng lại tràn sang bao lấy Meredith, và khi nó tắt đi, Meredith tự đứng dậy được trên đôi chân mình.

Rồi Elena làm tương tự với Matt, cậu tỉnh dậy, nhìn hơi choáng váng nhưng vẫn cảnh giác. Cô bạn còn hôn cả Caroline nữa, thế là Caroline thôi run rẩy và thẳng người dậy.

Rồi cô tiến đến bên Damon.

Anh ta vẫn nằm y nguyên chỗ đã ngã xuống khi nãy. Những hồn ma đi ngang qua anh ta mà chẳng buồn để tâm đến. Quãng sáng từ Elena lơ lửng phía trên Damon, một tay cô đưa ra chạm vào tóc anh. Rồi cô cúi xuống hôn mái đầu đen trên nền đất.

Khi ánh sáng lấp lánh mờ dần đi, Damon ngồi dậy, lắc lắc đầu. Anh ta sững người lại khi nhìn thấy Elena, rồi bằng những động tác cẩn trọng và kim chế gượng đứng lên. Damon chẳng nói gì, chỉ đứng nhìn Elena quay lại chỗ Stefan.

Bóng cậu ta nổi bật trên nền lửa. Nãy giờ Bonnie gần như không để ý thấy quãng sáng đó đã lớn dần lên, đến nổi gần như che khuất cả ánh sáng của Elena. Nhưng giờ cô hết cả hồn khi trông thấy nó.

“Món quà cuối cùng mình tặng các cậu,” Elena nói, và trời bắt đầu đổ mưa.

Không phải một cơn giông sấm chớp đi đùng, mà là một trận mưa rào thấm ướt mọi thứ – kể cả Bonnie – và dập đi ngọn lửa. Cơn mưa mát lạnh và tươi mới dường như xóa đi tất cả mọi nỗi kinh hoàng trong những giờ qua, gột rửa mọi dấu vết của những gì đã xảy ra khỏi trắng cỏ. Bonnie ngẩng mặt lên, nhắm

mắt lại, nhưng muốn giang tay ra đón những hạt mưa vào lòng. Cuối cùng mưa ngớt dần, và cô quay sang nhìn Elena.

121. Chương 121

Elena đang nhìn Stefan, nụ cười không còn trên môi nữa. Nỗi buồn căm lặng đã quay trở lại trên nét mặt cô.

“Nửa đêm rồi,” cô bạn nói. “Em phải đi thôi.”

Nghe thế, Bonnie hiểu ra ngay rằng “đi” này không chỉ muốn nói đến thời điểm hiện tại. “Đi” Nghĩa là đi luôn. Elena đang chuẩn bị đến một nơi mà không giấc mơ hay cơn lên đồng nào có thể chạm tới.

Và Stefan cũng biết thế.

“Nán lại vài phút nữa đi.” Cậu vươn tay về phía cô, kêu lên.

“Em xin lỗi...”

“Elena, khoan đã... Anh có chuyện muốn nói...”

“Em không thể!” Lần đầu tiên sự thanh thản trên khuôn mặt tỏa sáng đó hoàn toàn bị phá vỡ, để lộ ra không chỉ nỗi buồn trầm lặng mà cả cơn đau xé lòng. “Stefan, em không thể đợi được nữa. Em rất xin lỗi anh.” Như thể cô đang bị lôi ngược về đằng sau, rời khỏi họ để bước vào một chiều không gian nào đó. Bonnie không thể trông thấy. Để đến với cõi vĩnh hằng bình yên và thanh thản.

Nhưng đôi mắt Elena trông đâu có giống như được bình yên. Chúng cứ bám riết vào Stefan, và cô tuyệt vọng đưa tay về phía cậu. Họ chẳng thể chạm được vào nhau. Cho dù Elena có đang bị lôi đi đâu chẳng nữa, nơi đó cũng quá xa xôi.

“Elena – làm ơn đừng đi mà!” Đó là giọng Stefan đã dùng để gọi cô lúc ở trong phòng cậu. Và tim cậu đang vỡ ra từng mảnh.

“Stefan.” Elena kêu lên, hai tay giơ cả về phía Stefan. Nhưng cô đang tan đi, đang biến mất. Bonnie thấy trong lồng ngực như nấc lên, cổ họng nghẹn ứ. Chuyện này quá bất công. Họ chỉ muốn được ở bên nhau thôi mà. Và giờ đây, tất cả phần thưởng Elena nhận được cho việc cứu sống cả thị trấn và hoàn thành nhiệm vụ của mình là bị chia cách với Stefan mãi mãi. Chẳng hề công bằng một chút nào hết.

“Stefan.” Elena lại gọi, nhưng giọng nghe như văng lại từ chốn nào xa xôi lắm. Ánh sáng gần như sắp tắt đến nơi. Rồi, trong khi Bonnie cố căng mắt ra nhìn qua làn nước mắt, nó vụt biến mất.

Để lại bãi đất trống một lần nữa im lìm. Họ đã đi cả rồi, những hồn ma của Fell’s Church vừa sống lại trong một đêm để ngăn không ấu đổ thêm nữa. Linh hồn tỏa sáng dẫn dắt họ thì tan biến vào hư không, thậm chí cả các vị tinh tú cũng hoàn toàn bị mây mờ che phủ.

Bonnie biết, khuôn mặt Stefan ướt đẫm chẳng phải vì những hạt mưa đang không ngừng tuôn xuống.

Cậu ta đứng đó, ngực phập phồng, mắt nhìn đăm đăm vào chỗ mới lúc nãy quầng sáng tỏa ra từ Elena vẫn còn hiện diện. Tất cả những nỗi đau đớn, khắc khoải mà Bonnie đôi lần gắt gáp trên khuôn mặt Stefan từ xưa đến nay chẳng thấm tháp gì hết so với điều cô trông thấy lúc này.

“Thật không công bằng,” cô lẩm bẩm. Rồi Bonnie ngửa cổ hét lên với bầu trời, chẳng cần quan tâm mình đang nói với ai. “Không công bằng gì hết mà!”

122. Chương 122

Hơi thở Stefan càng lúc càng dồn dập. Cậu ta cũng ngẩng mặt lên trời, không phải vì giận dữ mà vì nỗi đau quá sức chịu đựng. Đôi mắt cậu lúng lúng giữa những đám mây, như muốn kiếm tìm chút dấu vết còn sót lại của ánh sáng vàng trong đó. Nhưng nào có. Bonnie trông thấy người Stefan thoáng co rúm. Và tiếng kêu bật ra khỏi miệng cậu là âm thanh tồi tệ nhất cô từng nghe thấy trong đời. “Elena!”

Chương 16

Bonnie chẳng tài nào nhớ nổi những giây tiếp sau đó đã diễn ra như thế nào. Cô nghe thấy tiếng kêu gần như khiến mặt đất dưới chân rung lên của Stefan, thấy Damon dậm bước về phía cậu. Và rồi cô nhìn thấy ánh sáng lóe lên.

Lóe lên như tia chớp của Klaus, chỉ có điều không phải màu xanh – trắng. Ánh sáng này có màu vàng.

Và sáng đến nỗi Bonnie tưởng như mặt trời đang nổ tung trước mắt. Trong vài giây cô chẳng thấy gì ngoài những màu sắc hỗn độn. Rồi đập vào mắt cô là thứ gì đó ngay chính giữa khoảng đất trống, gần nơi ống khói. Thứ gì đó trắng trắng, hình dạng như một bóng ma, chỉ có điều trông thật hơn nhiều. Thứ gì đó nhỏ bé đang nằm co ro, mà chắc chắn không phải là cái mắt Bonnie đang khẳng định với cô.

Bởi vì thứ đó trông giống một cô gái mảnh mai, trần trụi đang run rẩy trên nền đất của khu rừng. Một cô gái có mái tóc vàng óng.

Giống như Elena.

Không phải một Elena tỏa sáng như ánh nến trong thế giới linh hồn, hay Elena ma cà rồng với vẻ đẹp phi phàm không giống người thật. Đây là một Elena với làn da trắng trẻo ửng hồng đang nổi hết gai ốc lên dưới làn mưa lác rác. Một Elena đang tròn mắt ngỡ ngàng khi chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn ra chung quanh, như thể tất cả những thứ quen thuộc nơi bãi đất trống này đối với cô đều hoàn toàn xa lạ.

Đây nhất định là một ảo giác. Hoặc là người ta cho Elena thêm vài phút để nói lời chia tay với bạn bè thôi. Bonnie tự nhủ lòng như thế, nhưng chẳng tài nào bắt bản thân tin vào điều đó được.

“Bonnie?” Một giọng nói ngập ngừng cất lên. Một giọng chẳng giống tiếng chuông gió chút nào. Giọng của một cô gái trẻ đang hoảng hốt.

Đầu gối Bonnie khụy xuống. Một cảm xúc mãnh liệt lớn dần lên trong cô. Bonnie tìm cách xua nó đi, thậm chí không dám phân tích xem đó là gì nữa. Cô chỉ yên lặng quan sát Elena.

Elena đưa tay chạm vào mặt cô phía trước, ban đầu còn ngập ngừng, sau đó dần dà trở nên mạnh dạn hơn, cuống quýt hơn. Cô dùng những ngón tay vụng về nhặt một chiếc lá lên, đặt nó xuống, vỗ vỗ mặt đất. Rồi lại chụp lấy nó. Elena vơ một bàn tay đầy lá ướt, đưa lên mũi hít hít. Cô bạn ngẩng lên nhìn Bonnie, những chiếc lá lả tả tung bay trong gió.

Họ quỳ nguyên tại chỗ, nhìn nhau không chớp trong một thoáng từ khoảng cách vài bước chân. Rồi Bonnie run rẩy đưa bàn tay ra, nín cả thở. Cảm xúc đó mỗi lúc một lớn mãi.

Đến lượt Elena giơ tay lên. Đưa về phía Bonnie. Những ngón tay họ chạm vào nhau.

Những ngón tay có thật. Trong một thế giới thật. Nơi cả hai cùng hiện diện.

123. Chương 123

Bonnie ré lên, nhào tới ôm chầm lấy Elena.

Cô vỗ vỗ khắp người bạn cả phút đồng hồ, sung sướng và ngỡ ngàng đến phát điên lên được. Elena là người thật. Cô bạn ướt nhẹp vì mưa, đang run lập cập và tay Bonnie không hề đi xuyên qua người cô. Tóc Elena vương đầy lá vụn và bùn đất.

“Cậu đây rồi,” Bonnie nức nở. “Mình có thể chạm vào cậu, Elena ơ!”

Elena cũng hỗn hển, “Mình có thể chạm vào cậu! Mình ở đây rồi!” Cô lại vơ lấy đám lá. “Mình cũng chạm được vào mặt đất này!”

“Mình thấy cậu chạm được vào nó mà!” Có lẽ họ cứ thế mà nói tới nói lui tới sáng, nếu không có Meredith chen ngang. Cô bạn đang đứng cách đó vài bước mở to mắt nhìn không chớp, khuôn mặt trắng bệch. Cô phát ra một tiếng kêu nghẹn ngào.

“Meredith!” Elena quay sang bạn, chìa ra một nắm tay đầy những lá. Cô giang hai tay ra.

Meredith, người vẫn luôn đứng vững ngay cả khi tìm thấy xác Elena dưới sông, khi Elena xuất hiện bên ngoài cửa sổ nhà cô dưới dạng ma cà rồng, hay khi Elena hiện ra giữa khoảng đất trống như một thiên thần, giờ chỉ biết đứng đó run rẩy. Nhìn cô bạn như sắp ngất tới nơi.

“Meredith, Elena bằng xương bằng thịt đấy! Có thể chạm vào cậu ấy này! Thấy không?” Bonnie lại sung sướng chọc vào người Elena.

Meredith đứng trơ ra như phỗng. Cô thì thầm. “Không thể như thế được...”

“Thật mà! Nhìn mà xem! Thật mà!” Bonnie đang lâm vào một cơn kích động. Cô biết thế, nhưng chẳng thêm bận tâm. Nếu có ai được quyền kích động ở đây thì đó chính là cô. “Thật đấy! Thật đấy!” Bonnie ngân nga “Meredith, cậu lại mà xem.”

Meredith nãy giờ chỉ đứng nhìn Elena không chớp, giờ lại kêu lên ghen ngào. Rồi bằng một cử động, cô nhào xuống ôm Elena, chạm vào người bạn và thấy tay mình đụng vào da thịt rắn chắc. Meredith nhìn vào mắt Elena, rồi bật khóc nức nở.

Cô cứ khóc, khóc mãi, đầu gục lên bờ vai trần của Elena.

Bonnie hứng chí vỗ vỗ vai cả hai người.

“Các cậu không nghĩ Elena nên khoác gì đó lên người sao?” Có tiếng nói và Bonnie ngược lên, thấy Caroline đang cởi áo đầm ra. Cô nàng đứng tỉnh rụi ngay cả khi chỉ còn độc chiếc váy lót màu kem mỏng tang trên người, như thể mấy vụ này chẳng qua chỉ là chuyện thường ngày ở huyện. Chẳng có chút óc tưởng tượng nào, Bonnie lại nhủ bụng, nhưng không hề có ác ý gì. Rõ ràng nhiều khi thiếu trí tưởng tượng cũng là một lợi thế.

Meredith và Bonnie tròng chiếc áo qua đầu Elena. Cô bạn trông nhỏ xíu, ướn nhẹp và thiếu tự nhiên trong nó, giống như mất thói quen mặc quần áo rồi vậy. Nhưng dù sao có cái gì đó che thân cũng tốt.

Chợt Elena khẽ lẩm bẩm, “Stefan”

Cô xoay người lại. Cậu ta đứng đó, cạnh Damon và Matt, hơi tách khỏi các cô gái một quãng. Stefan chỉ đứng yên nhìn Elena. Như thể đang nín thở chờ đợi và đánh cược cả cuộc đời mình vào cô vậy.

124. Chương 124

Elena đứng dậy, chấp chững tiến từng bước một về phía Stefan. Mỏng manh và mảnh dẻ trong chiếc áo đi mượn, cô thoáng lảo đảo khi đến gần bên cậu. Như nàng tiên cá lần đầu tập đứng đôi chân của mình, Bonnie thầm nghĩ.

Stefan đứng yên nhìn Elena đi gần hết quãng đường, rồi mới loạng choạng bước về phía cô. Cả hai đâm bổ tới và cũng ngã lăn ra đất, tay ông siết lấy nhau không rời. Chẳng ai trong họ nói tiếng nào cả.

Cuối cùng Elena lùi lại ngấm Stefan, và cậu áp tay quanh mặt cô, nhìn cô đáp lại. Elena sung sướng bật cười lớn, xòe tay ra nắm lại, ngấm nghía hồi lâu trước khi lùa tay vào tóc Stefan. Và họ hôn nhau đắm đuối.

Bonnie đứng quan sát họ không chút ngại ngùng, niềm vui trong tim cô vỡ òa ra thành nước mắt. Họng cô đau thắt, nhưng đây là những giọt nước mắt ngọt ngào, không phải nước mắt của đắng cay buồn khổ, và nụ cười trên môi Bonnie không hề tắt. Người ngọc cô bắt thiu, ướn nhẹp, vậy mà đời cô chưa bao giờ hạnh phúc như thế. Bonnie muốn nhảy múa, muốn hát vang lên và làm đủ thứ chuyện điên rồ khác.

Một lát sau, Elena ngẩng lên khỏi Stefan để nhìn sang những người còn lại, khuôn mặt tỏa sáng chẳng khác gì lúc đang lửng lơ trôi nổi nơi bãi đất trống như một thiên thần. Rạng rỡ như ánh sao. Sẽ chẳng bao giờ còn ai dám gọi cô bạn là Công Chúa Băng Giá nữa đâu, Bonnie thầm nghĩ.

“Các bạn,” Elena thốt lên. Cô chỉ nói có thế, nhưng vậy là đủ rồi, nhất là khi Elena khẽ nấc lên lúc chìa tay ra cho họ. Thoáng chốc tất cả đều vây lấy cô, tranh nhau ôn cô cùng một lúc. Kể cả Caroline.

“Elena,” Caroline nói, “Cho mình xin lỗi...”

“Mình quên hết rồi,” Elena đáp, rồi vô tư ôm cô nàng như với mọi người khác. Rồi cô nắm lấy một bàn tay râm nắng rắn chắc, áp nó lên má mình một lúc. “Matt,” Elena nói, và cậu mỉm cười đáp lại, đôi mắt xanh loáng ướt. Nhưng không phải vì đau khổ khi thấy cô ở trong vòng tay Stefan, Bonnie nhận ra. Ngay lúc này đây, khuôn mặt Matt chẳng biểu lộ gì khác ngoài niềm hạnh phúc.

Một bóng đen phủ xuống người nhóm bạn, chắn mất ánh trăng. Elena ngẩng lên, và lại đưa tay ra.

“Damon,” cô gọi.

Nét âu yếm tỏa sáng trên gương mặt Elena thật không thể chối từ. Hay đáng lý ra phải là như thế, Bonnie thầm nghĩ. Vậy mà Damon chỉ bước tới, không mảy may nhếch mép, đôi mắt đen vẫn sâu thăm thẳm và khó dò như mọi khi. Trong đôi mắt ấy chẳng phản chiếu một chút ánh sáng nào tỏa ra từ Elena cả.

Stefan ngẩng lên nhìn Damon không hề e ngại, như lúc này đã nhìn thẳng vào ánh sáng vàng rực rỡ đến lóa mắt của Elena. Rồi cậu chìa tay ra, mắt vẫn không rời người anh.

Damon đứng im tại chỗ, cúi xuống nhìn hai con người mang khuôn mặt cởi mở không ngại ngùng, nhìn bàn tay họ đang lằng lằng chìa ra. Một lời mời gọi của thân ái, gắn kết, của thế giới con người. Gương mặt anh ta chẳng biểu lộ gì, thân hình hoàn toàn bất động.

“Thôi mà, Damon,” Matt khê bảo Bonnie thoát trong sang, thấy đôi mắt xanh dán chặt vào khuôn mặt khuất trong bóng tối của kẻ sẵn mời.

125. Chương 125

Damon nói, vẫn không hề nhúc nhích. “Ta không giống như các người.”

“Anh không khác chúng tôi nhiều như anh muốn nghĩ đâu,” Matt đáp. “Nghe này,” cậu nói thêm, giọng nhuốm mùi thách thức, “Tôi biết anh giết thầy Tanner là để tự vệ, như anh đã nói. Và tôi cũng biết anh tới Fell’s Church không phải do bị câu thần chú của Bonnie lôi kéo, bởi chính tôi là người phân loại mấy cọng tóc, và tôi chắc chắn không có sự nhầm lẫn nào hết. Anh giống chúng tôi nhiều hơn là anh thừa nhận đấy, Damon ạ. Chuyện duy nhất tôi không hiểu, là vì sao anh không chịu xông vào nhà Vickie cứu cô ấy thôi.”

Damon nạt lại, gần như theo phản xạ. “Bởi vì ta không được mời.”

Ký ức ủa về trong Bonnie. Cô đang đứng bên ngoài căn nhà của Vickie, Damon đứng cạnh bên cô. Giọng Stefan cất lên: Vickie, mời tôi vào đi. Nhưng chẳng có ai mời Damon cả.

“Vậy thì, làm sao Klaus vào nhà được nhỉ?” Bonnie lên tiếng, đắm chìm trong suy nghĩ.

“Chắc chắn là do thằng Tyler.” Damon cộc cằn đáp. “Hắn nó đã làm điều đó để trả ơn việc tên Klaus giúp phục hồi lại “di sản” của cha ông. Và chắc chắn nó đã mời Klaus vào từ trước khi chúng ta bắt đầu canh gác ngôi nhà – có khi từ trước khi ta và Stefan tới Fell’s Church nữa kia. Klaus chuẩn bị rất kỹ. Đêm đó khi hắn đột nhập vào, ta còn chưa kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra thì cô gái đó đã chết rồi.”

“Vậy sao anh không gọi Stefan?” Matt hỏi. Đó không phải là một lời cáo buộc, chỉ thắc mắc đơn thuần thế thôi.

“Bởi vì nó có tới cũng chẳng làm được gì hết! Ta chỉ cần nhìn là biết các người đang phải đối đầu với cái gì. Một Tiên Bối. Stefan chỉ có nước đầm đầu vào chỗ chết thôi – trong khi đằng nào thì cô gái đó cũng hết cứu rồi.”

Bonnie nghe thấy chất lạnh lùng trong giọng nói đó, và khi Damon quay lại nhìn Stefan và Elena, mặt anh ta đánh lại. Như thể đã đưa ra quyết định.

“Thấy chưa, ta đâu có giống các người.”

“Chuyện đó không quan trọng,” Stefan rút tay về, Elena cũng vậy.

“Và đôi khi người tốt cũng chiến thắng mà” Matt khê động viên.

“Damon này...” Bonnie lên tiếng. Anh ta chậm chậm quay về phía cô, gần như miễn cưỡng. Cô nghĩ đến lúc hai người quỳ cạnh bên Stefan, khuôn mặt Damon trông mới trẻ trung làm sao. Khi chỉ có mỗi Damon và Bonnie ở bên rìa thế giới.

Trong một khoảnh khắc, Bonnie tưởng như nhìn thấy những vì sao trong đôi mắt đen ấy. Và cảm được một điều gì đó nơi Damon – Một thoáng cảm xúc lẫn lộn giữa khát khao, bối rối, sợ hãi và giận dữ. Nhưng rồi mọi thứ trở lại phẳng lặng như cũ, tấm chắn phòng thủ của anh ta được dựng lên, và năng lực ngoại cảm của Bonnie chẳng cho cô thấy được gì nữa. Đôi mắt đen kia hoàn toàn chẳng bộc lộ bất cứ cảm xúc nào.

Damon quay trở lại nhìn hai người trên nền đất. Anh ta cởi áo khoác ngoài, bước ra sau lưng Elena và choàng nó lên vai cô, tránh không đụng vào người Elena.

“Đêm nay lạnh lắm đấy,” Damon bảo, nhìn vào mắt Stefan một thoáng trong lúc khoác chiếc áo đen quanh người Elena.

126. Chương 126

Rồi anh ta quay lưng lại, bước vào trong khoảng tối giữa những thân cây sồi. Thoáng một cái, Bonnie nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Stefan và Elena lại siết lấy tay nhau không nói tiếng nào, và Elena ngả mái đầu vàng óng lên vai Stefan. Phía trên đầu cô, Stefan hướng đôi mắt màu lục về phía màn đêm nơi người anh trai vừa biến mất.

Bonnie lắc đầu, cổ họng như nghẹn lại. Cảm giác đó dịu đi khi có ai đó chạm vào cánh tay cô, Bonnie ngẩng lên nhìn Matt. Ngay cả khi ướt lướt thướt, mình mẩy dính đầy rêu và lá dương xỉ, cậu vẫn đẹp đẽ như thường. Bonnie cười với Matt, thấy niềm vui sướng trong tim bùng lên trở lại, cùng với đó là cảm giác phấn khích đến choáng váng khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay. Meredith và Caroline cũng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc cao hứng, Bonnie túm lấy tay Matt và lôi cậu vào một điệu nhảy. Giữa khoảng đất trống, hai người cứ xoay tròn, đá tung những chiếc lá ướt và cười khanh khách. Họ còn sống, họ trẻ trung, và hôm nay là ngày hạ chí.

“Cậu nói muốn cả đám quay trở lại bên nhau mà, đúng không!” Bonnie kêu toáng lên với Caroline, rồi kéo cả cô nàng đang hết hồn vào điệu nhảy. Meredith cũng quên hết cả sĩ diện thường ngày để tham gia cùng họ.

Và lâu thật lâu sau đó, trên bãi đất trống chẳng có gì khác ngoài những tiếng cười đùa rộn rã.

7:30 sáng, ngày 21 tháng 6.

Ngày Hạ chí

Nhật ký thân mến,

Trời à, giải thích ra thì dài dòng lắm, mà đằng nào cậu cũng chả tin đâu. Thôi mình đi ngủ đây.

Bonnie

HẾT TẬP 4

[1] Little John và Robin Hood: hai nhân vật trong truyền thuyết về Robin Hood, thành viên của đảng cướp rừng Sherwood. Little John nổi tiếng vì có thân hình cao to.

[2] Limbo: một vũ điệu có nguồn gốc từ Tây Ấn, trong đó vũ công ngã người ra sau, chui qua bên dưới một thanh xà được hạ càng lúc càng thấp. Đây là trò chơi rất phổ biến trong các cuộc dã ngoại ngoài trời ở Mỹ - ND

[3] Mèo Cheshire: một nhân vật trong truyện “Alice lạc vào xứ thần tiên của Lewis Carroll - ND

[4] Nội chiến Nam – Bắc Mỹ (1861 – 1865): Cuộc chiến giữa hai phe Liên bang (chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ tại Mỹ) và Hợp bang (liên minh 11 bang ly khai miền Nam, phản đối chính sách này). Cuối cùng phe

Liên bang chiến thắng và chế độ nô lệ được bãi bỏ. Tổng số người thiệt mạng trong cuộc chiến lên đến hơn 970.000 người - ND

[5]Màu xanh là quân phục của lính Liên bang, màu xám là quân phục của lính Hợp bang.

127. Chương 127

Rồi anh ta quay lưng lại, bước vào trong khoảng tối giữa những thân cây sồi. Thoáng một cái, Bonnie nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Stefan và Elena lại siết lấy tay nhau không nói tiếng nào, và Elena ngả mái đầu vàng óng lên vai Stefan. Phía trên đầu cô, Stefan hướng đôi mắt màu lục về phía màn đêm nơi người anh trai vừa biến mất.

Bonnie lắc đầu, cổ họng như nghẹn lại. Cảm giác đó dịu đi khi có ai đó chạm vào cánh tay cô, Bonnie ngẩng lên nhìn Matt. Ngay cả khi ướt lướt thướt, mình mẩy dính đầy rêu và lá dương xỉ, cậu vẫn đẹp đẽ như thường. Bonnie cười với Matt, thấy niềm vui sướng trong tim bùng lên trở lại, cùng với đó là cảm giác phấn khích đến choáng váng khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay. Meredith và Caroline cũng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc cao hứng, Bonnie túm lấy tay Matt và lôi cậu vào một điệu nhảy. Giữa khoảng đất trống, hai người cứ xoay tròn, đá tung những chiếc lá ướt và cười khanh khách. Họ còn sống, họ trẻ trung, và hôm nay là ngày hạ chí.

“Cậu nói muốn cả đám quay trở lại bên nhau mà, đúng không!” Bonnie kêu toáng lên với Caroline, rồi kéo cả cô nàng đang hết hồn vào điệu nhảy. Meredith cũng quên hết cả sĩ diện thường ngày để tham gia cùng họ.

Và lâu thật lâu sau đó, trên bãi đất trống chẳng có gì khác ngoài những tiếng cười đùa rộn rã.

7:30 sáng, ngày 21 tháng 6.

Ngày Hạ chí

Nhật ký thân mến,

Trời à, giải thích ra thì dài dòng lắm, mà đằng nào cậu cũng chả tin đâu. Thôi mình đi ngủ đây.

Bonnie

HẾT TẬP 4

[1] Little John và Robin Hood: hai nhân vật trong truyền thuyết về Robin Hood, thành viên của đảng cướp rừng Sherwood. Little John nổi tiếng vì có thân hình cao to.

[2]Limbo: một vũ điệu có nguồn gốc từ Tây Ấn, trong đó vũ công ngã người ra sau, chui qua bên dưới một thanh xà được hạ càng lúc càng thấp. Đây là trò chơi rất phổ biến trong các cuộc dã ngoại ngoài trời ở Mỹ - ND

[3]Mèo Cheshire: một nhân vật trong truyện “Alice lạc vào xứ thần tiên của Lewis Carroll - ND

[4]Nội chiến Nam – Bắc Mỹ (1861 – 1865): Cuộc chiến giữa hai phe Liên bang (chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ tại Mỹ) và Hợp bang (liên minh 11 bang ly khai miền Nam, phản đối chính sách này). Cuối cùng phe Liên bang chiến thắng và chế độ nô lệ được bãi bỏ. Tổng số người thiệt mạng trong cuộc chiến lên đến hơn 970.000 người - ND

[5]Màu xanh là quân phục của lính Liên bang, màu xám là quân phục của lính Hợp bang.

128. Chương 128

Rồi anh ta quay lưng lại, bước vào trong khoảng tối giữa những thân cây sồi. Thoáng một cái, Bonnie nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Stefan và Elena lại siết lấy tay nhau không nói tiếng nào, và Elena ngả mái đầu vàng óng lên vai Stefan. Phía trên đầu cô, Stefan hướng đôi mắt màu lục về phía màn đêm nơi người anh trai vừa biến mất.

Bonnie lắc đầu, cổ họng như nghẹn lại. Cảm giác đó dịu đi khi có ai đó chạm vào cánh tay cô, Bonnie ngẩng lên nhìn Matt. Ngay cả khi ướm lướt thướt, mình mẩy dính đầy rêu và lá dương xỉ, cậu vẫn đẹp đẽ như thường. Bonnie cười với Matt, thấy niềm vui sướng trong tim bùng lên trở lại, cùng với đó là cảm giác phấn khích đến choáng váng khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay. Meredith và Caroline cũng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc cao hứng, Bonnie túm lấy tay Matt và lôi cậu vào một điệu nhảy. Giữa khoảng đất trống, hai người cứ xoay tròn, đá tung những chiếc lá ướt và cười khanh khách. Họ còn sống, họ trẻ trung, và hôm nay là ngày hạ chí.

“Cậu nói muốn cả đám quay trở lại bên nhau mà, đúng không!” Bonnie kêu toáng lên với Caroline, rồi kéo cả cô nàng đang hết hồn vào điệu nhảy. Meredith cũng quên hết cả sĩ diện thường ngày để tham gia cùng họ.

Và lâu thật lâu sau đó, trên bãi đất trống chẳng có gì khác ngoài những tiếng cười đùa rộn rã.

7:30 sáng, ngày 21 tháng 6.

Ngày Hạ chí

Nhật ký thân mến,

Trời ạ, giải thích ra thì dài dòng lắm, mà đằng nào cậu cũng chẳng tin đâu. Thôi mình đi ngủ đây.

Bonnie

HẾT TẬP 4

[1] Little John và Robin Hood: hai nhân vật trong truyền thuyết về Robin Hood, thành viên của đảng cướp rừng Sherwood. Little John nổi tiếng vì có thân hình cao to.

[2] Limbo: một vũ điệu có nguồn gốc từ Tây Ấn, trong đó vũ công ngã người ra sau, chui qua bên dưới một thanh xà được hạ càng lúc càng thấp. Đây là trò chơi rất phổ biến trong các cuộc dã ngoại ngoài trời ở Mỹ - ND

[3] Mèo Cheshire: một nhân vật trong truyện “Alice lạc vào xứ thần tiên của Lewis Carroll - ND

[4] Nội chiến Nam – Bắc Mỹ (1861 – 1865): Cuộc chiến giữa hai phe Liên bang (chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ tại Mỹ) và Hợp bang (liên minh 11 bang ly khai miền Nam, phản đối chính sách này). Cuối cùng phe Liên bang chiến thắng và chế độ nô lệ được bãi bỏ. Tổng số người thiệt mạng trong cuộc chiến lên đến hơn 970.000 người - ND

[5] Màu xanh là quân phục của lính Liên bang, màu xám là quân phục của lính Hợp bang.

129. Chương 129

Rồi anh ta quay lưng lại, bước vào trong khoảng tối giữa những thân cây sồi. Thoáng một cái, Bonnie nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Stefan và Elena lại siết lấy tay nhau không nói tiếng nào, và Elena ngả mái đầu vàng óng lên vai Stefan. Phía trên đầu cô, Stefan hướng đôi mắt màu lục về phía màn đêm nơi người anh trai vừa biến mất.

Bonnie lắc đầu, cổ họng như nghẹn lại. Cảm giác đó dịu đi khi có ai đó chạm vào cánh tay cô, Bonnie ngẩng lên nhìn Matt. Ngay cả khi ướm lướt thướt, mình mẩy dính đầy rêu và lá dương xỉ, cậu vẫn đẹp đẽ như thường. Bonnie cười với Matt, thấy niềm vui sướng trong tim bùng lên trở lại, cùng với đó là cảm giác phấn khích đến choáng váng khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay. Meredith và Caroline cũng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc cao hứng, Bonnie túm lấy tay Matt và lôi cậu vào một điệu nhảy. Giữa khoảng

đất trống, hai người cứ xoay tròn, đá tung những chiếc lá ướt và cười khanh khách. Họ còn sống, họ trẻ trung, và hôm nay là ngày hạ chí.

“Cậu nói muốn cả đám quay trở lại bên nhau mà, đúng không!” Bonnie kêu toáng lên với Caroline, rồi kéo cả cô nàng đang hết hồn vào điệu nhảy. Meredith cũng quên hết cả sĩ diện thường ngày để tham gia cùng họ.

Và lâu thật lâu sau đó, trên bãi đất trống chẳng có gì khác ngoại những tiếng cười đùa rộn rã.

7:30 sáng, ngày 21 tháng 6.

Ngày Hạ chí

Nhật ký thân mến,

Trời à, giải thích ra thì dài dòng lắm, mà đằng nào cậu cũng chẳng tin đâu. Thôi mình đi ngủ đây.

Bonnie

HẾT TẬP 4

[1] Little John và Robin Hood: hai nhân vật trong truyền thuyết về Robin Hood, thành viên của đảng cướp rừng Sherwood. Little John nổi tiếng vì có thân hình cao to.

[2] Limbo: một vũ điệu có nguồn gốc từ Tây Ấn, trong đó vũ công ngã người ra sau, chui qua bên dưới một thanh xà được hạ càng lúc càng thấp. Đây là trò chơi rất phổ biến trong các cuộc dã ngoại ngoài trời ở Mỹ - ND

[3] Mèo Cheshire: một nhân vật trong truyện “Alice lạc vào xứ thần tiên của Lewis Carroll - ND

[4] Nội chiến Nam – Bắc Mỹ (1861 – 1865): Cuộc chiến giữa hai phe Liên bang (chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ tại Mỹ) và Hợp bang (liên minh 11 bang ly khai miền Nam, phản đối chính sách này). Cuối cùng phe Liên bang chiến thắng và chế độ nô lệ được bãi bỏ. Tổng số người thiệt mạng trong cuộc chiến lên đến hơn 970.000 người - ND

[5] Màu xanh là quân phục của lính Liên bang, màu xám là quân phục của lính Hợp bang.

130. Chương 130

Rồi anh ta quay lưng lại, bước vào trong khoảng tối giữa những thân cây sồi. Thoáng một cái, Bonnie nghe thấy tiếng vỗ cánh.

Stefan và Elena lại siết lấy tay nhau không nói tiếng nào, và Elena ngả mái đầu vàng óng lên vai Stefan. Phía trên đầu cô, Stefan hướng đôi mắt màu lục về phía màn đêm nơi người anh trai vừa biến mất.

Bonnie lắc đầu, cổ họng như nghẹn lại. Cảm giác đó dịu đi khi có ai đó chạm vào cánh tay cô, Bonnie ngẩng lên nhìn Matt. Ngay cả khi ướt lướt thướt, mình mẩy dính đầy rêu và lá dương xỉ, cậu vẫn đẹp đẽ như thường. Bonnie cười với Matt, thấy niềm vui sướng trong tim bùng lên trở lại, cùng với đó là cảm giác phấn khích đến choáng váng khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra đêm nay. Meredith và Caroline cũng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc cao hứng, Bonnie túm lấy tay Matt và lôi cậu vào một điệu nhảy. Giữa khoảng đất trống, hai người cứ xoay tròn, đá tung những chiếc lá ướt và cười khanh khách. Họ còn sống, họ trẻ trung, và hôm nay là ngày hạ chí.

“Cậu nói muốn cả đám quay trở lại bên nhau mà, đúng không!” Bonnie kêu toáng lên với Caroline, rồi kéo cả cô nàng đang hết hồn vào điệu nhảy. Meredith cũng quên hết cả sĩ diện thường ngày để tham gia cùng họ.

Và lâu thật lâu sau đó, trên bãi đất trống chẳng có gì khác ngoại những tiếng cười đùa rộn rã.

7:30 sáng, ngày 21 tháng 6.

Ngày Hạ chí

Nhật ký thân mến,

Trời ả, giải thích ra thì dài dòng lắm, mà đằng nào cậu cũng chả tin đâu. Thôi mình đi ngủ đây.

Bonnie

HẾT TẬP 4

[1] Little John và Robin Hood: hai nhân vật trong truyền thuyết về Robin Hood, thành viên của đảng cướp rừng Sherwood. Little John nổi tiếng vì có thân hình cao to.

[2]Limbo: một vũ điệu có nguồn gốc từ Tây Ấn, trong đó vũ công ngã người ra sau, chui qua bên dưới một thanh xà được hạ càng lúc càng thấp. Đây là trò chơi rất phổ biến trong các cuộc dã ngoại ngoài trời ở Mỹ - ND

[3]Mèo Cheshire: một nhân vật trong truyện “Alice lạc vào xứ thần tiên của Lewis Carroll - ND

[4]Nội chiến Nam – Bắc Mỹ (1861 – 1865): Cuộc chiến giữa hai phe Liên bang (chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ tại Mỹ) và Hợp bang (liên minh 11 bang ly khai miền Nam, phản đối chính sách này). Cuối cùng phe Liên bang chiến thắng và chế độ nô lệ được bãi bỏ. Tổng số người thiệt mạng trong cuộc chiến lên đến hơn 970.000 người - ND

[5]Màu xanh là quân phục của lính Liên bang, màu xám là quân phục của lính Hợp bang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-4-hoi-ngo-bong-toi>